

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LUCY CHALICE

The Hot Henry Effect

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ATEŞLİ HENRY ETKİSİ

LUCY CHALICE

Bir Bölüm Daha
HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir bölümü
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF
www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers* 2024 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Lucy Chalice 2024

Kapak tasarımı Lucy Bennett © *HarperCollinsPublishers* Ltd 2024
Kapak illüstrasyonu © Ricardo Bessa / Folioart

Lucy Chalice bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri

sürmektedir Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Kaynak ISBN: 9780008646196
E-kitap Baskısı © Mayıs 2024 ISBN: 9780008646189
Sürüm: 2024-02-28

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36 Sonsöz

[Teşekkür teşekkür](#)

[..Okuduğunuz için ederiz.](#)

[Sizin de seveceğinizi düşünüyoruz...](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yayıncı Hakkında Bir](#)

[Bölüm Daha...](#)

Tanıdığım en iyi küçük insan olan kızım için. Özür dilemeden kendin olmaya devam et.

Birinci Bölüm

Laboratuvarımıza adımını attığı andan itibaren gülünç bir baygınlık hali başlamıştı. Kirpiklerin uçtuğu bir dalga, nefes nefese iç çekişler. Zeki ve akıllı bilim insanları, mızımız enkazlara dönüşmüştü. Kendimi dünyanın en saygın akademik kurumlarından birinde doktora yapan bir öğrenciden ziyade *Aşk ve Gurur* filminin *beyazperde* uyarlamasındaki bir figüran gibi hissediyordum.

Ve bu beni çok rahatsız etti.

"olsun Henry, pipetin ucunu şişenin tepesine değdirmeyi bırak, yoksa tüm kültürleri enfekte edeceksin," diye şikayet ettim, niyetimden biraz daha sert bir şekilde.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, başını cam bölmeye yaslamıştı. Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık vardı ve bana doğru bakmasa da kusursuz profilinden biraz yaralı görüldüğünü anlayabiliyordum.

Lanet olsun. Olmalı. Olmalı. Daha fazla. Toleranslı.

Konsantrasyon içinde dilini dışarı çıkararak tekrar denedi. Elindeki Gilson pipetini bir tür bilimsel semafor yapar gibi hücre kültürü başlığının etrafında çılgınca sallayarak köşedeki sterilize edilmiş kutudan yeni bir uç bulmaya ve gerekli miktarda parlak pembe büyüme ortamını emmeye çalıştı.

Dudaklarımdan çıkan sabırsız küçük huff'a engel olamadım ve dikkatle baktı, bir zamanlar bozulmamış olan paslanmaz çelik tabana sıçradı

ve doksana altı kuyucuklu plakanın kuyucuklarını tamamen ıskaladı. Gözlerimi devirmemeye çalıştım ama gözbebeklerim bugünlerde refleks olarak dönüyor gibiydi.

"Sadece daha az abartılı kol hareketleriyle tekrar dene ve iyi olacaksın," dedim sahte bir şekilde parlak ve olumlu bir sesle, gözlüklerin arkasındaki kırışmış kaş ve hafif somurtkan bakışa bakılırsa iyi . Bunun Zoolander'ın "Blue Steel" şarkısının onun versiyonu olup olmadığını merak ettim ve bir kahkahanın kaçmasını engellemek zorunda kaldım.

Araştırma grubumuzun neden birdenbire bir kadın faaliyeti kovanına dönüştüğünü anlamak kolaydı. Tamamen habersiz değildim. Genomik Profesör Hart bile (elli yedi yaşında ve tıp fakültesi dekanıyla mutlu bir evliliği vardı) Henry'nin huzurunda incilerine sarılıp teatral bir şekilde iç geçiriyordu. Son bir ay içinde östrojen seviyeleri endişe verici bir şekilde yükselmişti ve grubumuzda çalışmak için lisans ve yüksek lisans başvuruları akın etmişti, bunların yüzde doksana dokuzu kadındı. Kadınları STEM araştırmalarına teşvik etmekten yana olsam da, sırf bir erkeğin güzel yüzüne bakmak için laboratuvar değiştirmek ya da bir kariyer seçmek uygun ya da sürdürülebilir bir motivasyon gibi görünmüyordu.

Kendisini savunmak gerekirse, Henry Fraser gerçekten de GQ dergisinin kapak modeli gibi görünüyordu; mavi-gri gözleri, etkileyici simetrik kemik yapısı, dalgalı çikolata kahvesi saçları ve 1.80'in üzerindeki boyuyla etkileyici bir vücuda sahipti. Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde, herhangi bir kadın üzerinde yarattığı etkiden habersiz görünüyordu. Ya da aslında erkek; onları tanıştırdığımda lisans öğrencim Ben'in yaptığı ölü bayılması, bir Regency sosyetesinin annesini gururlandırır.

Ama adam pipet kullanmayı beceremiyordu ve şu anda bir yandan ona hücre kültürünün inceliklerini öğretmeye çalışırken bir yandan da Oxford'daki doktoramın son bölümünü tamamlamak için çılgınca son birkaç deneyimi bitirmeye çalışıyordum. En azından Henry'ninki sadece bir

Laboratuvarımızda kısa bir süre kaldı, Amerika'daki mühendislik doktorasına dönmeden önce onu eğitmek için sadece birkaç ay yetti.

Sonunda yüz elli mikrolitre büyütme ortamının tamamını bu plakadaki ilk kuyucuğa koymayı başardığında muzaffer bir gülümsemeyle parladı ve ben de muhtemelen daha çok bir bulldogun eşek arısını çiğnemesine benzeyen çift başparmak yukarı ve destekleyici olmaya çalışan bir ifadeyle karşılık verdim.

"İyi iş Henry, sadece doksan beş tane kaldı," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Motivasyon konuşması senin uzmanlık alanın değil Clara," diye mırıldandı ve kullanılmış pipet ucunu çıkarıp atık için kullandığı plastik kabın içine attı. Tereddütle yeni bir tane almaya koyuldu, elleri delicesine titriyordu ve uç kutusunun sanki bir flamenko dansını kışkırtmaya çalışıyormuş gibi müzikal bir şekilde takırdamasına neden oldu.

Akıl hocası olarak, bir öğrenci olarak onu suçlayamazdım. Sessiz, kibar, düşünceli ve şaşırtıcı derecede zeki. Aslında, her sözüme gösterdiği sarsılmaz dikkat ve odaklanma, protokollerimi titizlikle kopyalaması ve her prosedürün ayrıntılarıyla ilgili ayrıntılı sorular sormak için beni araması övgüye değerdi. Küçük ofisimizin daha önce hiç bu kadar ziyaret edildiğini hatırlamıyorum; Henry düzenli olarak bana kahve ve hamur işleri bırakıyor, küçük sohbetler için uğruyor ve ardından günlüğünün bekçisi olduğumu ve belki de kalbine ya da yatağına giden yolda onlara rehberlik edebileceğimi düşünen (bazıları diğerlerinden daha barizdi) sürekli hayran akışı, çoğu gün Piccadilly Circus gibiydi.

Pencereden dışarı bakarak zihnimin biraz dolaşmasına izin verdim, bu yaz sonu öğleden sonrasının cazibesi içeride sıkışıp kalan bizler için baştan çıkarıcı bir dikkat dağıtma sağlıyordu. Şerit ışıkların uğultusu ve buruk, antiseptik laboratuvar aroması, araştırmamın peşinde geçirdiğim uzun ve sıkıcı saatlerin anılarını tetikliyor. Sürekli sorgulama ve bir şeyler yapmaya çalışma

Önemli bir şey, yayınlanmaya değer bir şey. Tezimi yazıp bitirmeye o kadar yaklaşmıştım ki, bundan sonra beni yepyeni ve heyecan verici fırsatlar dünyasının beklediğine ikna olmuşum. Sadece önce vivayı atlatmam gerekiyordu. Dünyanın en zorlu çıkış mülakatına katılma ihtimali bile kalp atışlarımı hızlandırıyor, avuç içlerimi terletiyor, dünyadaki her yüksek lisans öğrencisine anlatılan korku hikayeleri zihnimde yanıp sönüyordu. Ama bunu yapabilirdim, yapmak zorundaydım ve çocukluğumdan beri beni rahatsız eden kendimden şüphe ve reddedilme korkusuna veda etme zamanım gelmişti.

"Kahretsin." Henry'nin sesi beni küfürlü küçük bir çarpmayla günümüze geri getirdi.

Pipetin ucu şimdi amaçsızca büyüme ortamı kabının dibine batıyordu ve Henry tamamen başarısız bir şekilde onu çıkarmaya çalışıyordu.

"Sorun değil Henry, bırak orada kalsın," dedim, gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak, bu şişeyi yazmaya ve seansımızdan sonra lavaboya dökmeye çoktan karar vermişim, sabah olduğunda içinde her türlü korkutucu organizmanın büyüyeceğine ikna olmuşum.

"Eğer eminsen..." diye cevap verdi, bana bakmak için tüm vücudunu çevirdi ve üniversite yönetmeliğine göre parlak mavi laboratuvar önlüğünün manşetli koluyla şişenin kenarını yakaladı ve neredeyse dolu kabı tehlikeli bir şekilde sallanmaya gönderdi. İçgüdüsel olarak eldivenli elimi kapağın içine soktum ve iki saat boyunca özenle kök hücre ekimi yaptığımız tüm plakaların sular altında kalması gibi yaklaşan bir felaketi umutsuzca önlemeye çalıştım. Ama tam kurtardığımı düşündüğüm anda ellerimiz çarpıştı ve şişenin dolabın arkasına doğru savrulmasını ve pembe bir tsunaminin önüne çıkan her şeyi yutmasını dehşet içinde izledim.

"Kahretsin," dedi tekrar, taktığı hafifçe hırpalanmış ve çizilmiş laboratuvar gözlüklerinin arkasından dehşetle açılmış gözlerle.

"Gerçekten."

Nasıl bu kadar sakin kalabildiğimden emin değildim. Önümde, azalan kemik iliği kök hücre kaynağımın büyümesi ve genişlemesi için her şeye yeniden başlamadan önce hücre kültürü süütünün temizlenmesi ve dekontaminasyonu için bütün bir sonra ve akşam vardı ve bu da deneylerimi en az iki hafta daha geriye götürüyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Henry, önlüğünün derinliklerinde bir yere çekilmeye çalışarak.

"Sorun yok." Perişan yüzünü görünce kaburgalarımın arkasında bir acıma ve şefkat dalgası ısındı, ben de nazıkçe ekledim, "Merak etme, halledebiliriz."

Bazı yüksek lisans öğrencisi arkadaşlarımın bu durumu gerçekten destansı boyutlarda bir felaket olarak değerlendireceklerinden hiç şüphem yok. Geri dönüşü olmayan bir noktanın habercisi. Talihsiz Henry'nin laboratuvardan kalıcı olarak atılacağı, aynı zamanda hücrelerin kaybına ağıt yakacağı ve arka planda Morrissey çalarken bir fincan demli çaya ağlayacağı zaman, hepsi de tezlerinin tamamlanmasındaki kaçınılmaz gecikme nedeniyle. Her ne kadar içimden yenilgiye uğramışçasına ellerimi havaya kaldırıp bunun ne kadar büyük bir felaket olduğuna dair bir dizi küfür savurmak gelse de, aslında içimden bunların hiçbirini yapmak gelmiyordu. Çünkü başlangıçtaki kuşkuvarıma ve bir mühendislik öğrencisine bakıcılık yapmak zorunda kalmaktan duyduğum rahatsızlığa rağmen, Henry son birkaç hafta içinde bana ısınmış ve ben de istemeye istemeye ondan hoşlanmaya başlamıştım. Gerçekten de, beklenmedik bir dostluk kurduğumuzda kimse benden daha fazla şaşırmamıştı.

Başlangıçta, onun kibirli bir hıyar, bir oyuncu, yakışıklı yüzünü ve cazibesini etrafındakileri manipüle etmek için kullanmakta usta bir cad olacağını varsaymıştım. Ama daha fazla yanılmış olamazdım. Neredeyse sürekli olarak yaptığım iğneleyici yorumlara ve küçük iğnelemelere rağmen, sabırlı nezaketi ve kuru mizahı beklenmedik bir şekilde büyüleyici olduğunu kanıtlamıştı, öyle ki onun yanındayken zamanımın çoğunu gülümsememeye çalışarak geçiriyordum. Ayrıca, kuşkusuz kendini kendi araştırmasına adanmış olsa da, zamanını ve içgörülerini esirgemez, olaylara genellikle şu açıdan yaklaşırdı

O kadar farklı bir bakış açısına sahipti ki, mentorluğumuzdan en çok faydalanan kişi benmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Yine de onunla birlikte olmaya ne kadar değer verdiğimi asla belli etmemeye çalıştım - Henry kadar iyi birinin bile egosunun çok fazla okşanmasına ihtiyacı yoktu.

Ayrıca şu anda takındığı, geç saatlere kadar kalmamı ya da bir konuda yardım etmemi istediğinde kullandığı, yıkıcı bir etki yaratmak için kullanabileceği özel bir ifadesi vardı. Bunu ayırt etmek zordu; gözlerinde yumuşak bir ışık, dudaklarında hafif bir eğim, açık ve umutlu, hoşgörülü ve cesaretlendirici, utangaç ve ketum, hepsi aynı anda. Ve en iyi niyetime rağmen, her seferinde ona kanıyor gibiydim.

"Bunu açıklığa kavuşturalım mı, sonra belki bana bir içki ısmarlarsın ve barda bazı teoriler üzerinde çalışabiliriz?" Sessizce önerdim, üzgün bir şekilde iç çekerken kalan öfke ya da kızgınlık tamamen yok oldu.

"İyi bir plana benziyor," diye cevap verdi kederli bir baş sallamasıyla.

Bana yüzde yetmiş etanol içeren bir spreyci şişesi uzatarak bir rulo mavi kâğıt havlu aldı ve şimdi plastik ayakkabısının üzerine damlayan felaketi temizlemeye başladı. Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde çalıştık, tüm pisliği klinik atık kutusuna attık ve sistematik olarak tüm ekipmanı parçalara ayırdık, temizledik ve dezenfekte ettik.

Genel olarak, Henry özellikle kalabalık gruplarda çok konuşan biri değildi, ilgi odağı olmayı başkalarına bırakmayı tercih ederdi ve birbirimizin yanında sessiz kalmaktan oldukça memnun olmuştuk. Her zaman başkalarının fikirlerinin bana dayatılmaması ferahlatıcıydı ve ayrıca sonunda konuştuğunda ne söyleyeceğini çok dikkatli bir şekilde düşüneceğini ve konunun değerini iyice tartacağını ve genellikle maruz kaldığım sıradan saçmalıkları ya da postgrad duruşunu sergilemeyeceğini biliyordum.

İkimizin de kafası laminar akışlı davlumbazın içinde birbirine yakinken, Henry ilgisizce bana döndü ve donuk bir sesle, "Bir kök ne yaptı?"

ayağının üzerinde durduğunda hücre diğerine
ne dedi?" "Ne?"

"Ah, bu mitoz bölünme."

Kahkahalarla homurdandım. "Bu gerçekten korkunç bir şaka, Henry."

"Evet, ama daha sonra Jo'yu gördüğünde onu kendininmiş gibi göstereceğini biliyorum," dedi, yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Olabilir," diye cevap verdim, en iyi arkadaşım Jo'nun da nasıl kıs kıs güleceğini düşünerek omuz silktilim. "Bir ampulü değiştirmek için kaç mühendis gerekir?"

"Yok, bu bir bakım sorunu."

"Hey, benim esprimi çaldın!" Kafasına ıslak mavi bir kağıt parçası fırlattım ve tatmin edici ıslak bir gümbürtüyle gözlüklerine yapıştı.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye sordu, sesi son derece ciddiydi. "Hayır, hayır, hiçbir şey yok."

"Emin misin? Buralarda bir şey yok mu?" Eli, şimdi damlayan ve plastik mercekten aşağı kayan mavi sıçramanın etrafında sallanıyordu. "Çünkü bana bakmadan duramıyorsun."

"Belki küçük bir şey, ama genel olarak yüzünüzde büyük bir görsel gelişme olduğunu düşünüyorum."

"Ah, bu durumda onu olduğu yerde bırakacağım," dedi genişçe sırıtarak. Ve kalbim birazcık tekledi. Tanrım, Clara, kendine gel, onlar sadece onun dişleri ve dudakları. Ve gamzeler.

"Bunu hücre kültürü sağlık ve güvenlik ihlali olarak kaydetmek zorunda kalabilirim, kayıt defteri nerede?" Henry plastik gözlüklerindeki mavi çamuru sıyırıp yüzünü silerken devam etti.

"Kayıt defterini koyabileceğimiz bir yer kesinlikle biliyorum Henry, güneş görmeyen bir yer, senden bile..." Karanlık bir şekilde mırıldandım ve ondan yumuşak bir kıkırdama duydum.

"Seni neyin neşelendireceğini biliyorum - hadi biraz müzik dinleyelim!" dedi parlak bir sesle.

"Yine mi Bon Jovi'nin en iyi şarkıları listen, Henry," diye homurdandım, gülümsememi gizlemeye çalışarak.

"Jon Bon Jovi insanlar arasında bir tanrıdır, Clara, bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi," diye yanıtladı Henry, telefonunu çıkarıp laboratuvarın arka duvarındaki hoparlöre bağlayarak.

Çok geçmeden oda 1980'lerin soft rock'ının neşeli tınılarıyla doldu ve ben de paspas sapını mikrofon gibi kullanarak şarkı söylemeden edemedim, Henry de yanımda gitar çalıyordu. Temizlikle geçecek çok uzun bir gün olacağını, yeri doldurulamaz kök hücrelerin neredeyse tamamını kaybettiğimi ve tezimin tamamlanma tarihinin muhtemelen bir kez daha erteleneceğini bilmeme rağmen, birden kendimi o kadar da kötü hissetmedim.

İkinci Bölüm

Yedi yıl sonra

Topuklu ayakkabılarımı çantamın girintilerine yerleştirdim ve dizüstü bilgisayar çantamın askısını omzuma atarak kapının yanındaki aynaya baktım. Koyu gri kalem etek, . Krem rengi bluz, iş kıyafeti gibi ama rüküş değil, tamam. Çılgın sarı dalgalı saçlar şık bukleler haline getirilmiş, tamam. Makyaj yapılmış, açık saçık olmadan tam kapatıcılık, tamam. Sakin bir profesyonel gibi görüldüğümünden emin bir şekilde Headington'daki Viktorya döneminden kalma küçük teraslı evimin ön kapısını açtım ve patronumun bugün bana atacağı yeni cehennemle yüzleşmeye hazırdım.

Soğuk, berrak bir Ocak sabahıydı ve ofis binamızın aydınlık atriyumu kış güneşiiyle parlıyordu, eczacılık profesyonellerinin yoğun bir kovani her zamanki sabah rutinlerini sürdürüyordu. Spor ayakkabılarımı topuklularla değiştirip resepsiyon masasına yaslandığımda Judy, İrlanda aksanının izleri hala belirgin olan neşeli ve yumuşak sesiyle her zamanki gibi hoş geldiniz dedi.

"Günaydın Judy. Hafta sonu iyi geçti mi?"

"Ah, bilirsin, torunlarla sessiz olan," diye cevap verdi, onlardan bahsedilince yüzü aydınlandı.

"Çok güzel." Ben de karşılığında gülümsedim.

"Peki ya sen, Clara?"

"Her zamanki gibi çalışıyorum, yine de bana ödünç verdiğin kitabın bir kısmını okumayı başardım."

"Oooh, o yakışıklı dağlı gerçekten kalp atışlarımı hızlandırdı, Peter komik bir dönüş yaptığımı düşündü!" diye güldü, ana telefon hattının çalmasıyla bölünmeden önce dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi ve bana doğru hızlı bir göz kırptıktan sonra yüz hatlarını düzeltti, kırılmış ve tamamen profesyonel bir selamlama ile cevap verdi.

Judy müstehcen aşk romanlarına bayılırdı ve onları bitirdiğinde bana vermeye başlamıştı, sürekli bekar olduğum için biraz '*geceyi renklendirmeye*' ihtiyacım olduğu yorumunu yapmıştı. Tamamen aynı fikirde olduğumu söyleyemezdim.

Gülümseyerek ve başımı hafifçe sallayarak ofisime giderken bir kahve aldım ve patronum, şirketin Baş Tıbbi Sorumlusu Richard Holmes içeri girmeden önce dizüstü bilgisayarımı zar zor açmıştım, saçları belli ki seyrelimiş uçlarında düzensiz parmaklarını gezdirdiği yere yapışmıştı, taraklı saçları öne doğru sallanıyordu, bıyıkları seğiriyordu.

"Günaydın, günaydın. O sunumu unutmadın, değil mi?" Eton aksanı ve hafif suçlayıcı tonu dişlerimi kenetlemeyi başarıyordu.

"Günaydın. Hayır, unutmadım. Toplantı hala öğleden sonra 2'de mi?" Bir nebze zoraki nezaketle sordum.

"Evet, evet. Çok güzel. Sunmadan önce görmek istiyorum, bana slaytları gönderin, olur mu?"

Uzun boylu, kambur figürü, kendi kendine kötü kötü mırıldanan bir pandomim kötü adamından hiç de farklı olmayan bir şekilde tekrar koridorda kaybolurken, cevabımı bağırarak söyledim: "Bunu sana geçen hafta gönderdim Richard."

Sandalyemde arkama yaslanıp derin bir nefes alarak bir dakika boyunca bilgisayar ekranıma boş boş baktım. Bir kez daha düşündüm ki

Yeni bir iş aramaya başladım, çok çalışmışım ve zamanımı bana emir veren bir çizgi film kötü adamıyla geçirmek için çok uzun süre mücadele etmişim.

"Yün mü topluyorsunuz, Dr. Clancy? Yoksa kötü patronumuzun düşüşünü mü planlıyorsunuz?" Simmy, parlak renkli bir kasırga gibi ortak ofisimize girdi ve masamın üzerine bir çikolatalı bırakarak sordu. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler, Simmy. Hafta sonu iyi geçti mi?"

"Zorba kayınvalidemi öldürmeden ziyaret etmeye çalışmak. İsteksiz çocukları çeşitli parti ve etkinliklere götürmek, akan burunları silmek ve ölümüne kardeş rekabeti yarışmalarında arabuluculuk yapmak. Her zamanki gibi, değil mi?" diye cevap verdi, sandalyesine ağır ağır oturdu, masasına siyah kahve sıçrattı ve klavyesini kıl payı kaçırdı.

"Fazla bir şey yok. Çalışma 128 için gelecek yılın klinik araştırma planını gözden geçiriyorum ve birkaç hafta içinde San Francisco gezisi için sempozyum slaytlarını tamamlıyorum." E-postalarımın yüklenmesini beklerken bir yudum kahve aldım ve kruvasanı mideye indirdim.

"Pfft. Orta yaşlı, üç çocuk annesi ve bir muhasebeciyle evli biri olarak, hayatımı senin, benim çekici ve bekâr meslektaşımın üzerinden yaşamak istiyorum. Yine de işle ilgili bu tür bayağılıklarla beni sürekli hayal kırıklığına uğrattırıyorsun," diye homurdandı, bir yandan da el çantasında sakladığı muazzam zuladan çıkardığı bir bebek mendiliyle kahveyi aceleyle sildi.

Simmy çok fazla aşk filmi izledi (Bollywood klasiklerine düşküncü) ve bir gün çok yakışıklı, beli sivri bir adamın (tercihen aynı derecede sivri beli olan erkekler ve güzel, ağırbaşlı, ipek giysili kadınlardan oluşan bir maiyetle) içeri girip elimi tutacağını ve beni çarpıcı bir koreografiye sahip bir dans sahnesinde uçuracağını umdu.

"Peki ya Bhavin'in muhasebeci arkadaşı, onunla birkaç kez karşılaştın, değil mi?"

Hugh. Oldukça ısrarcı bir talipti, Simmy'nin kocası Bhavin'in beni evlendirmek için çok çaba sarf etmesi nedeniyle tanıştığım biriydi.

Bizim için bir randevu ayarla. Bir de ben insanları inanılmaz memnun ederdim. Böylece dört randevuya çıktık ve geçen hafta son derece tatmin edici olmayan bir kapı eşiği öpüşmesiyle sonuçlandı. Çok garip hırıltılı gırtlak sesleri çıkarmış, yüzüme salya akıtmış ve dudaklarını gürültülü bir şekilde şapırdatmadan öpüşmekten aciz görünüyordu. Off. Koyuyorum. Tüm bunların ardından mızımız bir şekilde annesiyle tanışma talebinde bulundu.

"Hugh'dan ayrıldım," dedim kaçamak bir ifadeyle. "Ne? Neden?"

"Pek çok nedeni var, en önemlisi de bana şu meşhur çakal Muhafazakâr politikacıyı hatırlatması, annesiyle birlikte Henley-on- Thames'de yaşaması ve ayak bileklerinin kırışmasını önlemek için şu garip çorap askılarını kullanması," dedim kaşlarımı kaldırarak. Öpüşme sırasındaki boğaz temizleme seslerini atladım, çünkü kimsenin kafasında böyle bir imgeye ihtiyacı yoktu.

"Oh, Clara, o kadar da kötü değil!"

Hayır, *o kadar* da kötü değildi. Oldukça felaket olan yakın flört geçmişimde daha kötülerini de olmuştu. Üçüncü randevumuzda, ben aşağıda sufle pişirmeye çalışırken (kirli) çamaşır sepetimden bir şeyler çalmaya kalkışan Paul vardı. Duman alarımını çalıştırdığımda mutfığa hücum edip dumanı uzaklaştırmak için arka cebinden külotumu çıkardığında, onu hemen dışarı attım (en iyi ipek ve dantel pantolonumu geri aldıktan sonra), bir kişilik Çin yemeği aldım ve *Grinin Elli Tonu*'nu izledim. Bir de bana sonsuz aşkını ilan eden ve evlilik teklifini geri çevirdiğimde gitmemi engellemek için arabamın arkasındaki yola uzanan Guy vardı. On. Tarih. Numara. Bir.

Hayır, genel olarak bakıldığında Hugh aslında oldukça kötü bir grubun en iyisiydi. Düşünceli ve kendine güvenen biriydi, iyi bir işi vardı ve hayatında ne istediğini biliyor gibiydi (bir eş için çok özel gereksinimler de dahil olmak üzere, iki numaralı randevuda benim için dayanılmaz derecede ayrıntılı bir diatribe ortaya koymuştu). Ama sorun da burada yatıyordu: Ona inanmakta zorlanıyordum.

Birinin benimle gerçekten ilgilendiğini, en azından uzun vadede ilgilendiğini düşünmüyordum, bu yüzden genellikle duygular bir sorun haline gelmeden ve kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğramadan önce işleri oldukça erken bitiriyordum. Bu sakatlayıcı reddedilme korkusu, babam ben çocukken beni terk ettiğinden beri devam ediyor ve beni birilerine gerçekten açılmaktan alıkoyuyordu. En iyi arkadaşım Jo, genellikle kırık cam parçalarından oluşan bir kalbim olduğu ve kimseyi sevemeyeceğim üzerine kurduğum sarhoş monologlarıma karşılık olarak beni düzenli olarak histriyonik davranmakla suçlardı. Dramatik mi, ben mi? Hiç de değil.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sanırım bundan sonra bekâr kalacağım." Son zamanlarda, bir fincan çay ve tekir kedim Spencer ile kıvrılıp, ondan sıkıldığım anda hayır kurumuna gönderebileceğim (tercihen killi) bir kitap sevgilisi hakkında okumayı tercih ediyordum. Sahte bir korkuyla ona fısıldadım, "Evde kalmış bir kedi kadına dönüştüm!"

"Henüz değil, ama gittiğin yol bu," diye kabul etti. "Pekâlâ, belki de cevap Hugh değildir, ama biri olmalı?"

"Hayır ve bu benim için sorun değil. Etkilemeye çalışmak zorunda olmadığım fantezi erkekleriyle vakit geçirmeyi tercih ederim. Ve Spencer, çünkü o beni sadece aldığım kedi mamasına göre değerlendiriyor."

"Peki ya... her zaman... tamam, hiçbir şeyim yok..." diye topallayarak omuzlarını silkti ve sonra suratını astı. "Bütün erkekler umutsuz değildir, Clara."

Tam kruvasandan bir ısırık daha almıştım ki, üstümdeki hamur işi döküldü, masamın üzerinde bir figür belirdi ve ben doğaçlama bir çığlık attım ve sert bir yumruğun sırtıma çarpmasıyla kahvaltıda boğulmaya başladım, aynı anda şok içinde bir elimi göğsüme götürdüm.

"Tanrı aşkına, Clara, bu kadar dramatik olma. O slaytlar üzerinde çalışıp size geri göndereceğim. Claus Baumann'ın aradığını ve her şeye rağmen geleceğini, bu yüzden tüm günün yeniden düzenlenmesi gerektiğini bilmeni isterim.

ve onun programına uymak için toplantı saat 10'a alındı." Richard ters ters baktı. "Konferans salonuna zamanında git."

Ve sonra tekrar gitti.

Claus Baumann şirketin CEO'suydu, İsviçreliydi ve biraz kurumsal Noel Baba'ya benziyordu ama kesinlikle daha az neşeliydi. Ve hiç de hayırsever değildi. Yatırımcılar, işbirlikçiler ve hatta potansiyel satın almalar da dahil olmak üzere kardiyovasküler portföyümüzdeki potansiyel paydaşlar için tam günlük bir toplantı ve ofis ve üretim tesisi turuna ev sahipliği yapıyorduk ve katılan herkes (ben dahil) işlemlerdeki rolümüz konusunda hazırlanmış ve çuvallamamız konusunda uyarılmıştı.

"Sessiz, sinsi bir Dick Dastardly gibi. Keşke ofisimizde sinsice dolaşmak yerine o güvercini yakalamaya odaklansaydı," diye mırıldandım.

Simmy kıs kıs gülerken ben de slaytları bir kez daha ona gönderdim. Şimdi tek yapmam gereken neredeyse kesin olarak alacakları kaçınılmaz eleştiriyi beklemektir.

Asansörü konferans salonunun katına çağırırken göğüs boşluğumu bir korku ve ezici bir endişe duygusu dolduruyordu. Richard slaytlarımla ilgili herhangi bir yorum göndermemişti ve saat dokuzu on geçte ofisimden ayrıldığından beri hiç iletişim kurmamıştı. Şu anda saat ona yaklaşık üç dakika vardı ve vaktinden önce bana geri göndereceğini umarak cesaret edebildiğim kadar bekledim, ama hayır ve şimdi odadaki son kişi olacağımı kesin olarak biliyordum. Bu pek çok açıdan bir felaketti, ama en önemlisi klinik araştırma portföyümüz ve yayın planımızla ilgili sunumumun Claus'un kısa bir girişinden sonra listede ikinci sırada yer almasıydı, yani hazırlanmak için hiç zamanım yoktu. Sadece kanatlanmak zorunda kalacaktım. Son derece önemli ve etkili bir dinleyici kitlesine önemli bilgileri sunarken en az sevdiğim tarz.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun, Clara." İpeksi bir ses kulağıma damladı, başka birinin aniden ortaya çıkması beni sıcrattı.

"Teşekkürler Dominic. Hafta sonu iyi bir şeyler yaptın mı?" Biraz kişisel alan kazanmak için uzaklaşmaya çalışarak gelişigüzel sordum.

"Bilirsin işte, şu bu. Sen?" diye sordu, bir grup insan koridordan aşağı inip bizi tekrar yakınlaştıırken, ben neredeyse asansörün kapısına dayanmışım.

"Çalışmak. Tekrar. Ha-ha!" Pharmavoltis'teki kardiyovasküler pazarlama ekibine nispeten yeni atandığından beri Dominic'i hala tanımaya çalışıyordum ve henüz onun hakkında tam olarak karar vermemiştim. Birlikte bir dizi ortak projede yer almıştık ve biraz ukala olsa da yeterince hoş biriydi ama ne zaman baş başa kalsak kendimi biraz garip (tamam, normalden daha garip) buluyordum ve beni rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğuna bir türlü karar veremiyordum.

"İşbirlikçi toplantısına gidiyor musun?" Dominic, bakışlarını çenemin altında ve belimin üstünde bir noktaya sabitlemişti, ki bu nokta hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum ve kesinlikle biraz adiceydi. Ama beynimde küçük bir huzursuzluk çekirdeği patlamadan doğrudan onun gezinen gözlerine bakmakta zorlanırken, kafamı kuma gömüp bunu tamamen görmezden gelme tavrını mı takınacaktım? Kesinlikle ve kategorik olarak evet, kesinlikle yapardım. Ligler arası ilişkiler üzerine harika bir çalışma, Clara.

"Evet." Ondan hafifçe uzaklaştım ve öfkeyle düğmeye tekrar bastım, asansör hangi cehennemdeydi?

"Oh iyi, ben de. Oradan yeni geldim, ofisime dönüp onları şaşırtmak için birkaç parlak broşür daha almam gerekiyordu." Sırıttı ve parlak satış malzemelerini yüzüme doğru salladı. "Orada Claus da dahil olmak üzere çok fazla broşür var."

Asansör kapısının cilalı metaline dikkatle bakarken, kollarımı korumacı bir şekilde kavuşturmuş, Dominic Graham'ın tüm kendini beğenmiş, hafif kendinden memnun ihtişamıyla yansımalarını düşünmek için bir an ayırdım. Yakışıklı olduğunu tahmin ediyordum, kurnaz ve kibar ve diğer insanların ona verdiği tepkilere bakılırsa çok seviliyordu, bu yüzden en başından beri onunla ilgili şüphelerimi kendime saklamaya karar vermiştim, tamamen profesyonel bir ilişki için çabalıyordum. Bunu söylediğim tek kişi Simmy'ydi, o da onda bir şeyler olduğunu kabul etti ve kendisinin de onu yakından izlediğini, eğer çizgiyi aşarsa bir ya da iki topunu keseceğini söyleyerek beni rahatlattı. Arkamı kolladığını bilmek güzeldi.

Sonunda kapıların açılma sesi havada yankılandı ve içeri girip toplantıya geç kalmamak için acele ettiğimden, elinde devasa bir dosya yığınıyla asansörden inen zavallı kızı neredeyse eziyordum. Ancak o zaman, en iyi polis sabıka fotoğrafı ifadesiyle bana bakan Dominic'le birlikte dar bir alanda sıkışıp kaldığımı fark ettim. Kibar ve mesafeli bir gülümseme takınmaya çalışarak ve telefonumdaki e-postaları okuyormuş gibi yaparak sessizce bodrum katına indik. Gözlerimi aşağıya dikerek ve bakışları üzerimde geziniyormuş gibi hissetmeme rağmen iş arkadaşşıma bakmayı bile kararlılıkla reddederek kaçınma tekniklerine sadık kaldım.

Cehennemın kızgın çukurlarında geçen dört yıl gibi hissettiren bir sürenin ardından, kapılar verimli bir şekilde açıldı, lobi şüpheli bir şekilde sessizdi ve toplantıya davet edilen herkesin muhtemelen koridorun karşısındaki konferans salonunda olduğuna dair korkularımı doğruladı.

"Bu taraftan, hadi, geç kalmak istemezsin, değil mi?" Dominic sırtıma nemli bir el koydu ve beni nazikçe binadaki en büyük toplantı odası olan birinci odanın kapısına doğru itti. " arada, göğsünde bir şey var."

Bunu söyleme şekli, rüzgârda dalgalanan sivri meme ucu püskülleri de dâhil olmak üzere tüm göğsümün sergilenip sergilenmediğini merak etmeme neden oldu. Ama baktığımda

Aşağıya indiğimde, sağ göğsümde belirgin bir konumda büyük bir çikolata lekesi görmek beni dehşete düşürdü. Elimle sıvazladığımda kakao bazlı leke daha büyüdü ve artık kendi doğal areolamla (bu arada kesinlikle daha az büyüktü. TMI? Muhtemelen) tam olarak aynı yerde büyükçe bir areolaya benzemeye başlamıştı.

Fan-kanlı-tastik. Profesyonel ve güvenilir bir ilaç endüstrisi profesyoneli olarak görünmek için umutsuzca çabalarken, krem rengi bluzumda çok görünür ve oldukça şüpheli bir lekeyle kariyerimin bugüne kadarki en önemli sunumlarından birini yapmak üzereydim. Asansör kapısının aynalı panelindeki yansımamın üst yarısı, şişme bir seks bebeğinin nasıl görünebileceğini hayal ettiğimden çok farklı görünmüyordu: şaşkın bir ifade, pembe yanaklar, hayal kırıklığına uğramış küçük bir 'O' şeklinde açık kırmızı ağız. Ve aşırı belirgin ve aşırı büyük meme ucu benzeri bir özellik göze çarpıyordu.

"Aman Tanrım! Neden kimse bana söylemedi?"

"Sana şimdi söylüyorum ama muhtemelen bir şey yapmak için biraz geç. Bunun için üzgünüm," dedi Dominic yumuşak bir sesle, tam Richard önümüzde kapıyı açıp beni loş oditoryumun içine sürüklerken.

Üçüncü Bölüm

"Sıra sende , , " diye Richard karanlık bir sesle ve o kadar da nazik olmayan bir şekilde parlak ışıklı sahneye fırlatıldım.

Sunumumun başlık slaytı çoktan arkamdaki ekranda belirmişti, ismim ve konumum Times New Roman, kırk dört bin punto ile yazılmıştı ve bu geç kalmış ve biraz da telaşlanmış davetsiz misafirin kim olduğu konusunda hiçbir karışıklığa yer bırakmıyordu. Vücudumu biraz sağa çevirerek çikolata göğüs ucumun çok belirgin olmamasını umdum ve derin bir nefes alarak dikkatlice yapılandırılmış ve prova edilmiş sunumuma başladım.

Ancak, slaytlara tıkladığımda, Richard'ın konuşmam üzerinde bir balta işi yaptığını ve orijinal içeriğin çok azının kaldığını fark ettim. Devam etmemi sağlayan ve tam bir meme gibi görünmemi engelleyen tek şey, mesleki gurur ve aşağılanma korkusuydu; her ikisi de herkesin önünde gözyaşlarına boğulma dürtüsüne teslim olmamı engelledi.

Ama bu bende vardı. Bunu yapabilirdim. Bu noktaya gelebilmek için gerçekten çok çalışmıştım. Başarısız devlet okulumda bana inanan tek fen bilgisi öğretmenimin zorlamasıyla, beni kollarını açarak karşılayan Oxford'a kabul edildim ve varlığım üniversitemdeki yoksul çocuk kontenjanını neredeyse ikiye katladı. Değerimi kanıtlama arzusuyla, doktoramı başarıyla tamamladığımda kendi beklentilerimi aşmıştım.

Kendimi sorumlu tuttuğum olağanüstü yüksek standartlar düşünüldüğünde gerçekten bir başarıydı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve seyircilerin karanlık, tanınmaz yüzlerine kör bir şekilde baktım, gerçek hayattaki bir pandomim kötü adamının beni alt etmesine kesinlikle izin vermeyeceğime karar verdim.

On beş dakika ve birkaç panik ataktan kıl payı kurtulduktan sonra (bir insanın internette toplu vudu bebekleri tedarikçilerini nereden bulabileceğini birden fazla kez merak ederken), nihayet ön sıraya, patronumun yanına oturdum ve aşağıdaki istatistik sunumunu uyuşmuş bir sessizlik içinde izledim.

"Bu konuyu konuşmamız gerek Clara. Saat 3'te ofisimde," dedi Richard çok yüksek bir sesle ve arkamızdaki sıradan belli belirsiz bir kıkırdama duydum.

"Doğru," diye cevap verdim. O halde masama döndüğümde CV'mi kesinlikle güncelleyecektim.

Kıvrandırıcı toplantı nihayet sona erdiğinde ve tüm sorular sorulduğunda (neyse ki ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbirisi bana yöneltilmedi), işbirlikçilere ve yatırımcılara ofislerde bir tur teklif edildi, ardından birkaç mil ötedeki ilaç üretim ve paketlenme tesisine otobüsle gitmeden önce ikramlar yapıldı. Bu dikkat dağınıklığını, kimse benimle göz teması kurmadan ve Richard'ın slaytlarıma koymayı uygun gördüğü büyük ölçüde alakasız bilgilerden herhangi biri hakkında benimle konuşmaya başlamadan önce kendimi konferans salonundan çıkarmak için kullandım. Hiperaktif bir tavşanın tüm enerjisi ve koordinasyonu acil durum merdivenlerinden hızla çıkarak kendimi güvenli bir şekilde tuvalete attım.

İnatçı ve ısrarcı çikolata meme ucuna ıslak bir kâğıt havlu tutmaya çalışmam, onu daha da büyütmeyle ve malzemeyi daha da ıslatmakla sonuçlandı; böylece daha önce oldukça saygın olan üstüm, pamuk ve beyaz dantelin bir ipucundan çok daha fazlasını ortaya çıkararak tamamen şeffaf hale geldi.

Altında sütyen var. Lanet olsun. Ŗimdi yarişmacıların üzerine çamurlu gölet suyunun atıldığı ıslak tişört yarişmasının kötü bir reklamı gibi görünüyordum.

"Kahretsin," dedim yüksek sesle, aynada kendime bakarken, bu sabah ilk iş olarak olmaya çalıştığım dengeli bilim adamından milyonlarca kilometre uzakta, lekeli ve dağınık bir kadın bana bakıyordu. Milyonlarca sterlinlik hesabınız için kesinlikle gveneceğiniz biri mi? Uluslararası bir tıp kongresinde şirketinizi temsil etmekten mutlu olacağınız biri? Hayır, bunların ikisi de aklıma gelmedi. Hatırlayacakları şey lanet olası çikolata meme ucu ve ona bağlı beceriksiz balon kafaydı. Gerçek hayatımı sikeyim.

Banyodan çıkarken, başım eğik, bir an önce ofisimin güvenli ortamına dönme niyetiyle, sert ve geniş bir göğse çarptım ve tanımadığım bir kolu kavrayıp bir langırt gibi duvara çarpmamak için çabalarken başımın üstünden bir nefes havanın çıkmasına neden oldu.

"Clara?" Dominic'in sesi, göğüs kafesine isabet eden Clara şeklindeki füzenin etkisinden kurtulmaya çalışırken biraz boğuk çıkmıştı.

"Kahretsin, zgnm, seni orada görmedim." Tanrı aşkına Clara, onca insan varken neden o?

"Sorun yok." Hâlâ kolunu sıkıca tuttuğım yere sert bir bakış attı ve ben de bu son gaftan sonra kendimi toparlamak için geriye doğru bir adım atarak hızla bıraktım.

Yüzüne bir kez daha baktığımda, onu bluzumun hiç de saygın olmayan durumuna bakarken ve beynimin müstehcen olarak yorumladığı bir şekilde dudaklarını yalarken yakalayınca aynı anda hem tiksindim hem de şok oldum ve tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Doğuştan gelen bir insan patojeninden kaçınma tepkisi: genellikle parçalanmış bir ceset ya da bir seri katilin ruh emici ve acımasız ifadesi gibi iğrenç bir şeyle yüzleşmek için ayrılmış bir tür ürperti. Ama gözlerindeki parıltı bunu gördüğünü ve muhtemelen tiksintiden başka bir şey olarak yanlış yorumladığını gösteriyordu, çünkü dilini bir yılan gibi dışarı çıkararak tekrar yaladı ve ben

Yemin ederim ki ağzım biraz bozulmuştu ve kalem eteğimin ve topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı, hantal bir tırısla kaçtım.

Masama geri çöküp defter ve kalem ararken, Simmy telekonferansından başını kaldırdı, hiç şüphesiz yaydığım büyük ve ıssız iç çekişe karşılık olarak.

"İyi misin?" diye sessizce mırıldandı. Sonra çılgınca göğsümü işaret etmeye başladı ve üstümün dönüştüğü kahverengi, şeffaf felakete bakmam gerektiğini bana iletmek için dramatik şekilde kendi geniş göğüs dekoltesine dokundu.

"Biliyorum," diyerek ona karşılık verdim ve klimanın sıfırın altına düştüğü zamanlar için sandalyemin arkasında tuttuğum acil durum büyükanne hırkasını hızla üzerime geçirdim. Gri renkteydi ve sallanıyordu, giysinin kumaşına hiçbir seloteyle temizlenemeyecek kadar çok sayıda kedi tüyü dolanmıştı. Sarkık ve yıpranmıştı ve kesinlikle ofis kıyafeti değildi, ama en azından onu üzerime çekebiliyordum, böylece sürekli olarak bariz lekeyi hatırlatmıyordu.

"Mükemmel haberler. Teşekkürler, şerefe. Evet, senin de. Teşekkürler, şerefe, evet, hoşça kalın. Güle güle. Byeaaaaa." Simmy görüşmesini bitirdi ve kulaklığını çıkardı. "Berbat görünüyorsun, sana ne oldu böyle?"

"Çikolatayla ilgili meme ucu gafı, Dominic'le koridorda biraz ürkütücü bir karşılaşma ve Dick Dastardly tüm slaytlarımı değiştirdi ve bana söylemedi. Bu sabah tam anlamıyla bir felaketti," diye inledim ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Dominic ne yaptı? Ve meme ucuna nasıl çikolata bulaştı?" Simmy şaşkınlık içinde yüksek sesle sordu, tam o sırada ofisimizin kapısı, başlarında Richard'ın kendisinden başkasının bulunmadığı, meraklı ve kuşkulu yüzleriyle konuşmamızın en azından ikinci kısmını duyduklarını açıkça gösteren bir grup takım elbiseli erkek ve kadına açıldı.

"Evet, daha önce gördüğünüz ve kardiyovasküler ekibin bir parçası olan Dr. Clara Clancy ve onkolojiden Dr. Simran Anand, her ikisi de

Pharmavoltis'teki işlerin klinik deneyler ve tıbbi iletişim tarafıyla ilgileniyorum." Richard tam bir çizgi film kötü adamı modunda bana ters ters baktı. Sadece ellerini sıkmayı ve şeytani kahkahaları kaçırıyordu.

Hırkamın bir kez daha açılmasına neden olan küçük bir el salladım ve kalabalığın içinde sırtarak bana el sallayan Dominic'in yüzünü gördüm. Gözüne sokma dürtüsü çok güçlüydü, ama cesurca direndim, bunun yerine en sevdiğim kalemimin ucuna o kadar sert bastım ki plastik muhafaza parçalara ayrıldı, tam da takım elbiseli kalabalık arkasını dönüp dağılmaya başlarken.

"Kahretsin," diye mırıldandım sessizce, alnımı masaya çarparak. Şimdi içe dönüp düşünme ve bu kadar beceriksiz olduğum için kendimi yok etme zamanıydı. Muhtemelen LinkedIn profilimi güncellemek ve ciddi bir şekilde iş aramaya başlamak için de iyi bir zamandı. Ve yeni kırtasiye malzemelerine yatırım yapmanın.

"Sizin yanınızdayken, genellikle laboratuvar önlüğüm ve gözlüklerimle bunu çok sık söylediğimi hatırlıyorum," dedi derin bir ses kapı aralığından.

Beynime bir aşinalık hissi doldu, nostalji ayak parmaklarımdan yukarı doğru süzüldü. Bu sesi tanıyordum ve içimi korkuyla doldurmuyordu. Hayır, aslında tam tersi oluyordu, tenimde çiçek açan bir sıcaklık, midemde kelebeklerin karıncalanması, tüm varlığım mutluluk hormonlarıyla aydınlanıyordu.

Yanağım masanın serin yüzeyiyle aynı hızda olacak şekilde yüzümü döndürerek, kapı çerçevesine yaslanmış, elleri pantolonunun ceplerinde, takım elbiseli, uzun boylu bir adamın döndürülmüş görüntüsüne baktım.

"Merhaba Clara, bunca yıldan sonra seni tekrar görmek ne güzel." Başım şahin görmüş bir mirket gibi havaya kalktı.

"Henry, burada ne işin var?"

Dördüncü Bölüm

Henry Fraser hemen hemen aynı görünüyordu. Saçları biraz daha kısaydı, hatırladığım gibi alnına dökülmek yerine şimdi kurumsal ve şık bir tarzda kırpılmıştı. Belki biraz daha yapılıydı, omuzları kesinlikle daha genişti, ama tanıdığım sevimli ve cana yakın doktora öğrencisi olarak tamamen tanınabilirdi. Aniden ortaya çıkması tüm sistemimde tam bir sarsıntı yarattı, zihnim onun burada, ofisimin kapısında, lacivert takım elbisesi içinde son derece muhteşem ve belki biraz da gergin görüldüğü gerçeğini kavramakta zorlanıyordu.

"Şey," dedi rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek ve bakışlarını ayaklarının yanındaki halıya odaklayarak. "Şirketim yeni bir kalp kapakçığı sistemi tasarladı ve..."

Sesi kesildiğinde ne söylemek üzere olduğunu fark ettim ve onun yerine cümleyi tamamladım: "...kalp yetmezliği boru hattımızda bizimle işbirliği yapmak istiyorsunuz."

Başını salladı, neredeyse özür dilercesine kısa bir süre gözlerimin içine baktı.

"Urggh," diye , "yani az önce sunumlardaydın?"

Bir baş daha salladı. Elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı, bu sabah sahnede geçirdiğim araba kazasına tanık olmaktan dolayı en az benim kadar utandığı belliydi.

Bu mükemmeldi. Benim için anonimlik yoktu, kendimi ve departmanımı felaket bir şekilde temsil etmem, beni iş dışında gerçekten tanıyan birinin zihnine kalıcı olarak kazınmıştı. Başımı tekrar masaya koydum.

"Bizi tanıştıracak mısın?" Simmy sordu, açıkça meraklanmıştı ve sessizce oturacak biri değildi.

Simmy benim suç ortağımdı, iş eşimdi. Kendi terapötik alanlarımızı ayrı ayrı yönetirdik ama her konuda işbirliği yapardık ve onu çok severdim. Ama sis düdüğü gibi bir sesi ve olaylarla ilgili kendi görüşlerine sarsılmaz bir güveni vardı ve Henry Fraser hakkında da bir görüşü olacağından emindim.

"Pardon, Dr. Simmy Anand, Dr. Henry Fraser. Henry ve ben Oxford'da bir süre aynı laboratuarda çalıştık," dedim kolumun güvenli, karanlık boşluğuna, diğer elim ikisi arasında etkisiz bir şekilde sallanıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Henry," diye nefes verdi Simmy. Huskily. Sesinin büründüğü gülünç porno havası karşısında başımı kaldırdım. Olağanüstü uzunluktaki kirpiklerini Henry'ye mi fırlatıyordu? Öyle görünüyordu. Kahve rengi gözleri yuvarlak ve inanılmaz derecede koyu renkliydi ve çenesini ellerinin arasına almış, dirseklerini masasına dayamış, kırmızı tırnaklarıyla yanaklarına ritmik bir şekilde vuruyordu. Ona doğru bir iç çekiş üflediğinde içten içe ürperdim.

"Ve sen, Simmy. Yine de Clara'nın burada kendini sattığını düşünüyorum. Bu umutsuz mühendise kök hücre kültürünü öğretmek için çok uğraştı, ki bu tamamen zor ve zahmetli bir işti," dedi Henry sessizce, kendini küçümseme iması Simmy'ye kendini daha da sevdirdi, çünkü Simmy neredeyse sıcak hava dalgasındaki bir köpek gibi nefes nefese kalmaya başlamıştı.

"*Denedim*, burada önemli olan kelime," diye mırıldandım.

Ve sonra işte oradaydı. Henry Fraser'ın alametifarikası olan, yirmi adımda bir kalbin atriyal fibrilasyona girmesine neden olabilecek gülümseme, en alaycı ya da tutucu kadınları bile tam bir seks canavarına dönüştürebilecek öldürücü darbe.

Henry Fraser'ın en önemli özelliği, deyim yerindeyse, hapisten bedava çıkış kartı, o rahat, kendini beğenmiş ama tamamen içten gülümsemesiydi. Sadece ağzının kıvrımının, gamzesinin ve gözlerinin etrafındaki kırıışıklığın hem sessizce güven verici de son derece silahsızlandırıcı olabilmesi çılğıncaydı. Aslında utangaç ve emin olmayan, sadece dudaklarını kıpırdatan, çocuksu ve yaramaz, orantısız ve çekici bir repertuara sahipti. Gülümsememeye çalışan gülümseme de vardı (benim favorim) ve sonra kocaman megawatt, radyasyon darbesi, ısıltılı sırtış, yoluna çıkan herkesi yok edebilir, en katı kalpleri sıcak, yapışkan bir lapaya indirebilirdi. Ve işte karşımdaydı, sanki yedi yıldır ortalıkta yokmuş gibi, bir özrü yumuşatmak ya da benden fazladan laboratuvar süresi koparmak için kullandığı o küçük, kişisel gülümsemesiyle beni dümdüz ediyordu. Daha önce pek çok kez çok etkili bir şekilde kullandığı gülümseme.

"Korkarım gerçekten işe yaramaz bir öğrenciydim, ama o hiç şikâyet etmedi," diye karşılık verdi Henry, ses tonu şakacıydı ama yine de bir parça emin değildi.

Henry, Simmy'nin ağzından çıkan heyecanlı küçük ciyaklamayı ya da odanın öbür ucundan bana anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken ellerini son derece patavatsızca çırpmasını fark etmemiş gibi görünüyordu. Hayır, tereddütsüz bakışları tıpkı yıllar önce olduğu gibi bana odaklanmıştı, sanki bir sonraki sözlerimi nefesini tutmuş bekliyordu, sanki bu sözler o kadar muazzam ve çığır açıcı olacaktı ki bir an bile kaçırmaya cesaret edemiyordu.

"Laboratuvarda çok kötüydün ve ben de çok şikâyet ettim," dedim sonunda, umutsuzca mantıklı düşünmeye çalışarak ve kendime artık çirkin bir yüksek lisans öğrencisi değil, nitelikli ve zeki bir bilim insanı olduğumu hatırlatarak. Kendimi kanıtlamıştım ve saygın bir kariyer yörüngesindeydim. Bir profesyoneldim ve başka bir profesyonelle buluşuyordum. Birlikte profesyonel olmak. Bunu yapabilir ve onun önünde kendimi bugün olduğundan daha da fazla rezil etmeyebilirdim.

Henry küçük bir kahkaha attı ve parlak koyu kahverengi aksanıyla halıya vurdu. "Evet, aslında şimdi düşündüm de, gerçekten de çok şikâyet ediyordun. Sanırım cetvelle pipetten daha iyiyim," dedi omuz silkerek.

"Ve canlılar yerine cansız maddelerle mi?" Ben de onun alaycı tonuna uyararak şaka yaptım.

"Ah." Yüzünü buruşturdu ve kalbine bir ok saplanmış gibi yaptı. "Beni yaraladın."

Ofisin dışından Henry'nin adının seslenildiğini duydum ve bakışlarını benimkilere çevirmeden önce geriye doğru eğilerek koridora çıktı.

"Gitmeliyim," dedi sessizce.

Başımı salladım, şimdi aniden dilsiz kalmıştım. Onu bu kadar uzun zamandır görmemişken, neden birdenbire gitmemesi için çaresizce çırpınıyor, onunla konuşmaya devam etmek için yanıp tutuşuyordum?

"Seni görmek gerçekten güzeldi, Clara." Henry bir adım öne çıkıp ceketinin cebinden bir kart çıkarmadan ve masamın üzerine koymadan önce bana dikkatle baktı. "Burada iletişim bilgilerim var, gerçi bunları zaten biliyor olman gerekirdi ama yine de bir kahve eski günleri yad etmek istersin diye düşündüm."

Kartı nazikçe aldım. "Teşekkürler."

"Ben de memnun oldum Simmy," dedi yine küçük, içten bir gülümsemeyle ve elini sallayarak, grubun geri kalanının peşinden koridorda ilerlemeye başlamadan önce.

"Ooh la la!" Simmy British Medical Journal'ın bir nüshasıyla kendini yelpazeleyerek haykırdı. "İnsan etinin özellikle büyüleyici bir örneği, değil mi?"

"Erkek eti mi?!" İnanılmaz bir şekilde boğuldum.

"Evet, yakışıklı, muhteşem ve biraz da utangaç? Oof, Dr. Henry Fraser'ın bir parçasına kesinlikle hayır demezdim." Sırıttı, ona karşı duyduğu bariz susuzluktan utanmamıştı bile.

"Üç çocuk annesi ve muhasebeci Bhavin'le evli Simmy, sıraya girmen gerekecek," dedim abartılı bir homurdanmayla. "Üniversite günlerimizdeki gibi bir şey olursa, nereye giderse gitsin peşinde bir mil uzunluğunda yaltaklanan hayranlar kuyruğu olacak."

"Peki sen onlardan biri değil misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Hayır, kesinlikle olmaz. Yani, o yeterince iyi bir adam-"

"*Yeterince iyi bir adam* mı?" diyerek sözümü kesti, "Lanet olası bir erkek modele benziyor!"

"Evet, biliyorum, kör değilim. Ama biz kesinlikle arkadaşlık bölgesindeyiz." Hayatıma aniden geri dönmesi nedeniyle midemde hala devam eden garip çırpınışlara rağmen bu gerçeği kararlılıkla savunuyordum.

"Belki de öğrenciyken öyleydiniz. Şimdi 'Seni görmek çok güzel' ve 'Bir kahve içip eski günleri yad edelim' diyor," dedi, sesini olabildiğince alçaltarak, Henry'nin derin ve lüks tonlarını taklit etmek oldukça zayıf bir girişimde bulunarak.

"Ve eminim sadece kibarlık ediyordu."

"Sen öyle diyorsan," dedi sırtarak.

"Aldanmayın, en alaycı ve acımasız yaşlı kız kurusunu bile etkileyebilme konusunda özel bir yeteneği var. Eminim bugünkü felaket performansından sonra mahcup olmuştur ve benimle hiçbir şekilde ilişkilendirilmek istemiyordur, muhtemelen sadece utanç verici eski bir arkadaşına 'merhaba' demesine neden olan bazı centilmen görgü kurallarına borçludur." Aşağılanmanın ürpertisi omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı.

"Pfft. Alaycı ve acımasız ev kadınlarından bahsetmişken, onu arayacak mısın?" "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Neden olmasın, Clara? Kaybedecek neyin var ki?"

"Kendime olan saygım mı? Bugün benim destansı düzeydeki mesleki başarısızlığımı görmesi yeterince kötü, onunla buluşup sohbet etmek istemiyorum, böylece patronuna bizimle işbirliği yapmamasını söyleyeceği tüm nedenleri gösterebilir."

"Sanırım sunumunuz boyunca çikolata gs ucuyla dolaşmanız kendinize duyduğunuz saygıyı zedeledi, ayrıca az önce bundan bahsetmedi, kahve içmek için buluştuysanız neden bahsetsin ki? Ayrıca onun bilgilerine zaten sahip olman gerektiğini söyleyerek ne demek istedi? Bana söylemediğin şey ne?"

"Bilmiyor muyum?" Bu yorum şaşırtıcıydı, yedi yılı aşkın bir süredir onunla iletişim kurmamıştım. Kartviziti parmaklarımın arasında çevirirken, kabartmalı altın harfleri giderek artan bir dehşetle okudum.

Dr. Arthur Henry Fraser MEng PhD

FraserTech, Birim 14, Oxford Bilim Parkı,
Birleşik Krallık E-posta:
AH.Fraser@frasertech.com

"Olamaz," diye mırıldandım dehşet içinde, e-posta adresini hatırlayınca alarm zilleri çalmaya başladı. Kahretsin, ne kadar korkunç ve iğrenç bir beyin osuruğu anıydı bu.

"şimdi ne olacak?" Simmy başını kaldırdı.

Faremi bulmaya çalışırken, San Francisco'da yapılacak olan Dünya Kardiyoloji Kongresi için bastırmakta olduğumuz posteri açtım ve on iki yazarlı listede sondan ikinci sırada A.H. Fraser'ın olduğunu gördüm.

"Kahretsin, neden bunu doğru düzgün araştırmadım?" Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki listedeki tüm yazarların detaylarını gözden geçirecek zamanım olmamıştı, bunun yerine her şeyin doğru olduğundan emin olmak için tıp yazarına güveniyordum, normalde yaptığım gibi iki kez kontrol etme şansım olmamıştı.

"Ne oldu?" Simmy yanıma geldi ve elimden kartı aldı.

"Kendisi yazarlarımdan biri, haftalardır WCC için hazırladığım posterlerden biri hakkında e-posta gönderiyor. İletişim bilgileri bende var." Başım masaya çarptı

tekrar. Gmbrt kafatasımı titretti ve dişlerim birbirine arpdı.

"Oh, ve sen bunu fark etmedin mi?"

"Hayır, çünkü aslında adı Arthur Henry ve sadece günlük işlerde Henry adını kullanıyor, bunu unutmuşum. Ayrıca sekreteri tüm yazışmalara onun adına cevap veriyor, yani aslında hiçbir e-postayı Henry olarak imzalamamış ya da ana katkıda bulunanlardan biri olmadığı için başlangıç çağrılarının hiçbirine katılmamış." Durakladım ve Simmy'nin üzüntü dolu gözlerine baktım. "ok meşgul olduğum için FraserTech şirketinin web sitesine bile girmedim, muhtemelen yüzü her yerdedir - tam bir eşek olduğumu düşünmüş olmalı." Başımı tekrar dirseğimin kıvrımına gmdğmde sesim boğuk çıkıyordu. "Ve daha da kötüsü, şirketinin bizimle işbirliği yapmak istediğini söylediğinde, şirketinin sahibi olduğunu kastetmiş olması!"

"Ooh, zengin de!" Simmy neşeyle söyledi.

"Gah! Simmy, mesele bu değil! Belki temsilci olarak gelir ve şirketinin bizimle çalışmamasını sağlayacak güce sahip olmayabilir diye düşünmüştüm ama meğer bu kararı tek başına verebilirmiş," diye perişan bir şekilde cevap verdim. "Richard beni kovacak, tabii Claus çoktan kovmadıysa, bu sabahki boktan gösteriden sonra."

"Hadi ama, sunumunuz bugün birçok sunumdan sadece biriydi ve kabul edilen bir bildiri ile bu işbirliği için zaten iyi bir iş çıkardınız. Eminim o kadar da kötü değildir." Sesi yatıştırıcı olmaya çalışıyordu ve bu tonun, öfke nöbeti geçiren iki yaşındaki kızını yatıştırmak için kullandığı ton olup olmadığını merak ettim.

Ama ben sadece hüzünle koluma gömüldüm ve daha sonra Dick Dastardly ile yüzleşmek zorunda kalmamak için kendime gıda zehirlenmesi ya da bulaşıcı bir hastalık bulaştırmanın yollarını düşünmeye çalıştım.

Saat 15:00 yaklaşırken geç kalmamaya kararlı bir şekilde Richard'ın ofisine doğru ilerlemeye başladım. Hazırlık olarak ve kendimi biraz daha iyi hissetmek umuduyla, öğle yemeğinde dışarı ık mış ve kasabadan yeni bir üst almıştım, meme uçları görünmeyecek (ikolata ya da başka türlü) ve diğer talihsiz dökülmeleri gizlemek için lacivert. Ayrıca özgemişimi güncellemek için iyi bir girişimde bulundum ve birkaç işe alım ajansına gönderdim bile. Yaklaşan kıyamet ve işsizlik karşısında proaktif olmanın bir zararı yok, değil mi?

Derin bir nefes alarak kapıyı almak için elimi kaldırdım, tam o sırada Richard kapıyı açtı ve büyük ve sinir bozucu bir sırıtışla beni içeri çağırdı.

"Clara, Clara! Seni görmek çok güzel, uğradığın için teşekkürler." Bana sarılacak mış gibi öne doğru eğildi, bu kendi içinde çok garipti, ama elim hala havada tutulurken, parmaklar vurma pozisyonunda sıkılmışken, bunun yerine garip bir şekilde bana yumruk attı. "İçeri gel, içeri gel."

Fazla neşeliydi ve bu bir tuzak gibi geldi, sinirlerim hemen gerildi, her an bana atılacağından emin olduğum azarı bekliyordum.

Kendimi toparlayıp P45'imi nasıl zarif bir şekilde kabul edeceğimi düşünürken, karşısındaki koltuğa tünedim ve hafif terli ellerimi birbirine kenetledim.

"İşbirlikçi toplantısı iyi geçti, değil mi?" dedi masasının arkasından.

Richard'ın ofisi sade ve boştu, hiçbir kişisel eşya yoktu, dizüstü bilgisayar çantası ve ceketi bile görünmüyordu. Bir an için, masasının arkasındaki duvarı dolduran sayısız dolaptan sadece kendisinin erişebildiği gizli bir kötü adam inine sahip olup olmadığını merak ettim. Aksi takdirde tüm o kilitli kapıların ardında ne sakladığını düşünemiyordum.

"Gerçekten, gerçekten çok iyi." Richard hâlâ konuşuyordu ve aslında şimdi bana gülümsüyordu. Rahatsız edici derecede mutlu ve pozitifli.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak başımı salladım, burada neler oluyordu?

"Çok sayıda ilgili yatırımcıyı güvence altına aldık ve kalp yetmezliği portföyümüz için devam eden bir işbirliğinin özellikle heyecan verici bir şekilde onaylanması harika bir haber. Harika bir haber!" Heyecandan neredeyse işiyordu.

"Riiighhttt," diye cevap verdim, henüz ormandan çıktığımdan tam olarak emin değildim.

"Evet, evet. Ve adın geçti, o kadar övgü dolu ki Clara, bu sabah sana güvenmekte haklı olduğumu biliyordum. Sana yeni slaytlar vermek biraz zor oldu ama sen bir profesyonel gibi üstesinden geldin. Mükemmel performans, Clara. Süper." Şimdi biraz manyakça bakıyordu, gözleri parlıyor ve bıyıkları şiddetle seğiriyordu.

Tam bir piç kurusu. Sessiz kaldım, sonradan pişman olacağım bir şey söyleme ihtimaline karşı konuşmak istediğimden emin değildim. Özgeçmişimin aktarılabilir beceriler bölümünde 'Alçak çizgi film kötü adamlarıyla iyi çalışır' diye eklemek için uygun bir yer var mıydı?

"Henry Fraser'ı bu kadar iyi tanıdığınızı bana neden söylemediniz?"

Birdenbire jeton düştü. Karizmatik, senin için her şeyi yapan, her yönüyle iyi bir adam olan Henry Fraser, Richard'la konuşmuş ve hayatımı kurtarmıştı. Şakaklarımı ovuşturdum ve gözlerimi kapattım, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Görünüşte paçayı kurtarmış olmam harikaydı ama Süpermen'in gelip kariyerimi kurtarması benim açımdan muazzam bir başarısızlık gibi geliyordu.

"Birbirimizi uzun zaman önce tanıdık ve pek görüşmedik. Aslında, onu bugün gördüğüme çok şaşırdım," dedim, daha önce konuşulanların iç yüzünü bilmediğim için bilgiyi seyrek tutarak.

"Ah, hadi ama, klinik araştırmanın yayın planı için bir dizi harika fikri zaten uyguladığınızı söylüyor, ürününün emin ellerde olduğundan emin ve bir kez daha sizinle çalışmaktan heyecan duyuyor." Richard ayağa kalktı ve kapıya doğru işaret etmeye başladı.

Ayrılacaktım, konuşma bitmişti. "Bu projede Pharmavoltis ve FraserTech arasındaki işbirliğini resmi olarak senin yürütmeni istiyorum, çünkü kendisi yayın stratejisi konusunda bizimle yakın işbirliği içinde olmak istiyor."

"Oh, doğru."

"Ve zaten iyi anlaştığınız için, hem Claus hem de ben, tek irtibat noktamız olmanızın şirket için gerçekten faydalı olacağını düşündük," dedi, sanki ben orada değilmişim gibi konuşarak.

"Anlıyorum, sadece-"

"Ve tabii ki, San Francisco'daki Dünya Kardiyoloji Kongresi'ne hepimizle birlikte gelecek, böylece birleşik bir cephe sunabilir ve tüm ortaklarımıza ne kadar etkili bir şekilde işbirliği yapabileceğimizi gösterebiliriz." Richard durakladı ve yüz ifadesi normalden biraz daha az alçakça olan bir bakış attı. "İyi çalışmaya devam edin."

Ve ne olduğunu anlamadan koridora geri dönmüştüm, ofisinin kapısı arkamdan çarparak kapanmıştı.

"Umarım her şey yolundadır, Clara?" Dominic su soğutucusunun yanında, büyük bir saksı bitkisi tarafından kısmen gizlenmiş ve bana *American Psycho*'daki Christian Bale'in kokusunu veren bir şekilde gizleniyordu.

"Evet, gerçekten beklenmedik bir şekilde iyi aslında," diye cevap verdim şaşkınlıkla.

"Güzel." Elini cebine atarak bana doğru yürüdü ve ben de aniden onun elindeki bant ve kablo bağlarını gördüm ve bilinçaltımda geri çekilmeye başladım, sempatik sinir sistemim beni ölümüne bir dövüşe hazırlıyordu, gözlerim en yakın çıkışı arıyor, ellerim bir tür kung fu, kendini savunma pozu olduğunu umduğum bir pozisyon alıyordu.

"Dominic, ben-"

Dominic, yeni uyanan ve ciddi bir zihinsel mınçıka kullanan içimdeki ninjaya aldırmadan devam etti, "Bu sabahki yatırımcı toplantısından kalan birkaç kalemim var ve daha önce kendi kalemine verdiğin üzüntüden sonra yeni bir kaleme ihtiyacın olabilir gibi görünüyordu."

Ve bana şirket markalı birkaç ince gömlek uzatarak geniş bir gülümseme takındı, sonra da umursamaz bir tavırla koridorda uzaklaştı.

Beşinci Bölüm

Bir gün önce Dick Dastardly ile yaptığım görüşmeyi anlattıktan sonra Simmy ertesi sabah kahvesini yudumlarken kendini beğenmiş bir tavırla, "Şimdi Henry'yi arayıp teşekkür etmelisin," dedi.

"Biliyorum ve itiraf etmeliyim ki şu ana kadar onunla işbirliği içinde çalıştığımdan haberim yoktu," diye iç geçirdim. "Tam bir moronum."

"Sadece bir kahve içmek için onunla buluş ve her şeyi açıkla, eminim iyi olacaktır. Sonra onun mükemmel simetrik yüzüne hülyalı hülyalı bakabilir ve parmaklarını saçlarında gezdirmenin hayalini kurabilirsin," diye mırıldandı, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı.

"Son kısmı yüksek sesle söyledin, haberin olsun," dedim e-postamın ping sesi yeni bir mesaj geldiğini haber verirken.

"Ama saçları çok gür ve parlak! Ve hayatımı senin üzerinden yaşadığımı unutma. Beni hayal kırıklığına uğratma!" diye göz kırparak cevap verdi, dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve masasının çekmecesinden bir yığın kâğıt aldı.

Bilgisayarına dönüp e-postalarımı açtığımda, sanki kendisinden bahsettiğimizi biliyormuş gibi ürkütücü bir şekilde adamın kendisinden bir mesaj çıktı.

KimdenAH.Fraser@frasertech.com

Kime:

clara.clancy@pharmavoltis.com

Konu: Yakala

Merhaba Clara,

Dün sizi görmek gerçekten harikaydı ve ben de 'merhaba' demek için bir takip e-postası gönderiyim dedim.

Richard Holmes size söyledi mi bilmiyorum ama WCC öncesinde bazı projeler üzerinde işbirliği yapacağız, bu yüzden buluşup birkaç şeyi gözden geçirmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Cuma günü Pharmavoltis ofislerinde olacağım, müsait olursanız lütfen bana haber verin.

Saygılarımla

Henry

İşte bana bir fırsat, dünün utancını içime atma, altına bir çizgi çekme ve yoluma devam etme fırsatı; bildiğim profesyonel, başarılı bilim insanı olma zamanı. Ve kendi kariyerimi yeniden canlandırmanın, Henry'nin kurtarıcı Fraser'ın tekrar devreye girmesine ihtiyacım yoktu.

Kimden:

clara.clancy@pharmavoltis.com

Kime: AH.Fraser@frasertech.com

Konu: RE: Yetişmek

Merhaba Henry,

Seni tekrar görmek ne güzel!!! Tam sana e-posta atacaktım ki mesajın karşıma çıktı, ne kadar komik değil mi?!

Cuma günü saat 10:30'a ne dersiniz, o zaman bir kahve içeriz ve ben de size bu yılki boru hattımız hakkında bilgi veririm.

O zaman seni görmek için

sabırsızlanıyorum!!! En iyi

dileklerimle, Clara

Birkaç kez tekrar okudum, biraz çaresiz gibi mi geldi? Ya da yapışkan? Ya da profesyonelce değil miydi? Beynimi gerçekten patlatmak için basit bir e-postayı fazla mı düşündüm?

"Tanrım Clara, bunu yazma - senin tam bir ucube olduğunu düşünecek!" Simmy masamın arkasına dolanmış, bir bisküvi uzatmıştı ve omzumun üzerinden yargılayıcı bir şekilde okuyordu.

"Bunun nesi yanlış?" Bir çikolatalı digestive alıp çaya bandırarak söyledim.

"Profesyonel olmayan, umutsuz bir zavallı gibi konuşuyorsun. Ve sadece bir çocuk televizyonu sunucusu bu kadar çok ünlem işareti kullanır, Clara. Sadece ilk cümleyi çıkar. Sonra da hangi iç çamaşırını giyeceğini ve ne tür bir şampuan kullandığını sor."

"Gerçekten mi? Bunun neresi profesyonelce Simmy?" Elini faremden çekerek inledim.

"Buna mesleki merak diyebilirsiniz." Günün geri kalanında katılacağı müfettiş toplantısına gitmeden önce kıkırdadı.

Arkadaşımın ağzından çıkan kızsı, flörtöz sesi dinlerken, Henry'nin insanlar, özellikle de kadınlar üzerindeki etkisinden hâlâ bu kadar habersiz olup olmadığını merak ettim. Ardında bıraktığı katliamdan habersiz kalmış olamazdı herhalde? En yakın arkadaşım Jo'nun deyişiyle 'Ateşli Henry Etkisi', deneklerin östrojen seviyelerindeki artışın onun yanında geçirilen zamanla ya da sadece yüzüne bakmakla doğrudan ilişkili olduğu hipotezini ortaya atmıştı. Ya da aslında sadece yüzünü düşünmekle. Ya da Simmy'nin durumunda saçlarını. Ancak bu özel rahatsızlıktan başarıyla kaçmayı başardığım için hiç bu kadar emin olmamıştım.

Henry ve ben çok iyi anlaşıyorduk (kök hücre felaketi yüzünden onu çok çabuk affetmişim), düzenli olarak birbirimize acımasızca takılıyorduk ama aynı zamanda bir bira içmeye gidip gece geç kadar karmaşık bilimsel teorileri tartışabiliyorduk. Henry ile vakit geçirmek her zaman keyifli olmuştu ve o onu iyi bir arkadaş olarak görmüştüm. Onu neden kaybettiğimizi hatırlayamıyordum.

Amerika'ya döndüğünde, sanırım ikimiz de birbirimizden binlerce kilometre uzakta hayatlarımıza devam etmekle meşguldük. Başlangıçta sadece nasıl olduğunu ya da tezinin son bölümünü yazmak için yardım isteyip istemediğini soran dostça e-postalar göndermiştim. Ama hiç cevap alamamıştım, mesajlarımı aldığına dair bir onay bile gelmemişti, bu yüzden hayatına devam ettiğini anlamıştım. Bir yanım onun adına mutluydu, Amerika'daki yerini açıkça bulduğu, Oxford öncesi statükosuna geri döndüğü için mutluydu. Ama bir yanım da kendime karşı dürüst olursam, beni arkada bırakıp arkadaşlığımızı arkasına bile bakmadan terk ettiği için biraz kırgın ve incinmişti.

E-postayı tekrar inceledim. Onunla yeni bir iş ilişkisine girmek zor olabilirdi, özellikle de iki iş pozisyonumuz arasındaki güç dinamiğindeki değişim ve Richard'ın bu işi doğru yapmam ve şirket için işleri berbat etmemem için üzerimde kurduğu baskı düşünüldüğünde. Mevcut işimde daha uzun süre kalmak isteyip istemediğimden emin olmasam da (ve kesinlikle çok daha az kötü niyetli bir yöneticinin olduğu bir rol hayal ediyor olsam da), mükemmeliyetçi yapım kovulma fikrine asla tahammül edemezdi. Hayır, Henry'den bir parça bile saygı görmek ve Richard'ın işimi korumama izin vermesini sağlamak için en başından itibaren profesyonellik için çabalamam gerektiğini biliyordum.

Düşündüğümde, belki de bu e-posta işbirlikçi bir şirketin CEO'suna göndermek için biraz fazla gayri resmiydi ve Simmy pantolon ve şampuan meselesi dışında haklıydı. Taslağı sildim ve yeniden başladım.

Kimden:

clara.clancy@pharmavoltis.com

Kime: AH.Fraser@frasertech.com

Konu: RE: Yetişmek

Merhaba Henry.

Cuma günü saat 10:30'da resepsiyonun yanındaki kafede buluşmaya ne dersiniz? Bu yılki çalışmalarımız hakkında sizi bilgilendirebilirim.

En iyi dileklerimle, Clara

Kısa ve öz iletişimimden memnuniyet duyarak, gönder tuşuna bastığımda ve cevabı neredeyse anında geldiğinde artan bir özgüvenle doluydum.

Kimden: AH.Fraser@frasertech.com

Kime: clara.clancy@pharmavoltis.com

Konu: RE: Yetişmek

Mükemmel, görüşürüz

o zaman. H

Bir keresinde laboratuvarımızdaki 1960'lardan kalma eski santrifüje sarılıp ağladığımı ve bakalit düğme elimde kırılıp tüm numunelerimi içine hapsettikten sonra *'bebeklerimi serbest bırakması'* için yalvardığımı gören bu adama umutsuzca ciddi bir şekilde *'her şeyimi topladım'* havası vermek istemem çok komikti. Henry o gün de beni kurtarmıştı: kemik iliği tüplerimi çıkarmak için her şeyi parçalara ayırmış, sonra da kolu onarıp hepsini tekrar bir araya getirmişti. Laboratuvar müdürü Pheena, ertesi gün, daha önce en yavaş ayarından başka bir ayarda kendini ölümüne sallamaya çalışırken, şimdi neden iyi yağlanmış bir Bentley gibi sorunsuz çalıştığına haklı olarak şaşırdı. Ancak Henry her zamanki kendini beğenmiş tavrıyla, tamir konusundaki süper gücü hakkında sessiz kaldı ve benim dışımda hiç kimse onun laboratuvardaki makineler arasında metodik bir şekilde ilerlediğini ve teknolojik bir süper kahraman tamircisi gibi hepsini gizlice ve verimli bir şekilde tamir ettiğini bilmiyordu.

E-postalarımı kapattıktan sonra bir bardak su aldım ve zihinsel olarak kendimi arka arkaya üç saat sürecek telekonferanslara hazırladım, Henry Fraser'ı kesinlikle aklımdan çıkardım. Onun hayatımda yeniden ortaya çıkması iç dengemi bozuyordu ama nedenini bir türlü bulamıyordum.

Altıncı Bölüm

Cuma günü oldukça çabuk geldi ve saat on buçuktan hemen önce merdivenlerden lobideki kafeye indim, merdiven boşluğundaki büyük aynalarda gizlice görünüşümü kontrol ettim (meme bölgesinde yemekle ilgili süslemeler olmadığını rahatlayarak fark ettim). Diz hizasında, kemerli, siyah gömlek elbisem ve en sevdiğim topuklu botlarım, kıyafetsiz Cuma günü için aradığım şık ve rahat görünümü veriyordu. Yine de Henry'yi tekrar göreceğim için açıklanamaz bir şekilde gergindim ve doğuştan gelen beyin cinlerim aynı anda hem sosyal kaygımı artırıyor hem de kendime olan güvenimi yok ediyordu.

Ben geldiğimde uzak köşedeki bir masaya oturmuştu bile.

Bugün Superman'den çok Clark Kent'e benziyordu, siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı, açık mavi gömleğinin yakası açıldı ve başını kaldırıp sıırıttıktan sonra biraz lüzumsuz bir şekilde el salladı.

"*Bir fincan kahve ister misin?*" anlamına gelen evrensel işaret dili olduğunu umduğum bir el hareketi yaptım, ki bu sadece elimle bir fincan yapmaya çalışmamdı ve geriye dönüp baktığımda oldukça uygunsuz görünüyordu. Bu mesafeden bile, dikkati dağılmış bir şekilde elimin diğer elimin üzerinde aşağı yukarı hareketini izlerken kaşlarının çatıldığını ve hafifçe kızardığını görebiliyordum ve sonunda gözlerini benimkilere getirdiğinde, hayali elimi durdurabildim

Şirketimin fuayesinde yaptığım işle ilgili olarak, kafasını net bir şaşkınlıkla salladı.

Anlayışsızlığına sinirlenerek "İster misin?" diye bağırdım ve başparmağımla kahverengi-kırmızı üniformalı, sıkılgan görünümlü bir gencin bana dehşet içinde baktığı tezgâhı işaret ettim.

Henry başını yana eğdi ve sandalyesinden kalkıp bana doğru yürürken kocaman, istifa etmiş iç çekişini neredeyse duyabiliyordum.

"Merhaba, sana latte getirdim, olur mu?" dedi, iletişim kurmak için müstehcen el hareketlerine ya da dudak okumaya ihtiyaç duymayacak kadar yaklaştığında ve o zaman işgal ettiği masanın üzerine yerleştirilmiş dumanı tüten iki fincan kahveyi fark ettim.

"Doğru, teşekkürler," diye mırıldandım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, dikkati en son kendi kendime verdiğim utançtan uzaklaştırmaya çalışan iyi kullanılmış bir refleks. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Umarım bir latte iyi olur? Haftalık laboratuvar toplantılarından sonra kahve içtiğimizde hep öyle sipariş ettiğin için fındıklı istedim. Artık vegan değilsin, değil mi?" diye sordu, tek düşünebildiğim kafedeki herkesin önünde onun için sergilediğim küçük X-rated el kuklası gösterisiyken bir damla sütle beni rahatsız etmiş olabileceği için aniden dehşete .

"Hayır, vegan değil," diye cevap verdim, yanaklarım hâlâ çıldırtıcı bir şekilde kızarmıştı, küçük masada karşısına oturup dizüstü bilgisayarımı koyarken. Tam o anda beynim Henry'nin yedi yıl önceki içki siparişimi hatırladığını fark etti ve omurgamda tuhaf bir his uyandı. "Vay be, rahatladım." Gülümseyerek koltuğuna doğru kaydı. "Asla sıcak bir şey içmeyen Simon'ı hatırlıyor musun? Bir de Emily vardı. çayına yaklaşık on iki şeker atmasına ne dersiniz? Deli!"

Ah, sadece içeceklerle ilgili bir fotoğrafik hafızası vardı, karıncalanma uyuşukluğa dönüştü, sanki belime bir karate darbesi almışım gibi

başımı salladım ve küçük, samimiyezsiz bir kıkırdamaya zorladım.

"Gözlük mü?" Söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak sordum, ana ön korteksim ile konuşma merkezim arasındaki nöronal yolların hala bağılı olup olmadığından emin değildim.

"Evet," diye cevap verdi ve bilinçsizce çerçevelere dokundu. "Bir süredir takıyorum, lenslerim var ama takmaktan nefret ediyorum. Korkarım yaşlandıkça miyop oluyorum."

"Biraz Clark Kent'e benziyorsun," diye kaçırdım. Kahretsin, beynimden ağzıma giden filtre bugün neredeydi?

"Tam da istediğim bakış buydu." Güldü ve kahvesinden bir yudum alarak kâğıt bardağın üzerinden beni süzdü.

Bir anda lisansüstü okul günlerime geri döndüm; hepimiz yırtık kot pantolonlar ve eski tişörtler giymiş, dağınık saçlı ve büyük fikirli bir grup halinde oturmuş kahve içiyorduk. Genellikle yanlış giden deneylerden, profesörlerimizin mantıksız taleplerinden şikayet ediyor ya da yakındaki tehlikeli bir barda bir gece geçirmeyi planlıyorduk. Tamamen doktora yapmaya ve kendimi kanıtlamaya odaklandığım bir dönemdi. O zamanlar başarısız olmamak, kendime bir şeyler katmak için üzerimde büyük bir baskı vardı ve uzun zamandır zihnimde kapalı bir kutuya koyduğum, zamanın sisinde unuttuğum bu anlardan bazılarını yeniden yaşıyor olmak biraz rahatsız ediciydi.

"?" Henry anılarımı yarıda keserek usulca sordu. "Burada çalışan birinden gelen bir e-postada adın geçince şaşırdım, Oxford'da kendi bölümünün başında bir profesör olacağını sanıyordum."

Son yazışmalarımızda onu tamamen görmezden geldiğim için şimdi özür dileme zamanım gelmişti. "Ah evet, bu konuda, Henry. Üzerinde çalıştığımız WCC posterinde seni tanıyamadığım için çok üzgünüm, eğer seni tanısaydım

yazarlardan biri olsaydım kesinlikle e-posta yoluyla 'merhaba' derdim. Gerçek adının Arthur olduğunu unutmuşum."

Henry yüzünü buruşturdu. "Hiç düşünme, başlangıçta ben de sen olduğundan tam emin değildim ama sonra ilaç sektöründe çalışan bu kadar çok Clara Clancy olamayacağını düşündüm ve emin olmak için internette senin fotoğraflarını aradım. Buraya ekiple tanışmaya geleceğimi öğrendiğimde, yüz yüze 'merhaba' demenin daha hoş olacağını düşündüm." Bana küçük, komik bir el salladı. "Tekrar merhaba."

"Merhaba." Beni internette avlamıştı, neden bu bilgi beni hem endişelendiriyor hem de mutlu ediyordu? "İnternette kadınları takip etmek muhtemelen itiraf etmen gereken bir şey değil, Henry."

Başını salladı. "Not edildi."

Bir süre birbirimize baktık, sonra tekrar sordu: "Ee, nasılsın?" Parmakları gergin bir şekilde masanın üzerindeki tahta karıştırıcıyla oynuyordu.

"Çok da kötü değil," diye cevap verdim, bu soruya verilen standart İngiliz cevabı, bu kadar başarılı olduğu ortadayken çok fazla şey anlatmak istemediğim için. "Doktora sonrası araştırmam için fon bulamadım, bu yüzden karanlık tarafa geçtim ve endüstride bir görev aldım. Sanırım sonunda en iyisi bu oldu. Ya sen?"

"O kadar da kötü değil," dedi.

"Yapma Henry, kendi şirketin var. *Çok kötü değil.* yetersiz bir ifade gibi görünüyor!"

Oturduğu yerde biraz rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bir yudum kahve daha içti. Kendi borusunu öttürme konusunda her zaman biraz isteksiz olmuştu, övülmekten rahatsız oluyor ve ilgi odağı olmaktan uzak durmayı tercih ediyordu. Görünüşe göre bu durum değişmemişti ve hâlâ sinir bozucu derecede sevimliydi.

"Doktoramı MIT'de tamamladım ve üzerinde çalıştığım kapak sistemi insanlarda denendi, ben de projeyi postdoc olarak devam ettirdim. Cerrahlar beğendi ve çoğu hastada işe yaradı, yani evet, çok değil

Kötü." Durdu ve devam etmeden önce anlam veremediğim bir ifadeyle bana baktı. "Yine de Birleşik Krallık'ta olmayı özlemiştim, bu yüzden geçen yıl geri döndüm ve burada Bilim Parkı'nda üretim yapmaya başladım. İşler beklediğimden biraz daha hızlı ilerledi."

"Bu harika bir haber!"

"Evet," diye mırıldandı. "Peki, iş dışında başka ne var? Evlilik?

Aile mi?"

Hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdandım ve çocuksu sırıtışı geri döndü.

"Hayır ve hayır. Sen?" Dedim, kahveme üfledim ve küçük bir yudum aldım.

Lezzetli, neden lattelerime fındık koymaya devam etmedim ki?

"Kısa bir süre evli kaldım ama yürümedi ve şu anda kesinlikle evli değiliz. Çocuğumuz yok."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye sempati duydum, yüzündeki ifade bunun acı verici bir konu olduğunu ve yoluna devam etmek istediğini açıkça gösteriyordu. Meraklı bir yanım onu bu bilgi kısıntısı hakkında sorguya çekmek için can atarken, yanım da eski dostumun başına gelen ve asla öğrenemeyeceğim bir sürü şey olduğu için biraz üzgündü.

"Öyle misin?" diye sordu
şaşkınlıkla. "Evet tabii ki.

Boşanmak boktan bir şey."

"Evet, sanırım öyle, ama en iyisi bu," diye yanıtladı, benim cümlemi tekrarlayarak ve hüznü bir şekilde fincanına bakarak. Düşünceli bir sessizlik içinde bir süre sessizce oturduk.

"Tanrım, bu konuşma çok çabuk sıkıcı ve iç karartıcı bir hal aldı. Yetişkinlerle ilgili iğrenç şeylerden ziyade iş hakkında konuşmaya geri dönelim mi?" Sonunda mırıldandım, çok zor bulduğum duygu temelli tartışmalardan uzaklaşmaya her gibi hevesliydim.

"Sadede gelme konusunda hâlâ sana güvenebildiğim için mutluyum, Clara." Henry içini çekti ama yüzüne yayılan gülümsemeyi kesinlikle engellemeye çalışıyordu.

"Benden gerçeği ballandıra ballandıra anlatmamı bekleme Fraser." Sırıttım ve masanın üzerinden eğilerek omzuna şakacı bir yumruk attım.

Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sadece ona dokunmak ve daha da endişe verici olanı, her yerinde bu kadar sıkı olup olmadığını görmek için onu her yerinden öpmek istememe neden olan sert kaslardı. Utanmadan vücudunun geri kalanını hissetmemi engellemek için kahve fincanımı ölümüne tutarak hızla koltuğuma yaslandım.

Şok olmuş bir şaşkınlıkla pazusunu tutarak sandalyesinde geriye yaslandı ve komik bir şekilde dudak büktü. "Ah, belli ki son görüşmemizden bu yana ağırlık kaldırmışsınız, Dr. Clancy!"

"Bunu biliyorsunuz. Artık duygusal saçmalıklar yok: Bizler mantıklı, objektif bilim insanlarıyız. Duyguların araştırmada yeri yoktur." Doktora danışmanımın sert Geordie brogue'unun kaba bir taklidini yaptım.

"Beni duygusuz fırçanızla lekelemeyin, ben bir mühendisim, bizim de duygularımız var."

"Urgh. O kısmı unutmuşum. Artık arkadaş olabileceğimizden emin değilim," diye şaka yaparak ayağa kalktım ve masadan kalkmaya hazırlandım.

En iyi niyetlerime rağmen, çabaladığım profesyonel yeni ilişkiden ziyade gayri resmi arkadaşlık kalıplarına geri dönüyormuşuz gibi görünüyordu. Henry'nin muzipliğı ve ince esprileri hâlâ oradaydı, sanki hiç ayrı kalmamışız gibi güçlü, nazik ve tanıdık bir şekilde yüzüme vuruyordu. Onunla yeniden birlikte olmak göğsümü sıcaklıkla ve binlerce ısıltılı kelebekle dolduruyordu ve arkadaşımı ne kadar özlediğimi, onun karmaşık olmayan varlığını ve ruh halimi anında düzeltme yeteneğini ne kadar özlediğimi fark ettim. Onun nazik ve sabırlı aurası soğuk bir kış gününde yün bir battaniye gibi güvenli ve rahatlatıcıydı ve kalbimde bir acıyla neden bunca yıldır iletişimimizi kaybettiğimizi tekrar merak ettim.

"Ah, hadi ama, bilim insanların bile arkadaşına ihtiyacı vardır. Sadece iş hakkında konuşuruz ve sana o iğrenç duygulardan hiçbirini yaşatmamaya çalışırım," diye şaka yaptı ve elimi tutup ben bir sarsıntıyla yerime dönene kadar nazikçe çekiştirdi.

Artık çok ateşli ve rahatsız bir halde Henry'nin yüzüne baktım; hafif çekingen, orantısız gülümsemesi ve gözlerindeki eğlence pırıltısı, ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmiş gibi görünen mantıklı düşüncelerime zarar veriyordu. Tamamen duyusal bir yüklenme içinde olan sinir sistemim, onun uzun, sıcak parmaklarının benimkileri sardığının farkındaydı; bu temas noktasından gelen elektriksel hisler tüm sistemimi dolduruyor ve beynimden diğer her şeyi geçici olarak siliyordu.

Evet, lanet olsun, Ateşli Henry Fraser'ın bana hissettirdiği şey tam olarak iğrenç duygulardı. Ve bu oldukça endişe vericiydi.

Yedinci Bölüm

Elimi dokunuşuna verdiğim dengesiz fiziksel tepkiyi dizginlemeye çalışarak dizüstü bilgisayarımı açtım ve kalp yetmezliği portföyümüz için yayın ve klinik araştırma planını getirdim, ikimiz de ekranı görebilelim diye sandalyemi Henry'ninkine yaklaştırdım.

"İşte önümüzdeki yıl için organize ettiğimiz her şey, beş Son kapak denemenizden elde edeceğimiz verilerle bu yıl bitmeden en az üç bildiri daha sunabilir ve birkaç makale yayınlatabiliriz."

"Burada olmana çok sevindim." Sesinin derin tınısı şimdi daha yakın oturduğum için içimde yankılanıyordu. "Bu şeyleri mantıklı bir şekilde düzenlemeye çalışmak beni tamamen aşıyor."

Montblanc kalemiyle boş boş oynayan elini okşadım, aramızdaki masanın üzerinde döndürdüm, bilinçaltım ona dokunma isteğine hâlâ karşı koyamıyor gibiydi. "Sen o küçük mühendis kafanı yorma, bırak biz zeki bilim insanları senin yerine çözelim."

Henry bana yan yan sırttı, tam o sırada üzerimize karanlık bir gölge düştü.

Altıncı hissim bana onun Dominic olduğunu söyledi. Koridorda ona rastladığımdan beri, aşırı aktif hayal gücüm onun söz konusu olduğu yerde aşırı hızlanmıştı ve şimdi onun varlığını tıpkı Harry Potter'ın Voldemort'u hissedeceğini düşündüğüm gibi hissediyordum, kendi kıyametimin bir tür kaçınılmaz hissi. Fakat

Elini omzuma atıp sıkıca kavradığında, içindeki psikopatın serbest kalmak üzere olduğundan hiç kuşku yoktu. Henry arkama baktı ve sonra garip bir şekilde sahiplenici bir tavırla bedenimin üst kısmını kavrayan buz gibi pençeye geri döndü.

"Merhaba Dominic," dedim arkamı dönmeden ihtiyatla. "FraserTech'ten Dr. Henry Fraser ile tanıştınız mı?"

Henry ayağa kalktı, üzerimde yükseldi ve daha da büyük görünmek için kendini şişirdi. Elini başımın üzerine uzattı ve el sıkışmaya giden Dominic'in elinin gevşediğini hissettim. Artık özgürdüm ve ayağa kalkabiliyordum, Henry'nin uzanan kolunun altından eğildim ve iki adamın arasında durdum.

"Dominic Graham, Pazarlama Direktörü, Pazartesi günkü toplantıdan sonra kısa bir süre görüştük," dedi Henry'ye soğukkanlılıkla. Henry onayladı ve elini bırakarak bana doğru küçük bir adım attı.

"İşler nasıl gidiyor?" Endişeyle sordum ve ben ellerimi çılgınca çırparken iki adam da şaşkınlıkla bana döndü. "Bilirsiniz, pazarlama işleri?"

Dominic gözlerini kısarak aramıza baktı ve sorumu duymazdan gelerek tamamen Henry'ye odaklandı. "Duyduğuma göre artık bizimle işbirliği yapıyormuşsun?"

Henry sesine yumuşak ve sevecen bir ton vererek, "Evet, Clara ve sağlık ekibiyle birlikte," dedi.

"Yaşasın ben," diye mırıldandım ve gönülsüzce küçük bir yumruk salladım. Henry sonsuz derecede yaklaştı, eli şimdi dayanışma için sırtımın küçük kısmına dayanmıştı.

"Ne kadar mükemmel," dedi Dominic ipek gibi bir sesle, aramızdaki bariz temasa odaklandığında tavrı değişti, Henry vücudunu hafifçe koruyarak etrafımda dönerken gözleri yarıklara dönüştü. Ve Dominic'in mızrak gibi bakışları üzerime yerleştiğinde, ifadesi öylesine psikotikti ki

"Hepimiz Clara'yı çok severiz." dedi ve sanki bir ölüm ilanını okuyormuş gibi sessizce devam etti.

Henry, "Evet, öyle olduğunu tahmin edebiliyorum, kendisi parlak bir bilim insanı ve birlikte çalışmaktan mutluluk duyduğum biri," diye cevap verdi.

"Konuşmamız gereken, siz pazarlamacıların henüz bilmemesi gereken bir sürü önemli tıbbi konu var," diye zoraki bir neşeyle geveledim, parmağımı sahte bir sertlikle sallayarak. Muhtemelen kafamın tepesinde oluşmakta olan Meksika göz küresi çekişmesini kırmak ve kendimi bu özellikle garip karşılaşmadan kurtarmak için dengesiz bir ilkokul öğretmeni gibi görünüyordum.

"Elbette. Tanıştığımıza memnun oldum Henry, bir araya gelip departmanımın gelecekte senin şirketinle nasıl çalışabileceğini konuşmalıyız," diye mırıldandı Dominic dişlerini sıkarak. Kendimi ham lağımda yıkanmış gibi kirli hissetmeme neden olan son bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve kafeden dışarı çıktı.

"O görünüyordu..." Henry, Dominic'in çıkışını gizlemediği bir şaşkınlıkla izlerken ne diyeceğini şaşırmış bir halde sözlerini yarıda kesti.

"Evet, o çok..." Ben de bu cümleyi nasıl bitireceğimden emin değildim, profesyonel olmak için umutsuzca çabalıyordum, sonunda "Yoğun" da karar kıldım.

Henry bana baktı. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten mi, ne diyeceğimi sanıyordun?" Görünürdeki düşüncelerim ve fikirlerim hakkındaki içgörüsüyle gerçekten ilgileniyordum.

"Ürkütücü mü? Sinsi mi? Tuhaf bir şekilde yağcı? Devam edeyim mi?"

"Meslektaşım hakkında böyle şeyler düşünebilirsiniz ama *ben* profesyonel davranıyorum ve yorum yapmam mümkün değil."

"Profesyonel, ha?"

Bana bakışından, yeniden tanıştığımızdan beri tamamen profesyonelce davranmadığım tüm yolları zihninde saydığını anlayabiliyordum. Tanrım, lütfen çikolata göğüs ucumdan, transparan tişörtümden, korkunç sunumumdan ya da müstehcen elimden bahsetme

kuklacılık, sessizce ona yalvardım. Muhtemelen iri gözlü ve acınası bir çizgi film yavrusu gibi göründüğümün farkındaydım.

"Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu düşünemiyorum." İşaret parmağını üst dudağına vurarak düşünceli bir şekilde düşündü.

"Patrick Batemen?" Elimi ağzıma kapatmadan önce, bunu yüksek sesle söylediğime inanamayarak cevap verdim.

"Ooh American Psycho - evet!"

"Ya da belki Hannibal Lecter?"

Henry sırtıttı. "Ah evet, işte orada, gerçek senin orada bir yerde olduğunu biliyordum."

"Kahretsin, onun hakkında profesyonel kalabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım şimdiye kadar tanıdığım en ürkütücü, en kaypak ve en tuhaf şekilde yağcı kişi olabilir."

"Kesinlikle Hannibal Lecter ve sanırım senden gerçekten hoşlanıyor, Clarice." Henry yüksek sesle gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Kes şunu, az önce onun bir sonraki kurbanı olarak seçildiğime eminim." Çaresizlik içinde inledim ve yüzümü avuçlarıma içine gömdüm.

"Bana bakışına bakılırsa, sanırım öldürmek istediği kişi benim, sana *başka şeyler* yapmak istiyor." Omzuyla şakacı bir şekilde beni dürttü. "Hadi, şu planı bitirelim, yirmi dakika sonra başka bir toplantım var."

Yavaşça parmaklarımı gözlerimden ayırdı ve tekrar bana cesaret verici bir gülümseme verdi. "Masasında kablo bağı ve bant olup olmadığını sonra kontrol ederim, merak etme. Eğer ihtiyacın olursa onun kışına tekme basabilirim ve basacağım da."

"Benim kahramanım." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve gerçekten de öyle olduğunu fark ettim,

Dominic, Henry'nin maço karşısında kesinlikle geri adım attığı için beni yine kurtarmıştı. Kahretsin, ortaya çikalı daha bir hafta olmamıştı ve beni şimdiden iki kez kurtarmıştı. Bu benim bağımsız kadın sokak itibarım için iyi değildi. Beyonce bilseydi ne derdi?

Arkadaşça yayın planlama işine koyulmuştuk ve onun her zamanki gibi çalışkan ve titiz olduğunu fark etmek güzeldi. Çok şey başarmıştık ve tam bitirmek üzereydik ki, kafenin dışındaki avluyu aniden bir kahkaha patlaması doldurdu ve küçük bir grup tıbbi satış temsilcisi içeri girdi. Parlak turuncu perma-tan, korkunç tırnaklar ve ağartılmış saç uzantıları, partiye liderlik eden Marina Montgomery'nin hayattan daha büyük karakterini ortaya çıkarıyordu. Özel dikim etek takımı ve yüksek topuklu ayakkabıları şüphesiz pahalıydı ve ameliyatla geliştirilmiş iskeletini mükemmel bir şekilde sarıyordu. Gözcülük yapan bir keskin nişancı gibi kahve dükkânını taradı, bakışları beni umursamaz bir şekilde süzdü, ancak iPad'inde öfkeyle notlar alan Henry'yi gördüğünde dondu kaldı, onun görüş alanında olduğundan tamamen habersizdi. Kolajen dolgulu pembe dudaklarını yırtıcı bir gülümseme süslediğinde ve bize doğru tırıs tırıs ilerlediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Clara, hayatım! Nasılsın? Uzun zamandır görüşemedik! Yakında kahve içip hasret gidermeliyiz! Bu da kim?" Bu hızlı sohbet başlangıcı sırasında bana bir kez bile bakmamıştı, onun yerine tüm enerjisini Henry'ye bakmaya ve notlarından başını kaldırmasını istemeye odaklamıştı.

"Bu FraserTech'ten Dr. Henry Fraser, kalp yetmezliği portföyünde bizimle işbirliği yapacak" diye cevap verdim.

Adının anılmasıyla Henry başını kaldırıp Marina'nın tüm gösterişli ihtişamına baktı ve büyük bir yudum aldı. Bu durumda kesinlikle en puma halini sergiliyordu ve daha önce hiç görmediğim bir açlık yüzüne yansımıştı. Eğer orada olmasaydım, kıyafetlerini yırtıp atacağından oldukça eminim. Bu, çoğu kadının Henry'nin yanında takındığı alışlagelmiş şımarıklık ve kıkırdamadan çok ve kendimi Serengeti'de büyük kedilerin çiftleşme ritüellerini gözlemleyen David Attenborough gibi hissederek ilgiyle izledim.

"Dr. Fraser, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben *Bayan* Marina Montgomery," dedi, bayan kelimesini neredeyse destansı boyutlarda vurgulayarak. "Ben de Pharmavoltis'teki kardiyovasküler franchise'ımızın satış ekibini yönetiyorum. Bu yüzden

Seni tanımak ve birlikte çalışmak harika, hadi le ya da akşam yemeği yiyelim" diye mırıldandı.

Bir kartvizit çıkararak eğildi, iri cüssesini neredeyse dekolte bluzundan dışarı taşacak kadar bir araya getirdi ve kartı oldukça ürkümüş görünen Henry'ye uzattı. Bir süre daha eğildi, Henry'nin gözlerinin dolu dolu olduğundan emin olduktan sonra doğruldu ve ona bir gülümseme daha attı.

"Teşekkür ederim, ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı, onunla tam olarak göz teması kuramadı, bunun yerine odaklanmak için saçlarının hemen yukarısında ve solunda bir nokta seçti.

O uzaklaşırken, kalçaları sallanırken ve topukları cilalı zeminde takırdarken onun rahatsızlığına kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim ve o da rahat bir nefes aldı.

"Öyle görünüyordu..." Cümlesini bitirmesine izin vermeye karar vererek sordum.

"Yoğun mu?" diye sordu, "Hayır, onu geç, o korkunç biri." Gözlerinde umutsuz ve perili bir bakışla fısıldadı, "Beni Ivana Trump'tan kurtarırsan Hannibal Lecter'ın pençelerinden kurtulmana yardım ederim, anlaştık mı?"

"Ah, seninle çok ilgileniyor gibi görünüyor, Henry, ve eminim ki Aklında *başka şeyler* var." Kıkırdadım.

Ürperdi. "Kariyeri boyunca kaç zavallı doktora eziyet etti?"

"Bayılıyorlar, içlerinde en yüksek satış rakamlarına sahip olan o." Kahvemden bir yudum daha aldım.

Henry'nin iPad'i çalmaya başladı ve ekranda beliren mesaja baktı.

"şimdi Claus ile bir toplantıya gitmem gerekiyor, bunu başka bir zaman devam ettirebilir miyiz? Çalışmam için bana geçici bir ofis verildi, sizinkinin hemen , bu yüzden her hafta birkaç gün buralarda olabilirim. Sizin için ne zaman uygun olur?"

"Takvimime bakıp size haber veririm," dedim.

Kafamın içinde küçük bir ses *Evet, evet, evet, ne zaman istersen boşum* diye bağıırıyordu, ben de cesurca görmezden gelmeye çalışıyordum.

Henry gözlüklerinin üzerinden bakıp anlamlı ve biraz alaycı bir ifadeyle, "Arayı kapatmak eğlenceliydi," dedi ve ekledi, "Ve tabii ki son derece eğitici ve profesyoneldi." Eşyalarını toplayarak ayağa kalktı. "Gelecek hafta görüşürüz."

Ben de ayağa kalktım, yüzümü ona döndüm ve tam konuşmak üzereydim ki dizüstü bilgisayarımın yanındaki masadan kalemini almak için bana doğru eğildi. Biraz odunsu bir kokuyla karışmış taze çamaşır tozu kokusu duyularıma saldırdı, çıplak vahşi yüzme ve ormanda birlikte boğuşma görüntülerini çağrıştırdı. Evet, kahretsin, Henry nefis kokuyordu, temiz ve açık havada, tamamen erkeksi ve o kadar kesinlikle ve tamamen lezzetli ki, bu tek koku onu her yerinden öpme isteğini yeniden alevlendirdi.

"Ee, evet, pazartesi görüşürüz," diye cevap verdim ama sesim garip bir şekilde tiz çıkıyordu.

Hiç değişmemişti. O hâlâ yıllar önceki komik, cömert ve biraz da utangaç Henry'ydi ve eski alışkanlıklarımıza bu kadar çabuk geri dönmemiz hem rahatsız edici hem de güven vericiydi. Bununla birlikte, sanki beynimin daha önce hareketsiz olan bir bölümü aniden uyanmış, cinsel cazibenin kakofonisiyle hırpalanmış ve ben onun uzaklaşmasını izlerken inkârın sisi içinde bir sis düdüğü gibi bağıırıyordu.

Kutsal cehennem topları ve bok çubukları, Ateşli Henry Etkisi'ne karşı önceki bağıışıklığımı kaybetmiştim ve bu iyi değildi, hiç iyi değildi.

Sekizinci Bölüm

"

Profesör Jo, nasıl ?"

"Dr. Clara, ne beklenmedik bir sürpriz!" Jo Harrison on beşinci zilde telefonu açtı ve hafif sersemlemiş ama melodik sesi moralimi hemen yükseltti.

Yüksek lisans okulundaki ilk günümüzden beri en iyi arkadaştık, iğrenç bir amiri paylaşıyor, üzülüyor ve amigoluk yapıyor, konferanslara katılıyor ve kiraladığımız dairede çok fazla ucuz şarap içiyorduk. Tuhaf bir şekilde, ikimiz de Manchester'ın kenar mahallelerinde büyümüş, birbirimizden sadece on mil uzakta yaşamıştık ama Oxford'da tanışana kadar birbirimizi tanımıyorduk. İçin

pek çok sır saklıyorduk ve onun her zaman arkamı kolladığını biliyordum, ama aynı zamanda duygularımı incitmekten korkmadığı için bana kesinlikle ve kategorik olarak her şeyi söylerdi. Bazıları tarafından patavatsız ve yıpratıcı olarak görülen bu kadın, benim doğuştan gelen insanları memnun etme özelliğimin tam tersiydi ama beni anlıyordu ve en iyi arkadaş olarak tam da ihtiyacım olan kişiydi. "Evet, seyrek aramalarım için üzgünüm, ama buraya taşındığını düşünürsek

Dünyanın öbür ucundayız ve ikimiz de sabahları erken kalkmayı sevmiyoruz, seninle zaman geçirmek biraz zor."

"Saçmalık, karanlık taraf için çalışıyor olsan bile telefonuna her zaman cevap veririm. Nasılsın?"

Jo doktora sonrası çalışmasını sürdürmek için Avustralya'ya taşınmıştı ve şimdi nöronal biyoloji alanında son derece başarılıydı, hızla yardımcı doçent olmuş ve küçük bir araştırma grubunun başına geçmişti. Jo, aklına koyduğu her işte başarılı olan o sinir bozucu insanlardan biriydi. Eğer onun kemiklerini sevmeseydim, kesinlikle onu baş düşmanım yapardım.

"Ben iyiyim, ya sen?"

Hayat ve başımızdan geçenler hakkında kısaca sohbet ettik. Avustralyalı erkek arkadaşı Coen terfi etmişti ve daha büyük bir eve taşınıyorlardı. Heyecanlı görünüyordu, hayatı tam da istediği gibi ilerliyordu ve ben de onun adına son derece mutluydum. Muhtemelen bir daha asla İngiltere'ye dönmeyeceğini düşünmek beni üzüyordu ama ben de onun başarısıyla gurur duyuyordum ve her zaman yanında olacak, olabileceğinin en iyisi olma konusundaki sınırsız kararlılığına amigoluk yapacaktım.

"Ee, komik bir şey duymak ister misin?" Aramamın asıl nedenini öğrenmek için aniden heyecanlanarak sordum.

"Devam edelim mi?"

"Henry Fraser'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki, o kemik yapısını kim unutabilir ki?" Onun adından bahsederken bile kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordum.

"Orada ağzının suyu mu akıyor?"

"Sus, onu tüm hatırlamam için bana bir dakika ver."

"Hazır olduğunda bana haber ver," dedim neredeyse duyulabilir bir göz devirmeyle. Birkaç dakika sessizlik oldu, daha doğrusu tam olarak sessizlik olmadı, çünkü onun ağır nefes alışını duyabiliyordum. "Bazı erkeklerin bunu dinlemek için büyük paralar ödeyeceğini biliyorsun, Jo. Eğer profesörlük işe yaramazsa, işte tam burada, bu senin görevin."

Biraz daha sessizlik. "Coen nerede bu arada?"

Jo, bariz fantezilerine ısrarla müdahale etmemden rahatsız olarak homurdandı. "Balık tutmaya gitti. Peki, bana ne anlatmak istiyorsun?"

Henry?"

Derin bir nefes aldım. "Geçen hafta buraya, iş yerine geldi ve şimdi birlikte bir sürü proje üzerinde çalışıyoruz."

"Defol git buradan! Seni şanslı inek!"

"O hala aynı, biliyorsun, hoş, komik ve zeki, arayı kapatmak harikaydı," dedim temkinli bir şekilde.

"Eminim öyledir, seni sinsi köpek. İyi yaşlanmış mı? Evli mi? Yüzünü yaladın mı?"

Az önce ağzıma attığım çaydan bir yudum aldım ve kahkahayı patlattım. "Yüzüne ne yaptım ben?!"

"Üzgünüm, bu benim fantezim, devam ediyorum..." Jo sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yüzünü yalamadım," diye mırıldandım, onu baştan aşağı öpme düşüncesinin aklımdan en az bir kez geçtiğini belli etmeden. "Evli değil, boşanmış. İyi yaşlanmış, aynı görünüyor ama

daha kısa saçlı ve artık gözlük takıyor." "Ooh, Clark Kent gibi mi?"

"Evet!" Heyecanla, aramızdaki mesafeye ve sohbetlerimizin düzensizliğine rağmen hâlâ aynı dalga boyunda olduğumuzu hissederek "Evet!" dedim. Jo bir süre sessiz kaldı ve Henry'yle ilgili başka bir fanteziye kapılmadığını merak ettim. "Dünyadan Jo'ya, eğer kirli Clark Kent saçmalıkları hayal ediyorsan, lütfen dur."

"Amerika'dan senin için döneceğini hep biliyordum," dedi hüzünle.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hadi canım, iki kez baktığı tek kişi ve her zaman *sohbet etmek ve bir şeyler içmek* için ikiniz gizlice kaçıyordunuz," diye şaka yaptı, son üç kelimeye garip bir vurgu yaparak.

"Sohbet ve içki" derken tırnak işareti mi yapıyorsun? Çünkü şimdi size söyleyebilirim ki, hepsi bu . Ona akıl hocalığı yapıyordum.

sohbet etmeye giderdik ve bazen bir şeyler içerdik," diye cevap verdim, biraz savunmacı bir tavırla.

"Evet, ama ona protein ekstraksiyonunu öğretmekle görevlendirildiğimde benimle hiç 'sohbet etmeye ve bir şeyler içmeye' gitmedi. Hatta o kadar utangaçtı ki benimle neredeyse hiç konuşmazdı," diye mırıldandı.

"Tamam." Burada tam olarak ne önerdiğinden emin değildim.

"Ben de onunla 'sohbet etmek ve bir şeyler içmek' istiyordum, belki laboratuvar malzemeleri dolabında ya da tıp kütüphanesinin raflarında," diye devam etti Jo, sesinde şimdi biraz somurtkan bir ton vardı.

"Sohbet ve içki "yi seks için bir örtmece olarak mı kullanıyorsun? Çünkü Henry ve ben kesinlikle platoniktik, laboratuvar malzemeleri dolabında ya da kütüphane raflarında kesinlikle komik bir şey olmadı. Eğer olsaydı kesinlikle sana söylerdim. Ayrıca, biyokimya laboratuvarındaki şu postdoc'la öpüşmekle o kadar meşguldün ki Henry'yle ilgili saçmalıklara ayıracak vaktin yoktu."

"Oh, ama Henry *seninle* saçma sapan şeyler yapmak istedi," diye ısrar etti.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, arkadaş bölgesinde olduğumu açıkça belirtti." Bunun nereye gittiği konusunda biraz endişeliydim, kalp atışlarım sanki Londra maratonunu koşmuşum gibi dört nala atıyordu.

"Bunun tek nedeni onu oraya ilk senin koymuş olman. Diğer herkes onun yanında bir Jane Austen romanındaymış gibi davranıyordu ve sen onun Bon Jovi tişörtüne ve bokuna pipetle işlemekle meşguldün. Ona ilk sen arkadaş oldun."

Ben mi yapmıştım? Bacak çekiştirmeye kimin başladığını hatırlamak zordu, ben miydim? Birbirimizi tanıdığımızda kesinlikle aldığı kadar iyi vermişti.

"Madem bunu biliyordun, neden bana bu konuda hiçbir şey söylemedin?" Sessizce sordum.

"Senden hoşlandığını bildiğini ve seni soyup bir laboratuvar tezgahına yatırmak istemesini umursamadığını sanıyordum, Clara. Bu çok açıktı.

herkes."

"Öyle miydi?" Derin bir nefes aldım, bunu nasıl kaçırmış olabilirdim? Ve Jo'nun bu ifşası neden şimdi üzerimde zihin değiştiren bir ilaç gibi etki ediyordu?

"Evet, seni mankafa, bunu nasıl gözden kaçırabildin aklım almıyor."

"Ama hiçbir şey söylemedi."

"Muhtemelen duymuştur, sadece sen duymamışsındır, ne kadar küçük bir ucubesin."

"Karakterim hakkındaki bu değerlendirmen için teşekkürler Jo." "Bir şey değil."

"Sence bu yüzden mi arkadaş olduk, kendimi ona atmadığım için mi?" Farkına varmıştım. Belki de benimle takılmaktan hoşlanmasının tek nedeni gözleri pırpır eden, ağır nefes alan bir dalkavuk olmamamdı, onu pohpohlamaya çalışmak yerine bunu ona doğrudan söylemiştim. Jo ve Simmy dışında bunu yapabileceğim tek kişi oydu.

"Evet, muhtemelen, bu kadar mükemmel olmak biraz sıkıcı olmalı, değil mi? Yine de, kendisine yöneltilen şehvetin büyüklüğünü her zaman fark ettiğinden tam olarak emin değilim. Belki de istediğin herkese sahip olabildiğinde, seni istemeyen kişiyi istemeye başlıyorsun." Durakladı ve bunun aklına yerleşmesine izin verdi. "Bak, gitmem gerek, burada bir Cumartesi sabahı saat altı ve ben uyumaya geri dönmek istiyorum."

"Özür dilerim," dedim dalgınca, hâlâ Henry'yle arkadaş olmamızın nedenlerini düşünüyordum.

"Dinle, eğer onunla sadece arkadaş olmak istiyorsan, olduğun gibi devam et ve tekrar onunla birlikte olmanın tadını çıkar," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sana şimdiden söyleyebilirim ki, Ateşli Henry Fraser, doktora öğrencisi Clara ve süper bilim adamı ve ilaç endüstrisinin süperstarı Dr. Clara Clancy ile sadece arkadaş olmak istemiyordu,

çok daha seksi, bu yüzden er ya da geç birbirinizin yüzünü yalayacağınızı umuyorum. Byeeee!" Ve telefonu kapattı.

Doğru. Kahretsin. Bu bilgiyle ne yapacağım? Biz kesinlikle sadece arkadaşlık, değil mi?

Cep telefonuma baktım, Henry ile ilk tanıştığımızda nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Süpervizörümün MIT'den bir yüksek lisans öğrencisine ders vermem için beni kendi deneylerimden alıkoymasına aşırı derecede sinirlendiğimi hatırlıyorum, bitirmeye çok yakındım ve dikkatim dağılmadan gerçekten yapabilirdim. Sonra o geldi, parlak saçları ve utangaç gülümsemesiyle, etrafında hayranları gibi onu takip eden kızlarla ve bu şekilde görünürken iyi bir insan olmasının mümkün olmadığını düşündüm. Adonis'e benzeyebileceğini ama içinin kesinlikle çürük olduğunu ve ona biraz hücre kültürü öğretip yoluma devam edebileceğimi bilerek başlangıçta bu gerçeğe sarıldım. Ancak kısa süre sonra sadece çekici değil, aynı zamanda gerçekten sevimli bir insan olduğu ortaya çıktı. Kusursuz bir genetik karışım.

Ve tamamen benim ligimin dışında.

Geriye dönüp baktığımda, şimdi fark ettiğim kadarıyla en başından beri çok kesin bir çekim kıvılcımı olmasına rağmen, arkadaşlıktan başka bir şey düşünmeyi bile reddettiğimi görmek kolaydı. Duygularımı derine gömmüş, onları ezilmekten korumak için yakınımnda tutmuş, kırılgan kalbimi reddedilmekten korumuş, mizahı bir paravan olarak kullanmış ve onun varlığına karşı tamamen kayıtsız davranmaya çalışmıştım.

Yirmi beş yaşındaki benim aslında Ateşli Henry Etkisi'ne hiç de bağışık olmadığımı, sadece öyleymiş gibi davranmayı daha iyi becerdiğimi kabul etmek zordu. Ne yazık ki, otuz iki yaşındaki beynim, hızla işleyen bir vücut saatinin toplumsal baskılarına şiddetle karşı çıksa da, aslında Henry Fraser'ın elli mil yarıçapındaki diğer tüm kadınlarla birlikte benim de acı çekmemi sağlamaya niyetliydi.

Uzun bir iç geçirdim ve kanepeye yığıldım, tavana bakarken kedim Spencer yanıma tırmandı, karnımı acıyla yoğurdu ve çenesini ovmaya gittiğimde bana yarım ağızla bir tokat attı ve huysuz bir hırıltı çıkardı. Bu duyguları bastırmam gerekiyordu, çılgın kedi kadın benim kaderimdi, çünkü Henry Fraser'ın, Jo'nun bildiğini düşündüğü şey her neyse, beni kız arkadaş olarak görmesine imkân .

Dokuzuncu Bölüm

, Henry için işten sonra departmana hoş geldin içkileri organize etmişti ve hepimiz ıslak ve rüzgârlı akşamda dışarı çıktık ve sert koşullara karşı kışlık paltolar ve diğer çeşitli soğuk hava kıyafetlerine bürünerek birlikte şehre yürüdük.

The Bay Horse, akademisyenler arasında popüler olan rahat bir bardı. Oxford'da laboratuvardayken sık sık uğradığımız bir yerdi. Ağır, ahşap panelli duvarları ve koyu kırmızı kıvrımlı halı tasarımı o kadar tanıdıktı ki, az ışıklı barda içkilerimizi sipariş ederken içime rahatlatıcı bir nostalji yerleşti. Henry de burada mutlu ve rahat görünüyordu, bizi ana odanın arka tarafına doğru yönlendirerek gözlerden uzak bir kabinde bulunan favori masamızı bulmamızı sağladı. Kaba ahşap masanın bir tarafında bizi ana barın cereyanlı yan girişinden koruyan iki yüksek arkalı bank vardı, alçak bir asma tavan ışığı sıcak bir parıltı oluşturuyor, yıllar önce sık sık derin sohbetlerde saatlerimizi geçirdiğimiz rahat ve özel bir alan sağlıyordu.

"Doğum günün için buraya geldiğimizde alevli bir sambuca içmeye kararlı olduğunı hatırlıyor musun?" Richard barda hesabı öderken Henry karşımdaki köşeye geçip sordu. "Ev sahibi Errol, o ölümcül görünümlü çakmakla neredeyse kaşlarını ateşe veriyordu."

"Evet!" Güldüm ve başımı ellerimin arasına sakladım. "Ateşi söndürdüm ama içmeden önce soğumasına izin vermedim."

"Ve bardağın kenarı hala o kadar sıcaktı ki kendini yaktın." Başını sallayarak kıkırdadı.

"Ondan sonra bir hafta boyunca sambuca dudaklarım oldu," diye ekledim, ağzımın köşelerinde dişlere benzeyen, kapatıcıyla kapatmaya çalıştığım ama pek başarılı olamadığım tuhaf küçük kırmızı izleri hatırlayarak.

"Güzel zamanlar," dedi Henry ve elindeki birayı benim şarap kadehime vurmak için kaldırdı. "Bu gece bir alevli sambuca daha ister misin?"

"Tanrım, hayır, o şey iğrenç!" "Evet, öyle."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Simmy yanına oturarak sordu Ben.

Henry gülümseyerek, "Eski güzel günler," diye cevap verdi. "Bunun yapabildiği zamanlar neredeyse herkesi masanın altından içiyor."

"Sus sen, sarhoş gençliğimi kimsenin bilmesine gerek yok. Bugünlerde tam bir profesyonelim."

"Elbette öylesin," dedi birasından bir yudum alarak.

"Oh hayır, Henry, küçük Bayan İlkel ve Düzgün'ün kirli çamaşırlarını ortaya dökmelisin." Simmy komplocu bir tavırla Henry'ye doğru eğildi, tam o sırada Dick Dastardly göründü oturdu, gür bıyıklarını uğursuzca seğirterek hepimizi bir anda susturdu.

"Peki, siz ikiniz daha önce ne zaman birlikte çalıştınız?" Richard, neden olduğunun farkında olmadığı hafif gergin ve garip bir sessizliğin ardından sordu.

"Yaklaşık yedi yıl önceydi, ikimiz de Hücresel ve Moleküler Biyoloji Merkezi'nde araştırma yapıyorduk. Aslında laboratuvarımız buraya çok yakındı," diye düşünceli bir şekilde cevap verdim, akademide geçirdiğim yıllara duyduğum özlem bilincime sızıyordu. Ama sonra ne kadar stresli ve zor olduğunu hatırladım, eski bir erkek kulübü olduğu kesin, kadınlar

Genellikle kendini beğenmiş erkek profesörlerin izin verdiği, bir fikrimiz olduğunda başımızı okşadıkları ama bizi ciddiye almadıkları küçük bir hoşgörü olarak görülüyordu. Ayrıldığımdan beri bunun değişmiş olmasını umuyordum ama muhtemelen değişmemiş olmasından korkuyordum, en azından çok fazla değişmemiş olmasından. Jo çok çalışmış, gerçekten parlak bir bilim insanı olmasına rağmen kendi araştırma grubunun başına geçme yolunda çok fazla kadın düşmanlığı ve arkadan bıçaklamayla karşı karşıya kalmıştı.

"Doktoranı MIT'de yaptığını sanıyordum, Henry? Gerçi sen Amerikalı değilsin, değil mi?" Richard son cümleyi ağzında kötü bir tat varmış gibi söyledi, sanki Amerikalı olmak zührevi bir hastalığa sahip olmaya benziyordu.

"Büyükanнем ve büyükbabam İngiliz olmasına rağmen babam New Yorklu, annem de Fransız ama ben Cotswolds'da büyüdüm," diye cevap verdi Henry, neyse ki bu bariz Amerikan karşıtı espriden alınmamış görünüyordu. "MIT'deki profesörüm fikirlerimden birini güçlendirmek için biraz hücre biyolojisi getirmemi istedi, bu yüzden Clara'nın danışmanına burada Oxford'da bir staj yapıp yapamayacağımı sordu. Clara da bir mühendise hücre kültürünün son derece karmaşık bilimini öğretmeye çalışmak gibi şüpheli bir zevki tattı," dedikten sonra yüzünü kızartarak ekledi: "İşe yaramazdım!"

"Öyleydi," diye kabul ettim.

"Kesinlikle hayır!" Richard öfkeyle konuştu ve bana kötücül bir bakış fırlattı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten öyleydim!" Henry güldü. "Ve onun bir sürü deneyler."

"Evet, bunu sen de yaptın. Arkadaş kalabilmemiz bile inanılmaz." "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bunca yıl sonra bile hala kendimi suçlu hissediyorum."

Henry ciddiyetle söyledi. "Biraz öyle."

"Yıllarca kendi kendimi kırbaçladım, bilirsiniz diye söylüyorum." "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bu korkunç cetvel için en sevdiğin cetveli mi kullandın?"

Ceza mı?" Sırıtarak sordum.

"En sevdiğin h k mdar mı?" Simmy ağzından kaçırdı.

"Evet, t m m hendislerin favori bir cetveli bilmiyor muydunuz?"

"Belki *bütün* mühendisler değil, Clara." Henry koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ve hayır, *birinin* en sevdiğim cetvelimi, donmuş bir Eppendorf tüpünü eksi seksen dondurucudaki rafından kurtarmaya çalışmak için kullanarak kırdığını hatırlıyor gibiyim."

"Ah evet. Bunun için üzgünüm," dedim ve şarabımdan bir yudum daha alarak gülümsememi gizlemeye çalıştım. Haklıydı, Henry en sevdiği ve benim için büyük bir eğlence kaynağı olan cetvelini yanlışlıkla masamda unutmuştu ve elimde başka bir alet olmadığı için onu oldukça acemice kullanmış ve ikiye ayırmıştım. Ona yeni bir tane almıştım, tabii ki onun kadar iyi değildi, ama yine de bunu büyük bir nezaketle kabul etmişti.

"Ve bilirsiniz diye söylüyorum, tezimin teşekkür bölümünde, diğer şeylerin yanı sıra kayıp kök hücrelerle ilgili olarak tam ve kamuya açık bir özür yer alıyor" diye ekledi.

"İnternette yayınlandı mı?"

"Evet, MIT kütüphanesinin web sitesinde ve ailemin evindeki de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki raflarda duran çok sayıda basılı versiyonda."

Memnuniyetle başımı salladım. "Tamam o zaman, bir kopyasını bana e-posta ile gönder.

Seni affediyorum."

Henry dramatik bir şekilde alnını sildi. "Phew."

Simmy sanki Wimbledon'ın orta sahasındaymış gibi bir ileri bir geri şakalaşmalarımızı izliyordu. Gözlerini bana dikmiş, çilek kırmızısı dudaklarını büzmüş, bir şeyler çözmeye çalışıyor gibiydi. Ya da belki de zihnimi okumak için kafatasımda zihinsel bir delik açmaya çalışıyordu. Her iki durumda da biraz kabız görünüyordu.

"İyi misin Simmy?" Henry onun da yüzündeki sıkışık ifadeyi fark etmiş olacak ki sordu.

"Birbirinizi *bu kadar* iyi tanıdığınızı bilmiyordum," diye cevap verdi, hâlâ bana bakıyordu. "Clara sadece birkaç aylık bir laboratuvar çalışması olduğunu söylemişti."

"Sekiz ay kadar sürdü, sonra Boston'a dönmek zorunda kaldım," diye cevap verdi Henry, sesi aniden biraz kesildi, duruşu sertleşti, arkasına yaslanıp benden biraz uzaklaştı.

Richard elindeki birayı hızla tüketmiş ve yeniden ayağa kalkmış, atmosferdeki değişimden bir kez daha habersizdi. "Doldurmak ister misin, Henry?"

"Evet, bunları alacağım Richard," diye yanıtladı ve ayağa kalktı. "Bir Sauvignon Blanc daha, Clara?"

"Evet, lütfen." Ona zayıfça gülümsedim.

"Simmy?"

"Ben iyiyim, teşekkürler, geri dönmem gerek," diye soğuk bir ifadeyle cevap verdi.

"Doğru." Henry ses tonundaki değişiklikten biraz rahatsız olmuş görünüyordu, aramızda bakışıp durdu ama akıllıca davranarak daha fazla derine inmemeyi seçti ve Richard'ı bara kadar takip etti. Sandalyemin uzun ahşap arkılığının arkasındaki kapının gıcırtısı ve ayaklarımın etrafındaki soğuk hava patlaması başka bir müşterinin gelişini müjdeledi ve hırkımı sıkıca üzerime çekerek titredim.

İki adam bara uzandığında Simmy bana doğru eğildi ve tısladı, "İkinizin yattığını bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ne?!" Öksürdüm, az önce yuttuğum bir ağız dolusu şarapla hafifçe boğuldum.

", inkar edemezsin, bu çok açık."

"Öyle değil!" Öfkeyle cevap verdim. "Biz hiç seks yapmadık." "Muhtemelen hikaye."

"Gerçek bu. Biz sadece iş arkadaşınız, Simmy."

"Size inanmıyorum," dedi gerçekçi bir ses tonuyla. "Siz ikiniz *kimya*, birlikte olduğunuzda neredeyse görünür."

Tedirgin bir şekilde kıpırdandım. "Çok fazla anlam yüklüyorsun, bu senin romantik hikayelerinden biri değil, biliyorsun."

"Sence ona aşık olduğunu biliyor mu?"

"Ne?!" Panik, kuşku ve inançsızlığın ateşli fırtınasında beynimi kesinlikle tüketmeye başlamıştı. Bu iyi, ben iyiyim, diye mırıldandım içimden, alevleri söndürmek için boşuna çabalıyordum.

"Ofiste peşinde dolanmak, kafede şakalaşmak? Belki de San Francisco'daki bağlantılarınızı keşfetmek için bir araya gelebilirsiniz? İş ve zevki karıştırın!"

"Lütfen konuşmayı kes, birlikte çalışmalısınız Simmy."

"Ofis aşkları artık hoş karşılanmıyor, Clara ve siz ikiniz birlikte harika görünürsünüz. Bilimin Ken ve Barbie'si gibi."

"Aman Tanrım. Dur, lütfen dur."

"Onunla sadece bir kez yatman ve sonra tüm detayları paylaşman gerekirdi, kıyafetlerinin altında neye benzediğine dair bir külçe bile beni tatmin ederdi," diye mırıldandı hülyalı bir şekilde.

"Sana bu konuda yardımcı olamam." Yanaklarım şimdi rahatsız edici bir şekilde parlıyordu ve boğazımı biraz yaktığı için öksürerek büyük bir ağız dolusu şarap içtim.

"Hmmp, eğer bana söylemeyeceksen, onun yerine ona sormak zorunda kalacağım, çünkü *her şeyi* bilmek istiyorum," dedi ve ellerini son derece kötü bir hareketle birbirine sürterek zaten alev alev yanan endişemin üzerine benzin döktü. "Tuvalete gitmem lazım, hemen dönerim."

Ve Simmy beni masamızda tek başıma bırakıp kaçtı ve tüm bunları mucizevi bir şekilde duymuş ya da son karşılaşmamızdan bu yana uzaktan zihin okuma becerilerini geliştirmiş olma ihtimaline karşı Henry'ye bakmamaya çalıştım. Dikkatle bardağıma bakarken, sadece izlendiğime dair dikenli bir his ve kendi ölümlülüğümle ilgili hafif bir his başımı kaldırmama ve kabinin kenarında dolanan Dominic Graham'ın yüzüne bakmama neden oldu, yüzünde meraklı ve tarif edilemez bir ifade vardı.

"Merhaba, Clara."

"Merhaba, Dominic." Biraz gariplik oldu, ta ki elim kendi iradesiyle Simmy'nin yanımda boşalttığı yeri işaret edene ve

garip, bedensiz bir sesle, "Bize katılıyor musunuz?" diye ekledim.

"Birbirimizi iş dışında görmek çok güzel, değil mi?" dedi koltuğa kayarken, bir elini arkaya kaymış saçlarında gezdirdi ve bana kaygan bir gülümseme verdi.

Öyle miydi? Emin olamıyordum ama beynimin çok ilkel bir kısmı uyanıyor ve bu noktada bir dizi iyi yapıli korumayla çevrili hızlı bir kaçışın iyi bir fikir olabileceğini şiddetle öneriyordu. Bunun yerine başımı salladım ve gülümsedim, şarap kadehimin sapıyla oynadım, parmaklarımın arasında döndürdüm ve kafamda çalan uyarı zillerini görmezden geldim.

Ama üzerimden yayılan ve etrafımızdaki havada da görülebildiğinden emin olduğum huzursuzluk dalgalarına rağmen Dominic devam etti. "Aynı fikirde olmana sevindim, sanırım artık birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Öyle diyebilirim, evet."

Ağzımdan yabancı bir ses, kısmen boğuk bir soluk, kısmen homurtu çıktı; bir tür korku homurtusu ve içimdeki gariplik destansı boyutlara ulaşmaya başladıkça bardağımın dönmesi daha da çılgınlaştı.

"Simmy ile *her şeyi* konuştuğunu biliyorum ama ben de senin için buradayım, bana *her şeyi* anlatabilirsin. Her şeyi."

Neden 'her şey'i sanki gizli bir anlamı varmış gibi garip bir şekilde söyleyip duruyordu? "Her şey mi?"

"*Her şey*, Clara, aklına gelebilecek her türlü düşünce, hiçbir engel yok." Soğuk elini şimdi giderek artan bir şiddetle bardağın sapını kavrayan seğiren parmaklarımın üzerine koyarak nazikçe sıktı.

Bu beklenmedik temas ve benimle Simmy'nin son konuşmalarına kulak misafiri olmuş olabileceğinin aniden farkına varılması, tüm vücudumda şiddetli bir seğirmeye neden oldu ve şarap kadehi bir füze gibi Dominic'e doğru fırlayarak, düzgünce ütülenmiş, pahalı görünümlü gömleğini ve pantolonunu Sauvignon Blanc'ımın geri kalanıyla kapladı.

"Tanrım, çok özür dilerim!" Bu tam bir baş belası değil miydi? Gözlerimin önünde bej pantolonu bukalemun gibi renk değiştirirken, kucağında yayılan ıslak lekeye baktım. Kahretsin, ne yapmalıyım, ne yapmalıyım? Çaresizlik beni beynimden yakalayıp sarstı ve çantamdan bir mendil alarak ıslak giysilerini kurulamaya başladım, o yanımda bir heykel gibi kıpırdamadan otururken ben de loş ıııkta başımı ona doğru eğdim.

" oluyor?"

Mirket moduna geri döndüğümde, sanki bir şahinin sesini duymuşum gibi, Dominic'in ıslak kasıklarını incelemekten başımı kaldırdığımda Henry'nin çatık kaşları ve şaşkın gözleriyle karşılaştım.

"Gidip temizlenmeliyim," diye mırıldandı Dominic, elimi ve ıslak mendilleri kalçasından alıp masanın üzerine koydu, parmakları benimkilerin üzerinde biraz fazla uzun süre kaldı. Ayağa kalkarak barın diğer ucundaki tuvaletlere doğru yürüdü ve üzerinde talıhsiz bir genitoüriner kaza geçirmiş gibi görünen ıslak bir pantolon varken bile yine de kibirli bir hava yaydı, tuvaletlerin kapısını açmadan önce hafifçe kendinden memnun bir gülümsemeyle bana döndü ve neredeyse dışarı çıkan Simmy'ye çarpıyordu.

"Urgh, Dominic'in burada ne işi var?" Simmy omzunun üzerinden Dominic'in uzaklaşan figürüne meraklı ve biraz da şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra ağır adımlarla yanıma oturdu ve hâlâ garip bir şekilde ayakta durup içkileri tutan Henry'ye sıırttı. "Ah, döndüğü iyi oldu, artık Henry'ye sorabiliriz, değil mi?"

"Ona ne soracaksın?" Henry'nin "Bana ne soracaksın?" demesiyle aynı anda söyledim. İçindekileri bir dikişte yutmak istediğim büyük şarap bardağını önüme koydu.

"Clara yüksek lisans öğrencisiyken hiç erkek arkadaşı var mıydı? Şu anda korkunç ve evrensel bir şekilde bekâr ve o dönemden hiç bahsetmiyor ve ben en az yüz yıldır kocamla birlikteyim, bu yüzden onun hayatını kendi hayatımı renklendirmek için kullanmak istiyorum."

Henry kaşlarını çatı ve bana baktı. "Bilmiyorum, ya sen?"

"Hayır," diye cevap verdim hafif boğuk bir sesle, bir yandan da herkesin susması için sessizce bağıırıyordum.

"Oh, işte böyle Simmy," dedi. Sesi biraz memnun mu geliyordu?

"Ah, ama hoşlandığınız biri olmalı?" diye ısrar etti. Onu öldürecektim.

"Hayır." Ters ters bakarak ona kek deliğini kapatmasını söyledim. İhtiyacım olduğunda Henry'nin en sevdiği cetvel neredeydi? Şu anda onu kafasına vurmak için gerçekten kullanabilirdim.

"Hiç kimse mi?" Dikkatle bana bakıyor, uzun, kırmızı tırnaklarını masaya vururken gözlerinde sinsi bir parıltıyla manidar bir şekilde sırtıyordu. Birden aklıma Cruella de Vil'in görüntüsü geldi.

"Hayır, derslerime odaklanmışım. Çok sıkıcıydım," diye cevap verdim, boğazıma sadece Simmy'nin görebileceği bir uyarı çizgisi çekmeye çalıştım ama o sadece başını hafifçe salladı ve sırtmaya devam etti.

"Sen hiç sıkıcı olmadın, Clara," diye mırıldandı Henry sıcak bir sesle.

Kendini beğenmiş. Simmy'nin yüzündeki ifadeyi tanımlamanın tek yolu buydu ve onun yavru köpekleri çaldığı ve bir grup köpek ve küçük kızıl bir kedi tarafından alt edildiği görüntüsüne odaklandım, çünkü umutsuzca eğilip onu çıplak ellerimle boğarak öldürmek istiyordum. Neyse ki Dominic'in masaya dönmesiyle kurtuldu ve ruhumun bedenimi terk edişinin sesi kulaklarımda yankılanarak diğer tüm düşünceleri yok etti.

Ertesi gün gelen kutuma bir e-posta düştü.

KimdenAH.Fraser@frasertech.com

Kimeclara.clancy@pharmavoltis.com

Konu: Tam ve kamuya açık özür

Merhaba Clara,

Tezimin teşekkür bölümünden alıntıdır. Bu özrün yeterli olacağını umuyorum.

H

Son olarak, Oxford'daki akıl hocam, hücre kültüründeki çabalarımnda beni tereddütsüz destekleyen ve onsuz son bölümümün var olamayacağı Dr. Clara Clancy'ye teşekkür etmek (ve ayrıca ondan özür dilemek) istiyorum. Kendisinden daha düşük seviyedeki bilim insanlarının pes edeceği yerlerde sabırla ve ustalıkla bana rehberlik etti, zamanını ve kök hücrelerini cesurca feda etti. Kendisi gerçekten olağanüstü bir araştırmacı ve korkunç bir müzik zevkine sahip olmasına rağmen her yönüyle mükemmel bir insan. Onun tarafından pek çok kez haykırılmış olmaktan onur duyuyorum.

Onuncu Bölüm

Koridordan pazarlama departmanına doğru dalgın dalgın bakarken, bir Perşembe sabahı bu saatte hala uyuyor olduğumu, ilk kahvem kafeinin henüz tam etkisini göstermediğini özlemle hayal ettim. Bir hareket parıltısı gözüme çarptı, ilerideki merdiven boşluğunun kapısının etrafında gizlenen tanıdık, gölgeli bir figür.

Sonra, şeytanın bir mekanizmasıymış gibi, su soğutucusu öfkeyle fokurdadı, Dominic'in başını hızlıca çevirmesine neden oldu, savunmasız avını fark eden bir yırtıcının parıltısı yüzünde dans ediyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, şişemi bırakıp köşeyi dönerek ofisimin koridoruna koştum.

"Clara, bekle!" Dominic'in çılgılığı uğursuz bir şekilde yakınımdan geliyordu ve onu kendi ofisimin güvenliğine (Simmy ile önemli bir toplantıdaymış gibi davranıp onu görmezden gelebileceğim) kadar atlatamayacağımı biliyordum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ne yapmalıydım? Boş ofislerden birinin kapısı aralık duruyordu ve sessizce içeri girip kapattım, destek için yaslandığımda masif ahşap alnımın ateşli derisine karşı serindi. Bir süre burada kalıp saklanabilirdim. Her şey yoluna girecekti. Ondan uzak durmaya devam etmek iyi ve kesinlikle en iyi hareket tarzı olacaktır. Dün gece boyunca gözlerini kırpmadan bana nasıl baktığını kesinlikle düşünmeyin.

ya da beni eve bırakmayı teklif etti (Simmy'nin devreye girip beni bırakmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım, her ne kadar arabada yirmi dakika boyunca seks hayatımdaki eksiklikten bahsedip dursa da).

Kendi kendime mırıldanıyordum, "Derin nefes al ve . Yakında gidecek. İşte başlıyoruz."

"Günaydın Clara, içeri gel." Henry'nin derin sesi beni gözle görülür bir şekilde irkiltti, ayaklarım komik bir şekilde yerden bir parça havalandı.

"Aman Tanrım, Henry, beni zıplattın!"

"Biliyorum, gerçekten kendi gözlerimle gördüm. Ama üzgünüm Clara, burası *benim* ofisim." Elleri klavyesinin üzerinde, kafası şaşkınlıkla kapıya doğru dönmüş, tipinin ortasındaymış gibi görünüyordu.

"Gah, boş olduğunu sanıyordum. Üzgünüm ama saklanıyorum," diye fısıldadım teatral bir şekilde.

"Ah, kimden..." ama Dominic'in koridordan hâlâ adımı çağırdığını duyunca sesi kesildi.

"Hannibal Lecter yine peşinde mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Başımı salladım. "Burada kalabilir miyim lütfen?"

Tam o sırada kapı çalındı ve Henry içeri girerek beni tarih öncesinden kalma devasa bir saksı bitkisinin ve arkamdaki oldukça özenli bir palto sehпасından sarkan uzun, lacivert yün bir paltonun arkasına götürdü. Hızlı ve etkili hareketlerle, başımın üstünden ayak bileklerimin hemen altına kadar inen kalın yün paltoyu bir perde gibi vücuduma sardı ve fısıldadı, "Bununla kendini ört, seni deli, ve sessiz ol, o zaman eğer bu oysa, belki seni görmez."

Kendimi tamamen Henry kokan sıcak, karanlık bir kozanın içinde buldum ve kocaman bir nefes çekerek onun şahane aromasıyla yeniden tanıştım. Yakalarının arasından dışarı bakarak kapıyı biraz açmasını, tek eliyle tutmasını ve ofisin büyük bir kısmını koridordan gizlemesini izledim. Bu konuda iyiydi ve Henry'nin gizli saklanma hizmetlerinden yararlanmaya devam etmek için aklıma bir not aldım.

Kayıtsızca çerçeveye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Merhaba Dominic, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, Henry, günaydın. Clara'yı arıyorum, onu gördün mü?" Dominic içeri girmeye hevesli görünüyordu ama Henry kendini tutarak eşikten geçmesine izin vermedi. "Onu bu tarafa gelirken gördüğümü sandım ama kendi ofisinde değil, o yüzden acaba buraya mı geldi diye düşündüm."

"Hayır, burada değil," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. Rahatsız edici ve etkileyici bir şekilde vurdumduymaz.

"Oh, öyle değil mi? Öyle olması gerektiğinden emindim," diye mırıldandı Dominic kuşkuyla. "Ona ne için ihtiyacınız var, belki onu gördüğümde bir mesaj iletebilirim.

Eğer işle ilgiliyse?" Henry sakın bir ses tonuyla cevap verdi.

"Çok nazıksınız ama hayır, işle ilgili değil."

İçim cız etti, böyle devam edecekti, değil mi? Çubuğun yanlışı ucuna sahip olduğuma dair nafile umutlarım hızla azalıyordu.

"Öyle mi?" Henry sordu.

"Aslında seni yakaladığıma sevindim Henry, içeri girebilir miyim?" İç organlarım korkuyla sıkıştı.

"Şu anda bir işin ortasındayım, o yüzden sohbet edecek vaktim yok Dominic, belki başka bir gün için bir buluşma ayarlayabiliriz?"

"Merak etme, çabuk olacağım." Ama Henry onu içeri almak için hareket etmeyince içini çekti ve ofisin dışındaki pozisyonundan devam etti. "Hemen konuya gireceğim. Clara'yla üniversitede birlikte olduğunuzu biliyorum ve uzun bir geçmişiniz olduğundan şüpheleniyorum." 'Geçmiş' kelimesini kirli bir şeymiş gibi söyledi, sanki bunu düşünmek bile beynini kirletmişti.

"Evet, doğru, birbirimizi epeydir tanıyoruz." Henry tatsız tonlamayı görmezden gelmiş gibi davranıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Rahatsız edici bir duraklama oldu.

"Hepsi bu kadar mı Dominic? Bugün oldukça meşgulüm." Henry'nin sesi biraz sabırsız çıkmaya başlamıştı.

"Onu çok iyi tanıdığınıza göre, eminim Clara ile aramızda daha fazla keşfetmek istediğim özel bir bağ olduğunu fark etmemiş olamazsınız. Belki de onun *arkadaşı* olarak bunu benim için kolaylaştırmaya yardımcı olabilirsiniz," dedi Dominic oldukça iddialı bir şekilde.

Lütfen, Tanrı aşkına, onunla konuşmayı kes, diye sessizce Henry'ye bağurdım, düşüncelerimi doğrudan kafasına sokmaya çalıştım, telepatik notu almasını, bu boktan konuşmayı bitirmesini ve kapıyı kapatmasını umuyordum.

"Özel bir bağlantı mı?" Henry biraz kuşkuyla tekrarladı.

"Evet, kesinlikle öyle diyebilirim," diye yanıtladı Dominic. "Çok çekici bir kadın." Sesi yapışkan bir nitelik kazanmış, Henry'nin ofisinden bana doğru, kaza geçirmiş bir petrol tankerinin oluşturduğu kayganlık gibi sızıyordu. Et yiyen karıncalarla kaplı olmak gibi korkunç bir duyguya kapılarak ürperdim.

"Evet, öyle, değil mi?" Henry durakladı ve göğüs kafesimin arkasında küçük, sıcak bir sevinç çekirdeği kabardı. "Ona karşı hissettiklerinin farkında olduğunu düşünüyor musun Dominic?" Henry'nin sesinde hafif bir yalpalama vardı ve şu anda içine düştüğümüz bu saçma çıkmaza gülmemeye çalıştığını biliyordum. Çekici olduğumu kabul ettiğinde göğsümde oluşan sıcaklık, yerini hemen onu tekmeleme isteğine bıraktı.

Dominic küstahça, "Sanırım ikimiz de onun farkında olduğunu biliyoruz," dedi.

Evet, niyetinin farkındaydım, büyük olasılıkla akşam yemeğinde tüketmek üzere vücut parçalarımı dondurucusunda saklamayı hedeflediğinin bilincindeydim. Ya da belki de beni zombi olarak tutup kendi beynimden dilimlerle besleyecekti. Urgh.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. *Benden, Clara'nın arkadaşından*, onunla çıkmaya yardım etmemi mi *istiyorsun*?" Henry bana doğru sinsî bir bakış atarak telaffuz etti. Başımı öfkeyle salladım.

"Öyle bir yardım değil, sadece yoluma çıkmamanı tercih ederim. Bırakın her şey kendi doğal akışında ilerlesin."

Dominic açıkça hak iddia ediyor ve Henry'ye geri çekilmesini söylüyordu. Eğer bu kadar ürkütücü bir pislik olmasaydı, bu alfa erkek gösterisi beni tahrik edebilirdi. Ama tüm sinir sistemim onun sümüğün vücut bulmuş hali olduğuna işaret ettiğinden, bu durum beni daha da sinirlendirdi. Bu hayal edebileceğimden de kötüydü. Şu anda hissedebildiğim tek şey mide bulantısı ve kara umutsuzluğun yakıcı seviyeleri idi.

Henry soğukkanlılıkla, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Tavrı belli belirsiz değişmişti. Şimdi biraz daha dik duruyor, omuzlarını dikleştiriyor, kapıyı kavrayan elini sıkıyor ve pazuları esnediğinde çizgili gömleğinin kumaşını geriyordu. Kesinlikle biraz göz korkutucu olmaktan da öteydi. Henry'nin bu şekilde baskın davrandığını görmek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu. Vay be. Kendimi yelpazeleyecek bir şey bulabilirdim ama Jane Austen'ın kadın kahramanlarından biri olmadığım için, ısınan tenimi serinletmek amacıyla alt dudağımı dışarı çıkararak sessizce kendi yüzüme üflemele yetinmek zorunda kaldım.

"Bu sabah onu görürsem, *bağlantınızı* keşfetmek için burada olduğunuzu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," diye devam etti Henry, ses tonu belli belirsiz alaycıydı. Sonra Dominic'e göz kırptı. Lanet bir göz kırpma. Onu öldürmek zorunda kalacaktım. Hem de son derece acı verici bir şekilde. "Her neyse, Clara'nın ne kadar keyifli olduğu hakkında daha fazla sohbet etmek istesem de, gerçekten gitmeliyim, kısa bir süre sonra bir toplantım var ve meslektaşımı gerekenden daha fazla oyalamak istemiyorum."

Ve Henry oldukça kaba bir şekilde kapıyı Dominic'in suratına kapattı, kapının üzerine eğildi ve kahkahalarla titredi.

"Siz, bayım, tam bir götsünüz." içinden ters ters baktım.

"Ne? Nerede olduğunu söylemedim, değil mi? Ya da güzel bir Chianti ile bağırsaklarını yemesine izin vermedim," diye fısıldadı ve *Kuzuların Sessizliği* filmindeki o garip Anthony Hopkins dudak hareketini yapıp sırtıttı.

"Onu kışkırtmana gerek yoktu, yıllar önce ondan kurtulabilirdin," diye cevap verdim somurtarak.

"Oh, ama ikinizin bir bağlantısı var," dedi, hala sırtarak.

"Tanrım, çok korkunç biri."

Bu durumdan nasıl sağ salim çıkacağımdan, Dominic'in tekliflerini nasıl geri çevireceğimden, onunla medeni ve profesyonel bir ilişkiyi nasıl sürdüreceğimden ve kariyerimi tamamen raydan çıkarmayacağımdan emin değildim. Reddedilmeyi kötü karşılayacağından hiç şüphem yoktu ve doğuştan gelen insanları memnun etme özelliğim, büyük olasılıkla ortaya çıkacak muazzam gariplik karşısında içimin parçalanmasına neden oluyordu.

İçimden sızan bariz umutsuzluğu gören Henry'nin yüzü düştü ve hâlâ lacivert krizalitimin içinde olan benim durduğum yere geçti. Uzanıp ceketinin yakalarından tutarak beni de ceketiyle birlikte kendine doğru çekti ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Dokunuşu, birkaç kat giysimin arasından bile tenimi sızlattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Eğer seni gerçekten bu kadar ürkütüyorsa, istersen ona daha sert bir şekilde geri çekilmesini söyleyebilirim. Seni yalnız bırakmasını sağlayacaksa onu kızdırmaktan çekinmem, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kısmen bu dayanılmaz durumdan, kısmen de Henry tarafından bir kez daha kurtarılmaya ihtiyaç duyduğum için kamburlaştım. "Hayır, sorun değil, ama henüz saklandığım yerden çıkmayacağım, hâlâ kapının dışında pusuya yatmış olabilir."

"Gidip koridoru kontrol edeceğim, sonra da size ofisinize kadar eşlik edeceğim," dedi ve endişeyle bana bakıp uzaklaştı.

"Teşekkür ederim, bu bir beyefendiye çok daha yakışır, Bay Darcy," dedim, paltoyu bırakıp reverans yaparken dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi.

Henry kıkırdadı ve selam vererek karşılık verdi. "Elbette Bayan Bennett, sizin için her şeyi yaparım."

"Ciddi olsan iyi edersin, yoksa Ivana Trump geldiğinde o kadar da yardımcı olmayabilirim, ki kesinlikle olacak." Sırtma sırası bendeydi.

Henry'nin yüzü hafifçe kızardı. "Beni o kadının insafına bırakmazsın, değil mi? Arkadaşıml olduğunu sanıyordum?"

İşte yine o kelime. Arkadaş. Jo ile yaptığım telefon konuşması zihnimde tekrar canlandı, ama onun her şeyi yanlış anladığını biliyordum. Eğer daha fazlasını isteseydi bana söylerdi ve MIT'ye geri döndüğünde de iletişimde kalırdık. Hayır, onu en iyi ben tanıyordum ve benimle sadece platonik bir şekilde birlikte olmak istiyordu, ona sırılsıklam aşık olmayacağıma güvenebileceğinden emindi. Muhtemelen dünyada bunu yapabilen tek kadındım. Onun mavi-gri gözlerine bakarak gülümsedim, kafamda yeşeren daha fazlasını isteyebileceğine dair saçma düşünceleri bastırmak ve benden istediğı bu tek şeyde onu hayal kırıklığına uğratmamak için yoğun bir çaba sarf ettim.

"Merak etme kanka, seni koruyacağım," dedim zoraki bir gusto ile. "Ama önce gidip koridoru psikopatımız için süpürmen gerekiyor ki ben de masama dönebileyim."

On Birinci Bölüm

Anlaşmamız gereği Henry'nin yardımına koşmam uzun sürmedi.

Haftada birkaç kez iş parkına gelen gurme panini arabasından aldığım en sevdiğim paniniden oluşan öğle yemeğini masama koymuştum. Kavrulmuş sebzeler, pesto ve bolca yapışkan peynirle doluydu ve arada kendime izin verdiğim küçük bir ikramdı. Simmy bile bu saygıdeğer ve özel anı bölmemesi gerektiğini bilir, beni huzur içinde karnımı doyurmam için yalnız bırakırdı.

İkiye bölmüştüm ve ilk gerçek aşkınıza bakar gibi ona hayran hayran bakıyordum ki Henry kapıyı çalma zahmetine bile girmeden telaşlı bir şekilde içeri daldı.

Simmy'ye bakmadan önce bana "Ivana Trump," diye tısladı. "Merhaba Simmy, nasılsın?"

Cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı, "İyi, sen?"

"Evet, harika, teşekkürler, mükemmel." Yalvaran bakışlarını tekrar bana çevirdi, sinirleri oldukça yıpranmıştı.

"Peki, otur bakalım," dedim iç çekerek ve panini'ye uzun uzun bakarak.

"Sen bir hayat kurtarıcısın." Pencerenin yanındaki boş ofis sandalyesini sürükleyerek benimkinin yanına yerleştirdi ve paninimi ilgiyle inceledi.

"Bu iyi görünüyor."

"Ooooh, sen cesur bir adamsın, Henry! Clara yemek paylaşmaz." Ben ona ters ters bakarken Simmy kıkırdadı ve paravanın arkasına saklandı. "Evet, bu doğru. Ben'in mezuniyetini kutlamak için pişirdiğin kekler hariç, hatırladığım kadarıyla ortalarında kek karışımı kalmamıştı ve üstleri simsiyahtı. Onları paylaşmaktan mutluluk duymuştun," Henry gülümseyerek söyledi.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, onlar bir deneme çalışmasıydı, fırıncılığım gelişti. Bir keresinde sana flapjack yapmışım ve çok beğenmiştin!"

Henry kaçamak bir ifadeyle, gözlerimin içine bakmadan, "*Hoşlanmak* güçlü bir kelime," dedi.

"Hey! Güzel olduklarını söylemiştin!"

"Duygularını incitmek istemedim, ilk ısırıkta neredeyse bir dişimi kırıyordum, bahçedeki kuşlar bile onları kıramadı ve biri ağaçkakandı." Bana mahcup bir sırıtişla baktı. "Bir mühendis olarak, yapı malzemesi olarak özelliklerinden daha çok etkilendim."

"Humph. Benim keklerim ölmeye değer," dedim, Simmy'ye muzaffer bir edayla bakarak.

"Evet tatlım, öyleler," diye cevap verdi gülümseyerek. "Özellikle de panini kamyonetinden aldıkların."

"İkinizle de neden arkadaş olduğumu bilmiyorum," diye homurdandım ve Simmy'nin kafasına bir kalem fırlattım, ıskaladı ve büyük ölçüde boş ve gereksiz dosya dolabına çarparak sekti.

"Tuzlu yiyecekler pişirmek sizin uzmanlık alanınız, değil mi?" Henry düşünceli bir şekilde konuştu. "Yaz pikniği için yaptığın gizemli kiş'i sevgiyle hatırlıyorum, uzun uzun düşündükten sonra en iyisinin pipetle tüketmek olduğuna karar vermiştik."

"Buraya benden yardım istemeye geldin, bunu unutma Fraser," diye karşılık verdim ve oturduğu tekerlekli sandalyeyi zorla ittirdim, o da gülerek ofisin diğer ucuna gitti.

Tam o sırada kapı aralığından Marina'nın şarkı söyleyen sesini duydum. "Ah, Henry hayatım, işte buradasın! Bugün öğle yemeği için anlaştığımızı sanıyordum. Yaramaz!"

Henry sanki müdür tarafından kaçarken yakalanmış gibi masama geri döndü, uzun bacaklarıyla sandalyesini halıya sürterek çay fincanıma kahkahalarla gülmeme neden oldu.

"Oh, Marina, bugün müydü? Tamamen unutmuşum ve Clara'yla kaçıramayacağım bir iş yemeği yiyeceğiz, öyle değil mi?" son kısmı bana hitaben söyledi ve sessizce kabul etmem için beni teşvik etti.

"Evet, üzgünüm, bu proje için onu çimdiklemem gerekiyordu ve bekleyemezdi," diye ekledim parlak bir şekilde.

Marina gözlerini kıstı ve dudaklarını büzdü, ikiye bölünmüş paninime ve tekrar ikimize baktı. "Anlıyorum. Belki de gelecek hafta için yeniden plan yapmalıyız?"

"Şey, bu konuda..." Henry yine sözünü kesti, destek için bana baktı. Sevimli bir şekilde emin değildi, yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

"Dinle Marina, üzgünüm ama yürüttüğümüz tüm proje çalışmaları ve yaklaşan WCC kongresi nedeniyle Henry ve ben biraz meşgulüz," dedim elimden geldiğince diplomatik bir şekilde, Henry'ye dönmeden önce. "Neden müsait olduğunda Marina'ya haber vermiyorsun, numarası sende var, değil mi?"

"Evet! Evet, doğru. Çok üzgünüm, ama çok şey oluyor ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bir şey yapabileceğimden emin değilim, ama sana haber veririm," dedi ve ona en iyi megawatt gülümsemesini verdi.

Bu tecrübeli panterin Henry'nin gülümsemelerinden biri yüzünden eriyip bir yapışkan su birikintisine dönüşmesini izlemek mide bulandırıcı olmanın ötesindeydi ama işe yarıyor gibiydi. "Oh, tamam, elbette. Gerçekten meşgul olacağını bilmeliydim. Umarım yakında görüşürüz. Hoşça kal!"

Kadın ona uzun uzun baktı ve adam, kadın abartılı bir iç çekişle dönüp kapı aralığından kaybolana kadar ona bakmaya devam etti.

"Bunun için teşekkürler, Clara." Henry o gidine rahatlayarak arkasına yaslandı. "Ona ilgilenmediğini söyleyebilirsin."

"Bunu denedim, dinlemiyor. Geçen hafta işbirliği yapabileceğimiz potansiyel İngiliz doktorları konuşmak için onunla bir kahve içtim, bunun son olmasını umuyordum ama bu onu daha da inatçı yaptı," dedi sefil bir şekilde.

"Onunla kahve içmeye gitmekle ilgilenmediğini söylemek aynı şey değil Henry," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek.

"Şey, sadece iş hakkında konuştuğumuzdan emin oldum, *başka bir şey* değil," diye itiraz etti.

Simmy yardımsever bir tavırla, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi. Henry şöyle bir baktı, yüzünde umut parlıyordu. "Ne?"

"Kız arkadaşın olduğunu düşünmesini sağla," dedi bana sinsi bir bakış atarak.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Henry sordu.

Simmy'nin "Evet" demesiyle aynı anda ben de "Hayır" diye cevap verdim.

. "Bu onu durdurmaz, o kararlı değilse hiçbir şeydir."

Henry'nin omuzları tekrar çöktü ve az önce tekmelenmiş bir köpek yavrusuna benzedi.

"O zaman bir erkek arkadaş?" Simmy kaşlarını sallayarak öneride bulundu.

Ben güldüm ve Henry bir an düşünür gibi oldu, sonra içini çekti.

"Ona doğrudan ilgilenmediğimi söylemeliyim, değil mi?" Sesi darağacına mahkûm edilmiş bir adam gibi kederliydi.

"Sanırım en iyisi bu olur," diye kabul ettim ve kolunu hafifçe okşadım.

Bir süre sessizce oturduk, sonra Marina'nın yararına öğle yemeğini paylaştığımızı ikna edici bir şekilde göstermek amacıyla ona doğru ittiğim yarım panini'ye tekrar baktı.

"Sen de alabilirsin." İçimi çektim. "Zaten üzerine salyalarını akıtmıştın."

"Gerçekten mi? Öğle yemeği almayı unuttum ve kafeye gitme riskini almak istemiyorum." Ardından sessizce "Ivana Trump'ı görürsem diye" diye mırıldandı ve ardından tavrı bir anda parlayarak devam etti: "Ama açlıktan ölüyorum ve öğleden sonra iki saatlik bir telekonferansım var."

"Evet, seni neşelendirecek her şey, mutsuz cesaret."

Yarım panini'yi bir peçeteye sardım ve salata kasemden kalanlar, bir muz ve bir çikolatalı bisküvi ile birlikte ona uzattım. "Şimdi git ve kendi ofisinde saklan ve beni rahat bırak."

Memnuniyetle, bu yetersiz ziyafeti kucakladı ve yanağıma kısa bir öpücük kondurmak için eğildi (bu, içimde fark etmemiş gibi yaptığım komik şeyler yaptı). "Sen en iyisisin, Clara."

"Biliyorum, şimdi çekil," diye şaka yaptım ve çıkışa doğru el salladım.

Kapı aralığında sırtarak bize doğru döndü. "Sonra görüşürüz, Clara. Her zamanki gibi zevkti, Simmy."

Sonra gitmişti ve dürüst olmak gerekirse biraz afallamıştım. Beni hiç öpmemişti, bir kez bile, kısa ve dostça bir öpücük bile olsa. Platonik bir öpücük, işte buydu. Öyleyse neden dudaklarının olduğu yerde tenim yanıyordu?

Simmy'nin bakışlarının ağırlığını hissettim ve başımı kaldırdım. "Ne?"

Ağzı, bir sonraki iki yüz litrelik plankton dolu deniz suyunu arayan bir köpekbalığı gibi ardına kadar açıktı.

"Haklısın, ikinizin yaptığı sadece seks olamaz. Başka bir açıklaması yok, aşk olmalı," diye fısıldadı dramatik bir şekilde, eliyle yüzünü yelpazeleyerek.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldandım ve artık soğumuş olan paninin kalıntılarını ağzıma tıktırırken, cildimin alevler içinde kalmasına tanık olmasın diye başımı ekranın altına eğdim.

İki gün sonra resepsiyondan Judy beni aradı. K  zlenmiş kırmızı biber ve keçi peynirli panini, Yunan salatası k  sesi ve b  y  k bir kutu organik   kolatalı kek, panini minib  s  n  n sahibi tarafından el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte teslim edilmişti.

*Cildimi kurtardığın ve   gle yemeği i  in
teşekk  rler. Eğer kekleri senin yaptığını
s  ylemek istersen kimseye s  ylemem.
Henry x*

On İkinci Bölüm

E her yıl şirketimizin CEO'su Claus Baumann, ekip kurma becerilerini test etmek ve tüm Pharmavoltis çalışanlarına neşeli bir gün yaşatmak için tasarlanmış bir iş günü düzenledi. Katılım zorunluydu ve ben her seferinde bundan korkuyordum.

Hepimiz bizi süslü taşraya götürecek olan arabaya doluştuk. Bu çileli olayın mekânı olan House Hotel'de Simmy'nin yanına ağır ağır oturdum ve homurdandım.

"Bu deplasman günlerinden nefret ediyorum," diye mırıldandım o heyecanla pencerenin yanında bir aşağı bir yukarı zıplarken.

"Onları seviyorum! Bhavin tüm çocukların kreş ve okul işlerini ve yatma saatlerini yapmak zorunda. ON. KENDİSİ. KENDİSİ" dedi, sesi bugün özellikle tiz ve yüksekti. "Benim için mini bir tatil gibi!"

Gece boyunca çocuklarından uzak kalma hevesine güldüm. "Saat 22:00 olduğunda ve birkaç Prosecco içtiğinde, telefonundaki elli bin fotoğrafı karıştırırken gözlerinin dolacağını ve bana onları ne kadar özlediğini söyleyeceğini garanti ederim."

"Evet, bu da kesinlikle gerçekleşecek," diye kabul etti.

"Günaydın." Henry'nin kendine özgü derin ve erkeksi sesi başımın üzerinde yankılandı ve koridorun karşısındaki boş koltuklara oturdu.

"Merhaba, bu korkunç ekip kurma işkencesi gününe gelmeniz için nasıl oldu da kandırıldınız?" Aslında şirket için çalışmayan ve bu nedenle katılmak zorunda olmayan birinin otobüste belirmesi beni dehşete düşürmüştü.

"Claus bana gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de kulağa eğlenceli geldiğini düşündüm," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Eğlence mi?" Şaşırmıştım.

Henry güldü ve başını salladı. "Evet, Clara, eğlenceli."

"Bu davranışın sadece iki açıklaması var, Henry." "Ah, öyle mi? Onlar da ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Ya klinik olarak dengesizsiniz ve ekip kurma egzersizlerinden hoşlanıyorsunuz ya da gerçek bir iş yapmaktan kaçınmaya çalışıyorsunuz."

"Bunlar en iyi tahminleriniz mi?"

"Aslında cevabı biliyorum. Klinik olarak , hayatınızın diğer alanlarındaki işaretleri görmeliydim, örneğin laboratuvar ofisimdeki raftaki tüm kahve fincanlarını mükemmel bir şekilde sıralama takıntınız gibi." Kolunu dürttüm, o da omuz silkti.

"İnkâr etmiyorum, düzen beni mutlu ediyor; karmaşa ise insanları öldürme isteği uyandırıyor."

Ve sanki bir işaretmiş gibi, şirket markalı psikopatımız otobüse adım attığında bir ölüm ve yıkım havası bizi sardı.

"Günaydın, Clara, Simmy." Dominic koridorda ilerlerken bize doğru başını salladı ve başını Henry'ye çevirerek "Günaydın" dedi.

"Günaydın, Dominic. Clara az önce takım kurma faaliyetlerini ne kadar *sevdiğinden* bahsediyordu, peki ya sen, senin tarzın mı?" Henry bana öfkeli bir bakış fırlatarak sordu.

Otobüsün arkasına doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Pek sayılmaz, sadece sözleşmem gereği buradayım," dedi.

Henry'nin gülünç bir şekilde mutlu olması karşısında, "Demek ki klinik olarak dengesiz olanların hepsi ekip kurma egzersizlerini sevmiyor, sadece belirli vakalar," diye mırıldandım.

yüz.

Bize otelde odalar tahsis edildi ve eşyalarımızı yerleştirdikten sonra Claus'un şirket performansına genel bakışını dinlemek üzere bir araya geldik, ardından eski bir sporcunun (Henry'nin aslında üniversitede rugby oynadığı günlerden tanıdığı) ilham verici konuşmasını dinledik. En son ne zaman bu kadar sıkıldığımı hatırlamıyordum. Evet, aslında aklıma geliyordu - şirketin son deplasman günü. Besbelli.

Öğle yemeğinden sonra yaka kartlarımızdaki küçük çıkartmanın rengine göre takımlara ayrıldık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Simmy ve ben farklı takımlara yerleştirilmiştik, ancak kendimi Henry, düzenleyici işlerden birkaç adam ve tıbbi bilgilerden Melissa Harcourt'un yanı sıra Marina Montgomery (etiketi şüpheli bir şekilde çıkarılmış ve tekrar yapıştırılmış gibi görünüyordu) ile bir grupta buldum. Marina bize doğru yaklaşırken, Henry beceriksizce yer değiştirerek arkamda durdu ve 1.80'lik bedenimi canlı kalkan olarak kullandı.

"Benden birkaç santim daha uzun olduğun için seni hâlâ görebileceğinin farkındasın, değil mi?" Ağzımın kenarından fısıldadım.

"Seni kan kurbanı olarak kullanacağım, böylece hayatımı kurtararak kaçabileceğim," diye fısıldadı, başını eğerek sıcak nefesinin kulağımı gıdıklamasını sağladı, artık tanıdık ve lezzetli olan odunsu kokusu burun deliklerimi doldurdu. Gözlerimi kapatıp zihnimi hızlıca tokatlamayı içeren büyük bir çabayla, onun ne kadar yakın olduğu ve vücudumun bu çıkmazın ne kadar güzel olduğunu düşündüğü hakkındaki serseri düşüncelerimi dizginledim.

Özellikle de gözlerimi açtığımda kendimi parlak, kolajenle dolgunlaştırılmış dudaklar ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun takma kirpiklerle yüz yüze bulduğumda. Marina bana rahatsız edici derecede yakın duruyordu, böylece ben de onun dudaklarının arasına sıkışmıştım.

Sol elimi ölümcül bir şekilde kavrayan Henry'yle birlikte kıpırdayamıyordum, sinir uçlarımda tuhaf bir elektrik yükseliyor, bu temas noktasından yayılıyor ve ön koluma çarpıyordu.

"Merhaba Marina," dedim güçsüzce, çiçeksi parfümünün gücü o kadar baskındı ki kimyasal silah kalitesinde olduğundan emin oldum.

"Clara, seni görmek ne güzel," dedi başımın üzerinden, Henry ile göz temasını kesmeden. "Henry, hayatım, seni burada görmek *çok* güzel."

Bir adım daha attı ve şimdi o kadar geriye yaslanmışım ki, Henry'nin gövdesi olan kas duvarına sıkıca bastırılmışım.

"Merhaba Marina." Sesi göğsünde seksi bir şekilde gürledi, nefesi saçlarımı karıştırdı.

Anında, ellerini giysilerimin içine sokup boynumu öptüğü görüntüsü beni ele geçirdi. Tanrım, bu çok kötüydü. Henry'yle ilgili başka görüntülerin beynimi bulandırmasını önlemek için çaresizce başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. En stresli durumlarda bile net ve mantıklı düşünebilme yeteneğimle her zaman gurur . Kendi kafamın derinliklerinde kalarak, çılgınca solunumun biyokimyasal yollarını ezberlemeye çalıştım, ama bu bile vücudu yaklaştıkça soğuk terler dökmemi engelleyemedi.

"Seni özledim, Henry." Marina surat astı.

Henry bir kez daha yer değiştirdi. "Clara ve ben bu yeni klinik deneyle çok meşguldük."

Buz gibi yüz ifadesi karşısında küçük bir tebessüm ettim ve "özür dilerim" dedim, ama sonra gönderilmiş bir melek gibi, eğitmenin sesi sahneden yükseldi ve hepimizin toplanıp öğleden sonraki ekip kurma çalışmasının kurallarına ve amaçlarına dikkat etmemiz gerektiğini duyurdu. Bana bir kez daha sinirlenen Marina sonunda geri çekilip sahneye doğru dönerken, Henry ve ben aynı anda ve toplu olarak rahat bir nefes aldık.

"Artık elimi bırakabilirsin, sanırım kan akışını kestir," diye mırıldandım omzumun üzerinden.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve geriye doğru hareket ederek elimi bıraktı ve sonunda tekrar düzgün bir şekilde nefes alabilmem için umutsuzca ihtiyaç duyduğum boşluğu bana verdi. Minnettar olmam gerektiğini biliyordum, peki neden bana ayrılan masaya doğru önümde yürürken aramızdaki teması kayıp bir uzuv gibi özlüyordum?

Bu tür şeylerde genellikle olduğu gibi, bize alakasız bir mühendislik harikası yaratmamız için son derece yetersiz malzemeler verilirken, çocukça bir hedefe ulaşmak için birbirimizle karşı karşıya getirildik. Bu durumda amaç, bir kilo ağırlığında ve her zaman yerden bir metre yukarıda kalması gereken bir araba için tamamen kağıt, ataç ve tuvalet kağıdı tüplerinden oluşan bir yarış pisti yaratmaktı. Kazanan takım en uzun piste sahip olacak, dönüşler ve döngüler için ekstra puanlar alacaktı. Ödül bir şişe ucuz şarap ve tüm takım için Pharmavoltis kupalarıydı. Dünyada ucuz ya da değil, bunun tadını çıkarmamı sağlayacak yeterli şarap yoktu ve bir ataşla oynayarak beynimi onunla oymanın en etkili yolunu merak ettim.

Henry ise kendi halindeydi ve anında takım lideri olarak atandı. Tamamen bu göreve odaklanmıştı, hatta Marina'nın 'etkileyici kasları' hakkındaki sürekli iltifatlarını bastırmayı başarıyor ve Melissa'nın kendisine yönelttiği kocaman geyik gözlerini görmezden gelebiliyordu. Altmış yaşındaki Fred bile yarış pisti tasarımı şekillenirken ondan etkilenmiş gibi görünüyordu. Grubun geri kalanından ayrı oturdum, katlanmış ve rulo haline getirilmiş kağıt parçalarını tuttum ve bana talimat verdiğinde ona uzattım, ancak bunun dışında zihnimin daha mutlu bir yere, tercihen plajı ve ücretsiz kokteylleri olan bir yere sürüklenmesine izin verdim.

"Eğleniyor musun, Clara?" Dominic'in sesi omzumun üzerinden süzülerek beni hayallerimden kopardı.

Bir sıçrayışla arkamı döndüm. "Tanrım, Dominic, bana gizlice yaklaşmamalısın!"

Sırıttı, öyle bir sırıttı ki, onun gerçekten de benim rahatsızlığımdan zevk aldığı belli olan bir seri katilin vücut bulmuş hali olduğunu anladım. "Özür dilerim."

"Diğer takımlarla taktik tartışmamız gerektiğini sanmıyorum, Dominic," dedim dalgınca, birkaç metre ötedeki başyapıtının üzerine eğilmiş, gömleği geniş sırtını sıkıca sarmış Henry'yi izlerken.

"Seninle bu anlamsız zaman kaybı hakkında konuşmak istemiyorum. Bardaki küçük sohbetimizden bu yana seni bir süredir yalnız yakalamaya çalışıyorum ama ofiste oldukça zorlanıyorsun," dedi, ses tonu belli belirsiz suçlayıcı bir şekilde.

Uyguladığım son kaçınma stratejilerini düşündüm. Bir gün Henry sandalyesinde otururken masasının altına çömelmişim, düşmemek için okalıptüs ağacına tutunmuş bir koala gibi bacağına tutunmuştum, bu sırada Dominic'e beni ofise girerken gördüğünde yanılmış olması gerektiğini söylemişti. Başka bir seferinde de durup dururken Henry'nin cep telefonunu aramış ve onunla telekonferans yapıyormuş gibi davranmışım; bu sırada Dominic kafasını ofisime uzatmış ve on dakika boyunca sabırla işimin bitmesini beklemişti. Bu sefer Henry kendi şirket binasında bir araştırma ve geliştirme toplantısına katılmak üzereydi ve telefonunu masasının üzerine bırakmıştı, böylece o başka işlerle uğraşırken ben de istediğim kadar numara yapabilecektim. Sonunda ipucunu anlayıp gidene kadar Dominic'e özür dileyen suratlar yapmışım. Umarım Henry'nin FraserTech'teki sevimli sekreteri Janice benim saçma sapan konuşmalarımı dinlememiştir.

Henry birkaç kez Dominic'le konuşmayı teklif etmişti ve bu durumdan giderek daha fazla endişe duymaya ve hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı ama ben ona bunu yapmamasını söylemişim. Kendi hayatımın sorumluluğunu almalıydım, yetişkin bir kadındım ve onun beni her zaman kurtarmasına ihtiyacım yoktu. Ama onun için

Böyle bir şey yapmaktansa gözüme sivri bir şey sokmayı tercih etsem bile, bu tür garip karşılaşmalardan kaçmayı ve saklanmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu. Elimdeki ataşı düşündüm ama hemen masanın üzerine, dürtme menzilinın dışına bıraktım. Bunu yapabilirsin Clara, hadi.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim?" Yavaşça, Marina konusunda Henry'ye verdiğim tavsiyelerin bir kısmını uygulamak için kendimi çalışıyorum, dedim. Tek yapmam gereken Hannibal Lecter'la yüzleşmek, onu reddetmek ve bu çetin sınavdan sağ çıkmaktı. Bu kadar basit. Büyük kız pantolonları hazır.

"İkimiz de son derece çekici ve zeki insanlarız," diye başladı, bence oldukça kibirliydi ve kendini tebrik eden tonundan dehşetle irkildim, ama umursamaz bir şekilde devam etti, "ve bence keşfedilmesi gereken ortak bir bağ paylaşıyoruz. İş dışında *baş* başa vakit geçirebilirsek çok sevinirim."

'Yalnız' kelimesinin onun ağzından çıkarken kulağa ne kadar uğursuz geldiğini görünce tiksindirici bir ürpertiği bastırdım.

"Randevu gibi mi?" Boş yere onun ne demek istediğini anlamadığımı umarak güçsüzce sordum.

"Evet, tıpkı bir randevu gibi."

"Ah, doğru ya. Şey, mesele şu ki..." 'O şeyin' ne olduğundan ya da ağzımdan ne çıkacağından emin olmadan başladım. Beynim hâlâ Dominic Graham ile yalnız kalmanın dehşetine kapılmıştı.

"Dominic, takım arkadaşımı mühendislik tüyoları için sorguya çekmesen iyi edersin," dedi Henry nazik bir azarlamayla, kolu omuzlarıma dolandı ve beni sandalyemden kaldırıp gruba doğru yönlendirdi. "Düşmanla dostluk kurmak yok, Clara!"

"Bir şey değil," diye fısıldadı kulağıma, elindeki tuvalet kağıdı tüpünü ölümüne buruşturan çatık kaşlı psikopattan yeterince uzaklaştığımızda.

"Ben halledecektim Henry, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Oh, bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum?" Biraz sinirlenmiş gibiydi. "Hayır, Süpermen, ihtiyacım yoktu," diye cevap verdim.

"Henry üzüntüyle mırıldandı ve beni onun elinden kurtararak hayranlık duyan takım arkadaşlarının arasına döndü.

Ekip oluşturma egzersizi nihayet sona erdikten sonra (Henry'nin mühendislik bilgisi sayesinde ekibimiz kazandı), akşamki lüks akşam yemeği resepsiyonundan önce kısa bir süre dinlendik.

Fuayedeki asansörün etrafında dolanan Dominic'i uzaktan fark ettim. Buranın yeterince halka açık bir yer olduğundan, kimse görmeden kafama vuramayacağından emin olarak, güçlendirici bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Dominic, bir dakikan var mı?"

"Clara, evet tabii ki." Yağlı bir gülümseme takındı.

"Doğru, evet, güzel. Mükemmel," diye . Her şey gidiyordu. "Görüyorsunuz, mesele şu ki..."

Yine o mistik 'şey' hakkında konuşuyordum, gah, derin bir nefes aldım ve bir kez daha denedim.

"Asıl mesele şu ki, profesyonel bir ilişkiden başka bir şeyin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bilirsin, ikimiz arasında?" Ekip kurma ödülünün kupasını tutan elim, tamamen büyük ve gereksiz olan abartılı bir hareketle vücutlarımızın arasında sallanıyordu. "İş arkadaşlarımla çıkmayı sevmem, az önce ateşli bir maymun seksi yapmışken bir toplantıda insanlarla karşılaşmak asla iyi değildir, haksız mıyım?! Ha-ha!"

Sonra göz kırptım. Gerçekten göz kırptım. Ağzımla garip bir tıklama hareketi yaptım ve parmağımı silah gibi ona doğrulttum. Gerçekte ne

Ne yapıyordum ben? Derhal tüm el hareketlerini durdur kadın.

Dominic'in kaşları saç çizgisine doğru kalktı. Kahretsin, neden seksten bahsetmişim? Ve sonra manyak gibi güldüm? Ve göz kırpmışım? Ve ona bir silah doğrulttum? Belli ki burada dengesiz olan o değildi, ben bu rolü harika bir şekilde yerine getiriyordum.

"Bir içki ya da yemekle başlayabiliriz Clara, sen istemedikçe doğrudan ateşli seks kısmına geçmek zorunda değiliz." Gözleri vücudumda gezinirken sırttı ve soğukkanlılığını benden çok daha çabuk toparladı.

"Ha-ha! Ee, evet. Yani hayır! Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. O yüzden sanırım pas geçeceğim. Ama beni düşündüğün için teşekkürler." Bir korkak gibi odama kaçıp karanlıkta uzanmadan ve bin güneşten daha sıcak olan utanç ateşinin tüm vücudumdan dağılmasına izin vermeden önce, dirseğine garip bir kupa çarpma şeyiyle bitirdim.

On Üçüncü Bölüm

Akşam 7'deydi. On dakika kala odamdan çıktım, uzun şeffaf kollu ve oldukça saygın bir yakası olan siyah bir elbise giymiştim. Saçlarım biraz asi sarı bir haleyle dalgalı bırakılmıştı, sadece yarı uslu duruyordu, ancak yapılandırılmış kıyafetimi ve yüksek ışıltılı topuklu ayakkabılarımı tamamlıyor gibi görüldüğü için buna uydum. Bu tür iş toplantıları için giyinmekten nefret ederdim. Elbette güzel görünmek istiyordum ama sürtükçe ya da profesyonellikten uzak değil, kimse bunu istemezdi. Yanımda beş kıyafet getirmiştım ve hepsini en az yirmi kez denemiştım.

Eteğimin eteklerini dizlerimin üzerinden aşağı çekerek, birlikte aşağı inebilmek için merdivenlerin başında beni bekleyen Simmy'ye doğru yürüdüm.

"Whit woo!" diye yorumladı, "Kim bu seksi bayan?"

Güldüm ve yüzümü yelpazeledim. "Dur! Beni kızartacaksın!"

Simmy her zamanki gibi tamamen muhteşem görünüyordu, uzun siyah saçları kusursuz siyah ipekten bir perde gibi sırtından aşağı dökülüyor, parlak kırmızı kokteyl elbisesini ve uyumlu rujunu herhangi bir Hollywood yıldızından daha iyi taşıyordu.

"Böyle giyinirsen senin için evliliğimden vazgeçmeye ikna olabilirim," diye şaka yaptı. "Ama sonra, genelde nasıl görüldüğünü biliyorum, bilirsin, spor

çikolata meme ucu püskülü ve kedi tüyünden örölmüş bir büyükanne hırkası giyiyor. Ama durun, buradaki herkes de öyle..."

İnledim ve kolumu onunkine geçirdim ve birlikte zarifçe aşağı indik. "Moral konuşması için teşekkürler, gerçekten çok yardımcı oldun."

Yüzümdeki kararsızlık ifadesi karşısında cesaretle, "Haydi, bir kez daha mücadeleyle, dostum," dedi ve kapıları iterek zaten dolu olan balo salonunu ortaya çıkardı, herkes siyah kravatıyla ışı1 ışıldı, sahnede çalan yaylı sazlar dörtlüsüne eşlik eden sohbetin vızıltısı.

Genç bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle çıkageldi ve minnetle birer tane aldık. Bir tanesini hızla mideye indirip diğerini elime aldığımnda Simmy şaşkınlıkla "Vay canına, iyi misin?" diye sordu.

"Dominic Graham'a onunla ateşli maymun seksi yapmak istemediğimi söyledim," diye fısıldadım ve etrafıma kaçamak bakışlar atarak uzun bir yudum daha aldım. Kelimeleri tekrar söylemek bile ağzımı garip hissettiriyordu. Koca bir torba dolusu gariplik içindeydim. Hem de her zaman.

"Ne yaptın sen?!" Bir ağız dolusu Prosecco'yu yuttu, yüzü korku ve inançsızlıkla buruştu ve öksürmeye devam ederken biraz da boğulma tehlikesi geçirdi.

Dikkatim dağılmış bir şekilde sırtına vurarak, ekip kurma çalışması sırasında olanları ve ardından Dominic ile asansörde yaptığım konuşmayı sessizce anlattım.

"Onunla seks yaptığımı ima ettiğime inanamıyorum. Hatta onun yanında 'seks' dediğime bile inanamıyorum." Tekrar inledim.

"Hayır, bu onun gibi birine ilgilenmediğınızı söylemek için fevkalade kötü bir yol. Belki de senin adına onunla biraz konuşmalıyım..." "Ama bir adım geriye gidelim, Henry ekip binasında seni kurtarmaya mı geldi?" diye eklemenden önce düşünceli bir şekilde sözünü kesti.

"Evet," diye mırıldandım.

"İlginç," diye düşündü düşünceli bir şekilde.

"Pek sayılmaz, son birkaç haftadır Dominic'ten kaçmama yardım ederek suç ortağı oldu."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle, Dominic son zamanlarda oldukça ısrarcı ve karanlık bir varlık oldu," dedim ona, Henry'nin son zamanlarda beni sakladığı ya da Dominic'in dikkatini başka yöne çektiği birçok olayı görmezden gelerek, korkaklığımı hiç gurur duymuyordum ve Simmy bunu öğrenirse ondan azar işiteceğimi biliyordum. Hayır, eğer son beceriksiz konuşmam onu vazgeçirmediyse, başka kimsenin yardımını olmadan Dominic'in ilgisinden kendimi kurtarmak için başka bir parlak plan yapmam gerekecekti.

", kesinlikle hâlâ sana karşı şeyler hissediyor," dedi sinsice, yan gözlerini kısarak.

"Evet, tartıştığımız şey bu değil mi? Geçen gece barda bizi duydu ve sanırım onun hakkında konuştuğumuzu sandı. Profesyonel davranıp onu nazikçe başından savabileceğimi umuyordum ama sonra seks yapmaktan bahsettim, ona göz kırptım ve kaçtım, bu yüzden şimdi ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok," diye umutsuzca inledim.

"Dominic değil, seni aptal *Henry*," diye fısıldadı, pazar günündeki bir tellal kadar kurnazca.

"Ben şimdi ne yaptım?" Henry bir anda Simmy'nin yanında belirdi.

Smokin içinde o kadar iyi görünüyordu ki neredeyse kendi gırtlığını yutacaktım.

"Yok bir şey," dedi Simmy yumuşak bir sesle, bana bakarak, hesaplayarak, Cruella karakterine geri döndü, diye düşündüm uğursuzca. "Clara bana bu öğleden sonra onu nasıl kurtardığını anlatıyordu."

"Öyle miydi?" İçkisinden bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı.

"Evet, sonra cesurca Dominic'e geri çekilmesini ve onu rahat bırakmasını, *onunla* ilgilenmediğini söyledi," diye vurguladı Henry'ye yan gözle bakarak. Sonra bir kez daha baktı ve küçük bir 'oooooh' sesi çıkardı, 'lanet olsun' dedi ve gözlerinin Henry'nin vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin verdi.

"Öyle mi?" Henry şaşkınlıkla mırıldandı, Simmy'nin bariz incelemesini görmezden gelerek bakışlarımla buluştu.

"Bir nevi," diye cevap verdim, dikkatimi herhangi bir şey bulma umuduyla başka tarafa bakıp kalabalığı taradım. Gezegene düşen meteor, uzaylı istilas, küresel viral salgın, dikkatleri üzerimden çekecek herhangi bir şey ve diğer insanların yanında normal davranma konusundaki belirgin yetersizliğim.

Ve sanki sosyal açıdan garip durumlardan sorumlu melekler sonunda benim tarafımdaymış gibi, büyük bir yemek gongu çalındı ve yemek salonuna ve ayrıntılı bir oturma planına yönlendirildik. Günün büyük bir bölümünde uzak durmayı başardığım Dick Dastardly ile aynı masada olduğumu dehşetle gördüm. Henry, Claus ve diğer çeşitli kodamanlar ve yatırımcılarla aynı masada oturuyordu. Neyse ki Simmy yanımda oturuyordu ve Dominic de odanın diğer tarafında pazarlama ekibiyle birlikteydi. Göğsümde umut çiçekleri açtı: Bunu zarar görmeden atlatabilmeliydim.

Gece ilerledikçe atmosfer daha da sertleşti, alkolün etkisiyle çekingenlik unutuldu ve disko başlayıp daha da cheesier bir hal aldı. Kendimi rezil etmemeye kararlı bir şekilde limonataya geçtim ve Simmy'nin ağlamaklı, çocuklarını özleme aşamasına gelmesini ve çocuklarının iyi olduğundan emin olmak için Bhavin'i aramak ve belki de uyuyan çocuklarıyla bir ya da üç kez görüntülü görüşme yapmak için izin almasını eğlenerek izledim.

Kendime ayırdığım sessiz bir anın tadını çıkarırken çantamdaki telefonumdan gelen sesi duydum ve kontrol ettiğimde Henry'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Henry: *Bu çok sıkıcı, köprü inşaa etme kısmına ne zaman dönebiliriz?*

Sen bir ucubesin. Daha fazla alkol iç.

Henry: *Gizlice kaçıp alevli sambucas alabilir miyiz?*

Clara: *Son ameliyattan sonra yüziim estetik ameliyattan yeni yeni kurtuldu.*

Bana bir fıkra anlat.

Henry: *Bir nükleer mühendisin en sevdiği yemek nedir?*

Ne?

Henry: *Fizyon çipleri.*

İçkime kıkırdayarak homurdandım ve cevabımı yazmak üzereydim ki Simmy'nin boşalttığı koltuğu Richard doldurdu ve sırtıma hatırı sayılır bir güçle vurdu, böylece bardağımdaki limonatanın bir kısmı kucağıma döküldü.

"Aferin Clara, Henry Claus'a senden övgüyle bahsediyor, departmanımıza iyi bir ışık tutuyor. San Francisco'daki konferansta ikinizin birlikte görünmesi iyi olacak, birlikte yaptığımız işi gerçekten vurgulayacak. Mükemmel, mükemmel. O mükemmel bir adam," dedi hüzünle, Henry'nin biraz sıkılmış görüldüğü ve peçetesinden bir kuğu yaptığı üst masaya bakarak.

"harika, onu tekrar görmek gerçekten çok güzeldi, aslında çok parlak bir mühendis," diye cevap verdim, ıslak elbisemi silerken iltifatlarının bir kısmına karşılık vermenin zamanının geldiğini hissediyordum.

"Öyle, harika bir buluşu var. Sırada bir tane daha var, hastanın kendi vücudundan alınan kök hücrelerle tohumlanan bir ağ iskelesine dayanan bir kapakçık," dedi Richard saygıyla.

Henry'nin yeniden kök hücrelerle uğraştığı düşüncesiyle kıs kıs güldüm ve Richard'ın tuhaf bakışını yakaladım.

"Evet, kesinlikle harika bir fikir," dedim gülümsememi gizlemek için ağzımı kapatarak.

Richard Henry'ye bakmaya devam etti ve ben de acele bir çıkış yapma zamanının geldiğini hissettim. "İzninizle, tuvalete gideceğim."

"Evet, evet. Keyfini çıkarın," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

Banyodan çıkıp elbisemi kurutucunun altında kuruttuğumda, elimden hızla tutuldu ve itiraz etme şansım olmadan bir kasırga gibi koridordan aşağı fırlatıldım.

"Henry, nereye gidiyoruz?"

"Bu bir Marina Montgomery acil durumu, ortadan kaybolmam gerekiyor," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak, kafası bir o yana bir bu yana savruluyordu, belli ki bizi tüm mükemmel insanların yaşadığı kendi gezegenine geri götürecek bir uzay gemisi falan arıyordu. Ya da belki üstünü değiştirebileceği bir telefon kulübesi?

"Ve neden buna dahil olmam gerektiğini bana tekrar hatırlatır mısın?" Homurdandım, gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarımla ayakları üzerinde yürüyen koordinasyonsuz bir zürafa gibi arkasından tökezleyerek ilerliyordum.

"Çünkü biz saklanan ortaklarız ve bana yardım etme sırası sende. Çabuk buraya gel," diye ısrar etti, bir kapıyı iterek açtı ve beni içeri çekti.

Zifiri karanlıkta sessizce durduk ve dinledik. Sessiz ve bunaltıcıydı ve bir an için Süpermen'in bizi gerçekten başka bir boyuta taşıyıp taşımadığını merak ettim.

"En azından ışığı açabilir miyiz?" Bir süre sonra fısıldadım.

Henry iç çekti. "Ya beni takip edip kapıyı açarsa? Bizi görür!"

"Eğer buraya geldiğinizi gördüyse, kapıyı açtığında ışığı yakacak ve bizi yine de görecektir. Ve burada, her neredeysek, karanlıkta sessizce durmamız daha da tuhaf olacak."

Daha fazla sessizlik.

"İyi bir noktaya değindin Clara," diye kabul etti.

Henry etrafta dolanırken bir el yordamı sesi ve küçük bir acı homurtusu duyuldu. Sonra kör edici bir ışık parlaması ortalığı aydınlattı ve beni içine sürüklediği temizlik dolabını ortaya çıkardı. Çok küçüktü, Henry'nin cüssesinin mevcut alanın çoğunu doldurmasıyla daha da küçülmüştü.

"Vay canına, ne güzel bir mekân, beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

Sinirli bir homurtu çıkardı, sonra kulağını kapıya dayadı.

"Burada uzun süre kalacak mıyız?" için kağıt havlu dolu büyük bir karton kutu buldum ve bacaklarımı olabildiğince zarif bir şekilde çaprazlayarak sordum

oldukça dar elbisem.

Henry dönüp kapıya yaslandı ve beni kadınlar tuvaletinin önünden kaçırdığından beri ilk kez bana doğru dürüst baktı. Yüz ifadesi yumuşadı ve gülümsedi, nazik, içten bir gülümseme.

"Bu gece inanılmaz güzel görünüyorsun, Clara," diye mırıldandı, sonra sanki bunu düşünmüş ve aslında yüksek sesle söylemek istememiş gibi kızardı.

"İyi deneme Henry," diye kuşkuyla karşılık verdim, kalbim göğsümde küçük bir mutluluk dövmesi yapsa da ve dikkatim dağılmış bir şekilde saçlarımı kulağımın arkasına ittim. "Beni pohpohlayamazsın ve akşam için bir süpürge dolabında oturmakla iyi olacağımı umamazsın."

İçini çekti ve elini çenesinde gezdirdi, hafif bir kaşınma sesi kirli sakalın başlangıcına işaret ediyordu. "Gerçekten ciddiym; sadece seni pohpohlamaya çalışmıyordum."

"Oh. Şey, teşekkürler. Smokin içinde de fena görünmüyorsun aslında, yüzün hariç, o da iğrenç tabii ki." Ona sııttım.

Henry güldü ve gelip çamaşır suyu şişeleriyle dolu bir kutunun üzerinde bana katıldı, ceketini çıkardı ve iri gövdesini kırılğan kartonun üzerine dikkatlice indirdi. Hafifçe buruştu ama ağırlığını taşıdı. "Teşekkürler, sanırım."

Birkaç dakika omuz omuza oturduk, aramızdaki sessizlik rahattı ve günün geri kalanının görece iğrençliği , içinde bulunmak için çok da kötü bir durum olmadığını düşündüm. Süpürge dolabının soğuk, ısıtılmamış havası elbisemin ince kumaşından tenime sızarken titredim.

Henry katlanmış ceketini aldı ve nazikçe omuzlarıma koydu. "Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim, büyük beden giysiyi etrafımda rahatça çekerken. "Seni Süpermen kıyafetinle görmeyi bekliyordum, biliyorsun,

Bu genç kızı kurtardıktan sonra," diye şaka yaptım, elimi alnıma götürdüm ve dramatik bir şekilde bayılacakmış gibi davrandım.

"Henry eğlenerek cevap verdi, papyonunu çözülene kadar çekiştirdi ve gömleğinin üst iki düğmesini açtı. Bu hareket gözlerime tuhaf şeyler yaptı ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Bu, tam burası, GQ'nun kapak fotoğrafıydı ve Ateşli Henry Etkisi beni tam kalbimden vururken kalın bir şekilde yutkundum. Önümdeki manzara görsel bir şölen olsa da, kuşkusuz beni mıkнатıs gibi kendisine doğru çeken Henry'nin muhteşem her şeyiydi ve kafamı boşaltmak için bir an gözlerimi kapattım. Ama bu neredeyse imkânsızdı ve beynimin benim eğlenmem için özenle hazırladığı Henry'nin gerçekten çok sevecen olduğu video karşısında istemsiz bir iç geçirdim.

Birkaç dakika daha konuşmadan oturduk ve ben bir yandan kendi kafamda neler olup bittiğini düşünürken, bir yandan da onun bazen içine düştüğü o sessiz ve ciddi tavırla ne düşündüğünü merak ettim.

Henry sonunda, "Dominic'e ilgilenmediğini söyleyerek iyi bir şey yaptın," dedi ve omzuyla beni dürttü. "Seninle gurur duyuyorum."

"Aslında ne söylediğimi duysaydın daha az gurur duyardın." "Ne dedin?"

"Size söylemiyorum ama büyük ihtimalle gelecekte sizin saklanma hizmetinizden faydalanmak zorunda kalacağım."

"Ofisime her zaman beklerim. Sanırım daha ilginç hale getirmek için size daha fazla mobilya almam gerekebilir," dedi gülümseyerek. "Belki bir sihirbaz kutusu?"

"Ooh, evet lütfen, rahat bir yer olsun ki aynı zamanda biraz kestirebileyim."

"Anlaştık. Gerçi masamın altına çömeldiğinde bacağıma tutunman benim için özel bir olaydı." Yaramazca sırtıttı.

"Aklınıza centilmenlik dışı fikirler gelmesin Bay Darcy," diye karşılık verdim ve intikam almak için dizine hafifçe vurdum. Sonra daha da gergin olan kaslarının üzerine sımsıkı çekilmiş gergin kumaşa temas ettiğimde anında pişman oldum. Simmy haklıydı. Lanet olsun.

"Ve kesinlikle Dominic'in masasında kablo bağı ve bant olup olmadığını kontrol edeceksin?" Biraz boğuk bir sesle ekledim.

"Söylemeye gerek yok."

"Teşekkürler, gerçekten kaçırılıp onun zombi gelini olmak istemiyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim, Clara?" Henry bir süre sonra sordu.

"Ne olduğuna bağlı."

"Neden hiç evlenmedin?"

Oraya gidecektik, değil mi? Doğru ya. İlk buluşma teklif eden Guy dışında, bana hiç teklif edilmemişti ve onun da sayıldığını sanmıyorum. Çünkü akli dengesi yerinde değildi.

Arkamı döndüğümde, varlığımın kapalı kısmına, kalbimin derinliklerine bakarak kendime küçük bir an için izin verdim. Nadiren gittiğim bir yerdi, çünkü erişilmesi savunmasız ve acı vericiydi, koruduğum ve ulaşamayacağım bir yerdi.

"Bir erkekle anlamlı bir romantik ilişki kuramayacağımı düşünüyorum çünkü aslında içim soğuk ve ölü" diye cevap verdim, sadece yarı şaka.

"Bu hiç de dramatik ya da saçma bir cevap değil, Clara," dedi Henry sakın bir sesle.

"Cevabı bilmiyorum o zaman. Doğru adamı asla bulamadım, biraz, şey, bleurgh gibi görünüyor, değil mi?"

Ama gerçeğe yakındı. Aslında, çıktığım erkeklerden herhangi biriyle kendimi uzun vadeli hayal etmek hiçbir zaman rahat ya da ulaşılabilir hissettirmemişti (pantolon

Hırsız Paul güvenli bir bahis gibi görünüyordu ve bakın ne yaptı. Ya da Hugh, görünüşe göre benim son derece düşük bir puan aldığım 'karılık istekleri' kontrol listesiyle). Öyleyse neden herkesin zamanını harcayayım? Her birinin eninde sonunda benden sıkılacağı, başka birini, daha genç, daha güzel ya da daha zeki (ya da daha eş canlısı) birini arayacağı gibi içimde hep bir his vardı. Çok muhtaç ya da bencil olduğumu ve aslında çaba göstermeye değmediğimi fark edeceklerdi. Elbette, ayrılmak terk edilmekten daha iyiydi, değil mi?

"Hmmpphhh," diye homurdandı Henry, bu yanıtı inanmadığı belliydi.

"Birkaç erkek arkadaşım oldu, erkeklerden nefret eden bir cadaloz değilim Henry. Ama hiçbirisi gerçekten uzun sürecekmiş gibi gelmedi, o zaman neden uğraşayım ki?"

Çünkü gerçekten dürüst olursak, bunu yarım yamalak yapmak benim için asla yeterince iyi olmazdı. Başkalarının sevgisi ve onayı için açgözlüydüm ama kendiminkini verecek kadar cömert değildim. Bir başkasına asla tam olarak açılmaz ya da güvenemezken, bana her şeylerini vermelerini talep ederdim. Kalbimin tamamını çaprazlama kesen kırılğan çatlakların onu yakından incelemek için çok dengesiz hale getirdiğini ve kesinlikle başka birinin içeri girmesine izin verecek kadar güvenli olmadığını biliyordum. Bu yüzden, kafamın içinde bir seviyede yakınlık arzulayan sessiz sesi görmezden geldim ve kendimi daha fazla kalp kırıklığına karşı tamamen kapalı tuttum.

"Hiç birine bir şans verdin mi ya da onu uzaklaştırmadan önce gerçekten tanıdın mı?" Sesi biraz buruk geliyordu.

"Sanırım öyle. Bilmiyorum. Sadece eninde sonunda benden bıacaklarını düşündüm, bu yüzden ilk ben terk edilmeden önce zararlarımı azalttım."

"Birinin senden bıacağını düşündüren neydi? Ne söylediler?" Henry şaşkınlıkla sordu.

İçimi çektim. "Gerçekten hiçbir şey. Belki de sorun budur, bir erkek arkadaşta belirli bir şey aradığım açık, ama bunun ne olduğu hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok. Ve bu zor 'şeyi' birinde bulsam bile, onun da benden hoşlanma nedir? Ya da yanımda kalması?"

"Neden senden hoşlanmasınlar ki?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Uzun bir iç çekişle devam ettim, "Bilmiyorum, dürüst olacağım, sanırım 'sorun sende değil bende' cümlesi hayattaki mantram olmalı."

"Neden?"

Bu soru bir şekilde fitili ateşledi, saldırmak istememe neden oldu. "Çünkü içimde hasar var Henry ve çok uzun zamandır öyleyim."

Ekşi ses tonum karşısında biraz irkildi ve ben de öfkemi dizginlemek için bilinçli bir çaba harcadım, bunun acısını ondan çıkarmanın tamamen haksızlık olduğunu biliyordum. Ama Henry sabırla bekledi, aramızda sağır edici bir sessizlik boşluğu oluşmasına izin verdi ve ben de bu boşluğu doldurma telaşıyla kendimi tekrar konuşurken buldum.

"Açılmaktan ve zaten kırık olan kalbimi çiğneyip tamamen ezmeyecek birine güvenmekten çok korkuyorum," diye fısıldadım kederle, bu en içsel başarısızlığımı ona gönüllü olarak dile getirdiğime inanmakta güçlük çekiyordum. Özellikle de sarhoş bile olmadığım için.

"Kim kırdı, Clara?" diye sordu sessizce kızarak.

"Benim öz babam, Henry. Lütfen artık bu konuyu kapatabilir miyiz?" Yalvardım, sesim çatlıyordu ve gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Hâlâ o seilmeyen küçük kız olduğumun ezici gerçekliği göğsümde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Henry bana doğru ilerlerken karton gıcırdadı, elinin sıcaklığı kutunun kenarını sıkıca kavrayan benimkini kapladı, parmaklarımızı iç içe geçirip nazikçe sıktı. Bu basit dostluk ve dayanışma jesti içimi ısıttı, tenimde hafif bir karıncalanma, kolumda bir elektrik fermuarı, güven verici olduğu kadar silahsızlandırıcıydı da.

"Elbette, Clara, özür dilerim."

Birlikte sessizce oturduk, ben umutsuzca kendimi yeniden toparlamaya çalışırken küçük alanda garip ve yoğun bir enerji dolaşıyordu. Konuyu değiştirmek için beynimi zorladım, iç karartıcı düşünceler sarmalını kafamdan atacak, sohbeti kendimden uzaklaştıracak herhangi bir şey

güvensizlikler. Şu anda Henry'nin aklını başından alacak bir süper güce ihtiyacım var.

"Seninle bu dolapta oturmak şüphesiz gecemin en önemli olayı olsa da, bence Marina'ya gerçekten ilgilenmediğini söylemelisin, Henry," dedim sonunda, ona geçici bir bakış atmak için duraklayarak. "Ona karşı dürüst ol."

"Biliyorum, haklısın. Bugün tekrar denedim, ama sanırım bunu bir meydan okuma olarak kullanıyor ve daha kararlı hale geldi," diye cevap verdi, ani tavır değişikliğinden memnun görünüyordu. "Belki de kız arkadaş fikri iyi bir fikirdir?"

Bir kaşını kaldırdı ve ben cevap vermeyince omzuyla beni tekrar dürttü. "Buna ne dersin?"

"Henry, ben senin sahte kız arkadaşın olmayacağım, bu sadece aşk romanlarında işe yarayan saçma bir fikir. Neden gerçek bir kız arkadaş edinmiyorsun?" Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi kalbimi dev bir ahtapot tarafından sıkılıyormuş gibi hissettirmesine rağmen sordum.

"Böyle bir pozisyonla ilgilenecek birini tanıyor musun?" dedi sessizce, şimdi dikkatle bana bakıyordu.

"Dur bir düşüneyim," diyerek derin düşüncelere dalmış gibi yaptım ve parmağımı dudaklarıma vurdum. "Demek istediğim, senin bariz fiziksel kusurlarının ötesine bakabilecek birini bulmamız gerektiği açık, bu zor olabilir, ama eminim dışarıda bir yerlerde senin için bir kadın olmalı."

Omuzları biraz çöktü ve dirseklerini kalçalarına dayayarak ayaklarının dibindeki halı karolarına baktı. "Motivasyon konuşmaların üzerinde gerçekten çalışmalısın, Clara."

"Suzy'ye ne dersiniz, yıllar önce erkek arkadaşından ayrıldı ve eminim sizden hoşlanacaktır. Kusurların ve her şeyinle."

"Kimden bile bilmiyorum." "Görücü usulü bir randevu ayarlayabilirim?" Ben önerdim.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi başını kaldırmadan. Bu oldukça küçümseyiciydi.

"Tıp bilgisinden Melissa'ya ne dersin, hani bugün bizim takımında olan? Karton köprüünün üzerinden sana attığı bakışlara bakılırsa, senden hoşlandığına oldukça eminim," dedim umutsuzca. Bu konuda çok sayıda seçeneği olmadığını düşünüyor olamazdı herhalde? Ne kadar habersizdi?

Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Kahverengi saçları var."

"Kahverengi saçın nesi var? Senin kahverengi. Melissa gerçekten hoş ve çok çekici," diye yanıtladım, verdiği yanıt karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Evet, sanırım öyle," diye başladı, "ama-"

"İşte böyle." Onun bu itirafı karşısında içimden bir parçanın öldüğünü hissetmeme rağmen muzaffer bir şekilde gülümsedim.

"Evet, ama Clara, o sadece-"

Ama daha sözünü bitiremeden kapı pat diye açıldı ve siyah saçlı küçük bir kadın ortaya çıktı, bizi görünce çılgılık atarak bir çay havlusuyla öne fırladı. Henry'nin kafasına vurdu ve bir ölüm perisi gibi İspanyolca bağırmaya devam etti. Bir çılgılık atarak ayağa fırladım, Henry'nin elini tuttum ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim, o da diğer kolunu kullanarak bizi kadının saldırısından korudu ve kahkaha krizleri içinde, kulaklarımızda çınlayan bozuk, öfkeli İspanyolca ile koridora ve fuayeye doğru koşmaya başladık.

"Buraya gel," dedim, durup yüzümü ona dönerek. çok büyük merdivenin dibinde.

Henry'nin saçları temizlikçi kadın tarafından saldırıya uğradığı için tamamen dağılmıştı ve bir elim denge için göğsünderken (evet, kesinlikle bu yüzden oraya koydum), eğildim ve parmaklarımı şaşırtıcı derecede ipeksi uçlarında gezdirdim, dalgaları tekrar düzleştirdim, böylece biraz daha az harap ve çok daha prezentabl görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi şefkatle, yutkunmama neden olacak şekilde gözlerimin içine bakarak.

"Tanrım, siz ikiniz ne yapıyordunuz?" Simmy merdivenlerden inip bize doğru gelirken şüpheyle yorum yaptı ve biz de birbirimizden ayrıldık, bir kaçamakta yakalanmış suçlu aşıklar gibi görünüyorduk.

"Kesinlikle görüldüğü gibi değil," diye şiddetle reddettim.

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diye cevap verdi bana göz kırparak ve Henry'ye meraklı bir bakış atarak.

"Söyle ona Henry," diye tısladım.

Ama dikkati dağılmış bir şekilde başımın üstünden bana bakıyordu ve arkamı döndüğümde Dominic Graham'ın tam bir katil manyak modunda olduğunu gördüm, ifadesi o kadar karanlık ve ölümcüldü ki odadaki tüm ışığı emiyordu.

Bölüm On Dört

Şirketin deplasman günü ile yaklaşan Dünya Kardiyoloji Kongresi gezisi arasındaki hafta özellikle yoğun geçmişti ve çeşitli toplantılar nedeniyle ofiste pek bulunmamıştım. Bu da bana Dominic'le daha fazla utanç verici ve garip bir etkileşime girmekten kurtulma şansı veriyordu. Henry ve ben bile gecenin içindeki gemiler gibi geçip gitmiştik, meşhur süpürge dolabı günah çıkarma odasında söylenenler üzerine pek konuşma fırsatı bulamamıştık. Aslında bunun için oldukça minnettardım, her şeyi unutacağını ve neden bu kadar kaçık ve sevimsiz olduğuma dair derinlemesine bir psikanalize ihtiyaç duymadan yolumuza devam edebileceğimizi umuyordum.

Ama şu anda yatağında oturmuş, kendimi bir haftalık yol ölüsü gibi hissediyordum. Benim

Alarm sabahın dört buçuğunda çalmıştı ve sıcak bir duş bile kemiklerime hayat aşılama yetmemişti; bilincimi harekete geçiren tek şey kapı ziline aralıksız çalmasıydı. Bulabildiğim ilk giysiyi, pijamalarımı kaptığım gibi hızla üzerime geçirdim ve ön kapıyı bir çırpıda açarak aşağıya indim.

"Günaydın hanımefendi, bugünlük şoförünüz benim." Henry basamaktan sırttı.

Islak ve soğuk bir kış sabahının beş buçuğunda nasıl bu kadar neşeli olabildiği beni aşıyordu.

"Günaydın Fraser, kasketini ve sürücü eldivenlerini unutmuş olman beni hayal kırıklığına uğrattı, bu kurumda sıkı bir kıyafet yönetmeliği uyguluyoruz," diye kibirli bir şekilde şaka yaptım.

"Not edildi, hanımefendi." Başını saygıyla eğerek selam verdi, rüzgâr uzun paltosunu bacaklarının etrafında dalgalandırıyordu. "Ama en sevdiğiniz dış giysinizi getirdim, her ihtimale karşı gizli saklanma senaryoları için."

"Buna sonsuza dek minnettarım," dedim gülerek ve küçük koridora girebilmesi için geri çekilerek. "İçeri gel, daha hazır değilim."

Şimdi karşımda dururken, son birkaç gündür onu ne kadar özlediğimi ve onu tekrar düzenli olarak görmeye ne kadar alıştığımı aniden fark ettim. Kendimi durduramadan aptalca bir sırıtış ağzımı neredeyse acı verecek kadar genişletti.

"Ne oldu, Clara? Yüzümde bir şey mi var?" Henry kaşlarını çatarak sordu. Belli ki alışılmadık derecede mutlu görünüşüm onu rahatsız ediyordu ve dönüp portmantonun yanındaki duvarda asılı duran aynaya baktı.

"Hayır, sıra dışı bir şey yok. Sadece bu iğrenç özellikleri özlemişim," diye şakayla karışık cevap verdim ve yanağını hafifçe çimdikledim. "Tamam, giyinmeyi bitireyim, sonra gidebiliriz."

"Muhtemelen iyi bir fikir, kutup ayısı tulumunun bir iş gezisi için uygun kıyafet sayılacağından emin değilim."

"Sen neden , bunu kesinlikle !" Merdivenlerin dibinde küçük bir dönüş yaparak söyledim.

"Bunu güvenle giyeceğinizden hiç şüphem yok."

"Beklerken kendine bir çay ya da kahve al," diye ekledim, yatak odama giden yoldaki ilk basamağı atlayarak çıktım, sonra ona döndüm, "ama dağınık kupa dolabımı yargılama, seni manyak."

"Siz hazırlanmayı bitirene kadar tamamen yeniden düzenlenmeyeceğine söz veremem," dedi omuz silkerek ve gülümseyerek.

Henry üzerime bir şemsiye tutarak ve bir centilmen gibi kapıyı açarak (başka bir şey bekliyor muydum?) beni arabasına bindirdi. "Arabanız bekliyor."

"Çok aptal bir araban var," diye homurdandım, kendimi gülünç derecede alçak Jaguar'a indirdim, her kıyafetle zor bir manevraydı, ama bugün pantolon takım giydiğim için özellikle mutluydum, böylece bacaklarımı içeride beceriksizce döndürürken külotumu görmedi. Küçük merhametler ve hepsi bu.

Henry arabanın ön tarafına geldi ve kendini sürücü koltuğuna attı. "Aptalca değil, Clara, sofistike."

"Elbise giyip pantolonumu yoldan geçenlere göstererek kendimi çok sofistike hissedeceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdim.

"İşte bu yüzden birçok erkek bu tür arabaları satın alıyor, Clara." Bana en iyi çocuksu sırtışını verdi, elmacık kemiklerinin üzerinde bir miktar renk vardı.

"Sapık."

"Ama belli ki onu satın almamın nedeni bu değil," diye cevap verdi, ses tonu alaycı bir alınganlığı ima ediyordu. "Ben en yüksek mertebeden bir beyefendiyim, Bayan Bennett!"

"Tabii ki Bay Darcy," dedim sertçe ama ona gülümsemekten de kendimi alamadım. "Hadi havaalanına gidelim, umutsuzca bir kahveye ihtiyacım var ve hava o kadar soğuk ki artık ayaklarım var mı onu bile bilmiyorum."

"Arzunuz benim için emirdir," dedi selam vererek ve motoru çalıştırdı, ısıtıcıyı sonuna kadar açıp ayak boşluğuna yönlendirdi, böylece uzuvlarım neredeyse anında çözölmeye başladı.

Havaalanına giderken, birbirimizi son gördüğümüzden beri neler yaptığımız hakkında dostça sohbet ettik. Üzerinde çalıştığı yeni projeden ve yürüttüğümüz ortak klinik araştırmaya daha fazla araştırmacı sağlamak için yaptığı ağ kurma çalışmalarından bahsetti. Ben de ona ofisten hikâyeler anlattım; Dick Dastardly ve muhasebeci Dorothy'nin şirket tatil gününde bir ormangülü çalışının arkasında öpüşürken yakalandıklarına dair şok haberi de buna dâhildi. Dikkatle dinledi ve doğru yerlerde güldü.

"Herkes bir lakap takar mısın Clara?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra. "Çoğu insana, karşımdakini nasıl gördüğümü anlamama yardımcı olduğunu düşünüyorum.

" diye cevap verdim, M25 bağlantı yolundan yukarı doğru çıkarken arabanın camından şafağın yavaş yavaş sökmesini izliyordum.

"Benim için bir tane var mı?" diye sordu, lakayt görünmeye çalışarak. "Birkaç tane."

"Öyle mi?" sordu, ben ayrıntı vermeyince.

"Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, son zamanlarda Süpermen oldu. Özellikle de Clark Kent gözlüklerini taktığında çok uygun görünüyor." Mevcut gözlüğünü işaret ettim.

"Beni gerçekten Süpermen olarak mı görüyorsun?" diye sordu, belli ki memnun olmuştu.

İçimi çektim. "Ben buradayım, iltifat almak için yaptığın bu bariz girişim karşısında gözlerimi deviriyorum Henry."

"Balık tutmuyorum," diye inkar etti, koltuğunda biraz kıpırdanarak. "Sadece benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Sen Süpermen'sin, çünkü her zaman doğru zamanda doğru yerde oluyor, zavallı talihsiz kadınları kötü adamların elinden kurtarıyor ve bozuk laboratuvar aletlerini tamir ediyorsun," dedim en iyi Hollywood gişe rekortmeni ses tonumla.

"Oh, anlıyorum. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bir an profiline baktım, kendini güvensiz mi hissediyordu?

"Arkadaşlarım konusunda çok seçici olduğumdan ve yedi yıllık bir aradan sonra bile sen bu listeye girmeyi başardın.

Bu arada, sanırım bu sana olan hislerim hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor," diye devam ettim, endişelerini yatıştırmaya çalışarak. Ama bana bakışı hiç de memnun edici değildi. Bunu tek kelimeyle tarif etmem gerekseydi, kötü niyetli derdim. Kahretsin, *şimdi* ne dedim ben?

Umutsuzca daha fazla güven verici söz bulmaya çalışarak ekledim, "İdeal olmaktan uzak görünüşün hakkında endişeleniyorsan, eminim bir yerlerde birileri eninde sonunda cazibene kapılacaktır. Jo üniversitede sana Ateşli Henry derdi, o yüzden bir dahaki sefere aynaya baktığında kendini çok fazla hırpalama."

Havaalanının uzun süreli otoparkına girdiğimizde Henry üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Öyle olduğunu biliyorum."

İlginçtir, hoşuna gideceğini düşündüğüm onca lakap varken bundan pek hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Henry'nin British Airways gold kartı ve business class koltuklarımız sayesinde check-in işlemlerini hallettik ve kısa süre sonra kahve ve kahvaltıyla lounge'a yerleştik. Henry sıcak içeceğine hafifçe üflerken ve sabah gazetelerinin manşetlerini okurken biraz durgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Üstümü, giysilerimi gizlice süslemeyi ve göğsüme istenmeyen dikkatleri çekmeyi uman başıboş hamur işi parçalarına karşı iyice kontrol ettim.

"Evet, neden sordunuz?"

"Biraz keyifsiz görünüyorsun. Arabada söylediklerimle mi ilgili? Çünkü şaka bir yana, istediğin herkese sahip olabileceğini biliyorsun, değil mi?" Rahatsızca mırıldandım, sonra oturma alanını işaret ettim. "Şurada güzel bir sarışın var, sen kahve alırken sana 'gel buraya' bakışları atıyordu."

Tekrar etrafıma bakındım. "Ya da şu minyon kızıl gerçekten çok güzel."

Henry bir süre bana sabit bir şekilde baktıktan sonra başını salladı. "Heathrow'daki BA salonunda kız arkadaş aramaya gitmeyeceğim, Clara."

"Ah, doğru. Her zaman online randevular var." Yardımcı olmaya çalışarak ekledim.

"İnternette arkadaşlık sitelerine giriyor musun?" Henry fincanının üzerinden sordu. "Hayır. Tanrım hayır! Saçmalama!" İtiraf etmeliyim ki denemiştım ve

Bazı eşleşmelerim tarafından bana gönderilen doğrudan mesajlar ve resimler, telefonumu ateşe verme isteği uyandırdı.

"Aynen öyle."

"Pekâlâ, o zaman belki de öyle değildir." Bu konudaki kaçamak cevaplarına sinirlenerek biraz öfkelen dim. "Hoşlandığın biri olmalı?"

Dönüş geri için bak at Onu, Henry's ifade oldu ham ve nüfuz edici, yerleştirmekte zorlandığım bir duyguyu aktarıyordu. Ama sonra, sanki orada olmamış gibi, bir kayıtsızlık maskesinin ardında kayboldu ve garip bir şekilde rahat bir bakış yarışına girdik. Gülünç çocuklar gibi. Ama ben rekabetçi değilsem hiçbir şeydim ve kendimi uzun bir süre için kilitledim, utanmadan ona bakma fırsatını yakaladım ve istemeden gözlerinin derinliği tarafından neredeyse hipnotize edildim.

Onu vazgeçirmeye çalışmak için surat asmaya başladığımda Henry'nin ifadesi eğlenerek değişti, ama parmağını kasıtlı olarak çenesine dokundurup kaşlarını kaldırıra na kadar neredeyse hiç irkilmedi, sadece dilinin ucu konsantrasyonla dışarı çıktı. Amatör olduğumu mu düşünüyordu? Dikkat dağıtmak bende işe yaramaz. Ha! Ta ki aniden korkunç bir şekilde kendimden utanmaya başlayıp ön lobum nihayet devreye girene ve son derece gelişmiş utanç tepkimi ateşleyene kadar.

"Tanrım, Henry, yüzümde bir şey mi var?" Çılgınca el çantamın dibini karıştırdım ve bir kompakt ayna çıkardım, kapuçino köpüğü sakal ya da kahvaltıdan yüze bulaşan bir felaket olup olmadığını kontrol ettim, ama her şey temizdi.

"Ha! Sonunda seni alt edeceğimi biliyordum," dedi muzaffer bir edayla, eşyalarını toplayıp ayağa kalkmadan önce ve elini uzatarak

kalkmama yardım et. "Pekâlâ, seni küçük komik ucube, kapıya doğru gitmeliyiz." "Oh, ama, favori hükümdar-adam, ikimiz de biliyoruz ki ben kesinlikle

Bu arkadaşlıkta garip olan ben değilim. Bilim insanları mühendislerden belirgin bir şekilde daha havalı ve daha az inektir. Bunu *herkes* bilir," diye cevap verdim ve elini tutup ayağa kalktım.

"Önemli ölçüde daha az inek mi? Bu cesur ifadeyi destekleyecek istatistikleriniz var mı?"

"Ofise döndüğümde istatistikler için yasal olarak bir literatür araştırması yapıyorum, reddedilemez kanıtlar olması kaçınılmaz, Dr Fraser."

Henry, hoşgörülü bir amca gibi başımı önce bana kederli ve sabırlı bir bakış attı. "Siz nasıl isterseniz, Dr. Clancy."

On Beşinci Bölüm

Henry koridordaki koltuğu aldı, bunun sebebinin öne bakmayı tercih etmesi olduğunu söyledi ve bu uçakta business class'ta pencere kenarı koltuklar arkaya bakıyordu. Ama cam kenarını daha çok seveceğimi düşündüğünü biliyordum, muhtemelen kafein etkisini gösterdiğinden biraz fazla heyecanlanmıştım. Ve (daha büyük olasılıkla) çünkü dışarıda görebildiğim her şeyi coşkuyla anlatıyordum. Uçuş paketimdeki bedava çoraplar karşısında duyduğum küçük heyecan çılgılığı ondan hoşgörölü bir gülümseme aldığında bu durum doğrulanmış oldu. Şunu da belirtmek gerekir ki ben de sık uçan bir yolcuyum, ancak bedava çorap bedava çoraptır ve uçmanın katıksız parlaklığı ve saçmalığı karşısında henüz hayrete düşmedim.

Tertemiz kabin ekibi çok dikkatliydi, özellikle de genç Sıramıza her yaklaştığında boğuk boğuk konuşan ince sarışın. Henry'ye on beş kez içkisini tazelemesi gerekip gerekmediğini sormuş olmalı. On altıncı kez göründükten sonra uzaklaştığında, Henry'ye bölmenin üzerinden işaret ettim ve "Peki ya o?" diye sordum.

Gözlerini devirdi ve yanıma doğru eğilerek kitabı kucağımdan aldı ve elinde evirip çevirdi.

Ön kapağı yüksek sesle okuyarak, "'Dağlı Barbarın Elinde'," diye mırıldandı. "Bu ne biçim bir saçmalık böyle?"

"Hey! Geri ver onu!" Geri almak için kendimi bölmenin üzerine attım ama o kitabı ulaşamayacağım bir yerde tuttu ve yer imli sayfaya kadar açtı. Şansıma, özellikle mahrem bir sahne içeren ve daha önce birkaç kez okuduğum bir sayfaydı. Lanet olsun.

"Hayır, hayır, bırak da okuyayım," dedi gülerek ve ben işe yaramaz bir şekilde kitaba doğru ilerlerken bir eliyle omzumdan tutarak beni geri çekti.

Ve beni dehşete düşürerek yüksek sesle okumaya başladı.

"Izgarada kükreyen ateşin arkasından aydınlatılmıştı, ince beyaz elbisesinin altından tatlı kıvrımları görünüyordu. Angus ona doğru bir adım attı, damarlarında bir şehvet dalgası dolaşıyordu, bunun hızlı ve muhtemelen sert olacağını biliyordu ve sonunda onun kaymaktaşı tenine dokunduğunda kendine engel olamayacaktı. Angus tek bir hamlede gömleğini çıkardı, elindeki malzemeyi bükerek kasları esnedi ve giysiyi yere fırlattı. Lily gergindi, bunu gözlerinden ve yutkunurken boğazının nasıl çalıştığından anlayabiliyordu; elleri eteğine gidip ağır kumaşı belinden çözmeye başladığında vücudu titremeye başlamıştı. Yün, tenine sürtündüğünde sertleşiyor, gerilen erkekliğine karşı çiğ ve neredeyse acı verici bir his uyandırıyor." Henry bana baktı, kesinlikle kızarmıştı, benim gibi o da öfkeyle kızarmıştı. "Kahretsin Clara, bu tür şeylerle ilgileneceğini hiç düşünmemiştim?"

Bunları okurkenki sesini inanılmaz erotik bulmam yanlış mıydı? Evet, yanlış, yanlış, çok yanlış. Zihnini temizle, Clara.

"Resepsiyondaki Judy veriyor bunları bana, evde kalmış hayatıma biraz renk katmam gerektiğini söylüyor," diye huysuzca cevap verdim ve kendi koltuğuma yığıldım. Henry'ye mutsuz ve yalnız varlığımı itiraf ederken utanç beni tepeden tırnağa sarmıştı. Hayatı benimkinden tamamen farklı bir yörüngede ilerleyen biri.

"Bunu sana Judy mi verdi? Senin evde kalmış bir kız olduğunu düşündüğü için mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet, sürekli bekar, çılgın kedi kadın, bu benim. Şimdi onu geri ver."

"Gözlerim kanamadan daha fazlasını okuyabileceğimden emin değilim," diye kıs kıs güldü Henry ve kucağında sıkıca kavradığım rahatsız edici nesneyi bana geri verdi.

"Belki de kendini Tinder'a sokmalısın," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Açık saçık romanlar okumak kesinlikle profilinde olmalı, fantezilerini gerçekleştirmeye istekli romantik kahraman sürüleri seninle iletişime geçecektir."

Ona ters ters baktım. "Hayır, teşekkürler. Bu şekilde, hikâyedeki adam kibirli bir pislikse, onu hayır kurumuna bırakabilirim ve bir daha onu görmek zorunda kalmam. Ve bir ucube tarafından takip edilme konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Ya da edebiyat seçimlerimle dalga geçilmesinden."

"O kitaba 'edebiyat' demek kesinlikle tanımın sınırlarını zorlamak olur, Clara." Henry'nin gözleri eğlenceyle parıldıyordu, bu işin peşini bırakmayacağını görebiliyordum ve San Francisco'ya uçuş on bir saat sürüyordu. Aramızdaki bölmeyi sertçe yukarı çektim.

"Böyle yapma," dedi nazikçe, bölme perdesini tekrar aşağı iterken. "Seni yepyeni bir ışık altında görüyorum!"

"Grrr," diye homurdandım ve bölmeyi tekrar oldukça güçlü bir şekilde yukarı çektim, tam o sırada kabin ekibinin iri yapılı üyesi tekrar yanımdan geçti ve ona el salladım. "Affedersiniz."

"Evet, madam?" diye hoş bir şekilde cevap verdi.

"Arkadaşım burada..." Henry'nin bana ters ters baktığını görebilmek için yavaşça aşağı indirdiği bölmeyi işaret ettim. "Kadınların romantik edebiyatının saçmalık olduğunu ve mutlu olabilmeleri için gerçek hayatta bir erkeğe ihtiyaçları olduğunu düşünüyor. Bence bu son derece cinsiyetçi ve aşağılayıcı bir görüş, özellikle de çok huysuz ve iğrenç olduğu zamanlarda

Tek. Bana aydın ve zeki bir kadın gibi geliyorsunuz, ne düşünüyorsunuz?"

"Şey..." Henry'ye tedirgin bir bakış fırlattı ve kucağındaki kitaba baktı. "Ooh - buna gerçekten bayıldım! Ne kadar ilerledin?"

İfadesi çok hareketlenmişti ve narin yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Bir sonraki daha da iyi; kesinlikle onu almalısın. *Gerçekten* buharlı!"

Heyecanla başımı salladım ve Henry'ye yandan bir bakış attım, o da şaşkın görünüyordu.

"Ve sen," -küçük, güzel manikürlü elini Henry'ye doğru uzatarak gözlerini ona çevirdi- "kadınların erkeklere *ihtiyacı* olmadığını bilmelisin. Aslında çoğu erkek kadınların en sıradan fantezilerini bile yerine getiremez."

Kadın koridorda ilerlerken, "Vay canına, bu bana söylendi," dedi.

"Böyle yapma," diye tekrarlardım ona. "Belki de Tinder'a katılmalı ve yeni feminist görüşlerini duyurmalısın, kadın özgürlükçü tipler seni görünce hemen sağa kaydıracaklardır."

Henry kıkırdadı ve tekrar bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Yüzünde bir şey var bakışına bir daha kanmayacağım, biliyorsun."

"Yüzünde hiçbir şey yok," diye mırıldandı.

"Tamam, iyi o zaman." Oturduğum yerde kıpırdandım ve kitabın sayfalarını açmaya başladım, önümde kelimeleri okuyan sesinin zengin, derin tonunun anısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Yani seni etkileyen İskoç eteği giyen erkekler mi?" Henry masum olmaya çalışıyordu, başını hafifçe yana eğmişti.

Ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum ve orta parmağımı yüzümün yan tarafına doğru kaydırarak ona bölmenin üzerinden bir kuş işareti yaptım.

Elinin arkasıyla bir kahkahayı bastırdı. "Fraser'ın bir İskoç ismi olduğunu biliyorsun, değil mi? Tek yapman gereken sormak, ne zaman istersen senin için klan tartanını giyerim."

"Sanırım sana başka bir lakap bulmam gerekecek, Süpermen artık sana uymuyor gibi görünüyor."

"Umutlu İskoçyalı Henry mi?" diye sordu ve kaşlarını sallayarak beni kahkahalarla güldürdü.

Uykuya dalmam çok uzun sürmedi (uzun mesafeli uçuşlar beni her zaman uykulu yapar) ve uyandığımda havayolu battaniyesinin üzerime örtüldüğünü ve kitabımın kayıp olduğunu fark ettim. Esneyerek ayağa kalkan Henry bana el salladı ama bir şeylere dalmış gibiydi, boynumu onun tarafına doğru çevirdiğimde *Held by the Highland Barbarian*'ın yarısında olduğunu görebiliyordum.

"Bu saçmalık hoşuna gidiyor mu Henry?" diye sordum.

"Bu pislik," diye cevap verdi geniş gözlerle. "Kadınlar gerçekten bunu mu istiyor?"

"Ne, zar zor anlaşılan bir İskoç tarafından yakalanıp esir tutulmak mı? Hayır, Henry, yapmazlar. En azından gerçek hayatta. Bu sadece bir kaçış," diye cevap verdim, erkek bir arkadaşım ve sözde iş arkadaşımın kadınların cinsel fantezilerini tartışıyor olmaktan biraz rahatsız olmuşum.

"Hayır, ama seks ve müstehcen konuşmaları kastediyorum."

"Açık saçık konuşmak herkese göre değil. Ama bazı insanlar bundan gerçekten zevk alıyor sanırım." Tanrım, bu otuz yaşındaki bir bakireyle kuşlar ve arılar hakkında konuşmak gibiydi. "Eski kız arkadaşlarından hiçbiriyle bu tür şeyler konuşmadın mı?"

"Yatak odasında hiç şikâyetim olmadı," dedi, burnu tekrar kitaba gömülmüştü ve konuşma şekli kibirli gibi görünmüyordu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Bu düşünce bana komik şeyler yaptı. En iyisi bu bilgi kırıntısının üzerinde fazla durmamaktı.

"Doğru, bence çoğu kadın erkeklerin yatakta kontrolü ele almasını istiyor, en azından bazen. Sanırım bu tür kitaplardaki kahramanların bu kadar aleni alfa erkek olma eğilimlerinin nedeni de bu," diye düşündüm ve bana sorgulayıcı bir şekilde baktı ve ben de devam ettim, gariplik yine kara mizahımı ortaya çıkardı. "Ama sırf bir yerlerde okudun diye Tinder'da tanıştığın kızların kafasına vurup onları mağarana geri götürme, polis bu tür davranışlara pek sıcak bakmıyor."

"Anladım. Her zaman mükemmel bir centilmen istiyorsun," diye cevap verdi, sonra alçak ve gür bir sesle ekledi, "Yatak odası hariç, orada İskoç aksanlı, ağzı bozuk, mağara adamı bir alfa tarafından kabaca hırpalanmak istiyorsun, öyle mi?"

Az önce zihnimde canlandığı gereksiz görüntü karşısında gözbebeklerim şok içinde yuvalarından fırladı. Kendi tükürüğümünden bol miktarda soluduğumda solunum sistemim durdu, otuz günlük bir sigara tiryakisine yakışır bir öksürük nöbetiyle doruğa ulaştı ve diğer yolcuların o kadar çok dikkatini çekti ki hiç uyanmamış olmayı dilemeye başladım.

Soluk borumdaki kasılma nihayet durduğunda ve Henry nihayet gülmeyi bıraktığında, kısık sesle, "Hımm, evet, sanırım öyle, onun gibi bir şey," diyebildim.

On Altıncı Bölüm

Otelden ayrıldığımızda **S**an Francisco serin ve bulutluydu. Sonunda uykuya teslim olmadan önce jet lag'den kurtulmaya ve en azından akşamın erken saatlerine kadar dayanmaya çalıştık. Uçakta bu kadar uzun süre kaldıktan sonra temiz havada olmak iyi hissettirdi.

Konferans merkezine oldukça yakındık ve kısa bir tramvay yolculuğu mesafesindeydik.

Henry, Fisherman's Wharf'a gitmemizi ve akşam yemeği için bir yer bulmak üzere sahil boyunca yürümemizi önerdi. Mutlu ve memnun bir nefes aldım, esintideki tuzlu tadı, hafif balık ve deniz kokusunu, turistlerin sohbetini ve martıların sesini içime çektim, seyahatin verdiği keyifsizlik yerini bir tür memnuniyete bıraktı, içimin derinliklerine yerleşti. Bu şehri sevdim, eklektik ve rahat havası benzersizdi, sanat ve bilimin iyi bir karışımıydı ve burada Henry ile birlikte olmak gerçekten güzeldi.

"Bu büyük bir iç çekişti," dedi Henry, "her şey yolunda mı?"

"Evet, San Francisco'yu seviyorum," diye mırıldandım hülyalı bir şekilde.

"Oldukça havalı, değil mi?" Bana gülümsedi. İlk kez düz ayakkabı giyiyordum ve ona bakmak için boynumu gerçekten yukarı kaldırmam gerekiyordu.

Arkadaşça bir sessizlik içinde biraz daha yürürken, yeni manzaranın ve şehrin yoğun koşuşturmacasının tadını çıkarıyordum. Yürürken ara sıra parmaklarımız kazara birbirine değiyor ya da Henry'nin eli beni yönlendirirken sırtıma ya da omzuma hafifçe dokunuyordu

Kalabalığın arasından geçerken, dalgın bir şekilde bu kısa ve kasıtsız temastan ve onlara eşlik eden küçük elektrik fermuarlarından keyif aldım.

Sonunda Otuz Dokuzuncu Rıhtım'a vardığımızda, deniz aslanlarına aval aval bakan diğerk tüm turistler gibi ben de hemen altımızdakileri görebilmek için parmaklıkların üzerinden eğildim. Henry'nin parmakları sert ahşap ubuğın üzerinde nazikçe benimkilerle i içe geçti, o da daha iyi görebilmek için eğilirken vücudu artık arkamdaydı.

"Ne kadar beceriksiz olduğunu biliyorum, seni bir deniz aslanının saldırısından kurtarmak için suya dalmayacağım," diye açıkladı birleşen ellerimize şaşkınlıkla baktığımda. "Bu su dondurucu görünüyor."

"Evet, evet. Eğer büyük ve güçlü mühendis sevimli deniz aslanlarından o kadar korkuyorsa ve elimi tutması gerekiyorsa, bunu söylemesi yeterli."

Omuz silkti, elini benimkinden çekti, sonra beni belimden sıkıca kavradı, ayaklarımdan kaldırdı ve beni bariyere ve ötesindeki suya doğru itti. Karnım guruldadı ama beni bırakmadı, ben aşağıdaki soluk kahverengi ve girdaplı denize bakarken o sadece elini sıkıca kavradı.

"Ne diyordun sen?" Dudakları neredeyse boynumun derisine sürtünüyordu, sesi neşeyle parlıyordu.

"zr dilerim, özür dilerim," diye kahkahalarla bağırdım. "Beni yere bırak, elimi tutmana izin vereceğim!"

"Bu daha iyi," diye kulağıma homurdandı ve beni tekrar ayağı kaldırdı, hiçbir şey olmamış gibi elimi tutmaya devam etti. Yüzünde mutlu ve rahat bir ifade vardı.

Ancak, kesinlikle bir şeyler olmuştu, aslında tüm dünya ekseninden kaymış gibiydi ve oksijenden yoksun ciğerklerime umutsuzca tuzlu havayı çektim. Henry bana istemeden dokunduğunda hissettiğim olağan elektrik çarpmaları, onun belimi saran iri ellerinin ya da uzun parmaklarının verdiğı hissin yanında hiçbir şeydi

şefkatle ve kasıtlı olarak benimkini tutuyordu. Tüm vücudum birden alev almıştı ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dostlar, sadece dostlar, diye kafamda defalarca tekrarladım, bu ilahinin beni daha sağlam bir zemine, Henry Fraser'a aşık olarak kesinlikle mahvolacağım zihinsel uçurumun kenarından uzaklaştırmasını umuyordum. Bunun gerçekleşebileceğine dair gerçek ve ani bir tehlike vardı. Ve ne onun ne de kendimin iyiliği için buna izin veremezdim.

Görünüşe göre artık biz de diğer turistler, özellikle de Henry tarafından izlenen cazibe merkezlerinden biriydik ve biraz da kendimin bilincinde olarak, küçük gösterimizi fark eden kıskanç görünümlü birkaç kadının bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

"Ghirardelli çikolata dükkanı buraya yakın, değil mi? Gidebilir miyiz?" Bize yöneltilen meraktan çekinerek sessizce sordum.

"Evet, elbette," diye cevap verdi, dudaklarında uçaktaki o hoşgörülü gülümseme vardı.

İskeleden uzaklaşırken hâlâ elimi tutmaya devam ediyordu. "Artık bırakabilirsin, denize düşmek üzere değilim ve yolun karşısına kendi başıma geçmekte oldukça iyiyim, biliyorsun."

"Oh." Şaşkınlıkla yere baktı ve ellerini sıkıca pantolonunun ceplerine sokarak beni yavaşça bıraktı. "Özür dilerim."

" değil, sadece senin maço bekar imajını mahvetmek istemem Henry." Elimi bu kadar çabuk bıraktığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

"Çok doğru," diye cevap verdi ama biraz gönülsüzdü.

Bir süre çikolataları inceledik ve ikimiz de birkaç kutu aldık (Henry'ninkiler annesi ve baldızı için hediye idi, benimkiler kendi tüketimim içindi, ama bunu kendime sakladım) ve ödemeyi yaptığımızda hava kararmış ve akşam olmaya başlamıştı.

"Bu iskelede gerçekten güzel bir balık restoranı vareğer isterseniz?" Sahil boyunca geri yürürken Henry söyledi.

"Açlıktan ölüyorum, kulağa harika geliyor."

Cıvıl cıvıl bir hostes bize körfeze bakan bir masa gösterdi ve bize bazı menüler uzattı, spesiyalleri sıraladı ve otururken her birimize biraz su doldurdu.

"Burayı nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Birkaç yıl önce Stanford'dayken doktora öğrencilerinden biri bir grubumuzu buraya getirdi. San Francisco'da doğup büyümüştü ve turistik restoranlar arasında en iyisinin burası olduğunu söyledi."

"Hala görüşüyor musunuz? Belki de buradayken onunla buluşmalısın?"

Henry bana garip bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Neden olmasın?"

"Çünkü Clara, o benim eski karım ve aramız pek de iyi değildi." Ses tonu kırılmıştı, kısaydı. İncinmiş miydi?

"Ah." Verdiği yanıt beni derinden etkiledi ve konuşmaya ekleyebileceğim bir şey bulamadım, bu yüzden ikimiz de birbirimize bakmadan garip bir sessizlik içinde oturduk.

Sonunda cesaretimi toplayıp kafamı soruyu sordum. "Ne oldu, neden ayrıldınız?"

Henry beni dikkatle izledi ve garson gelip siparişimizi aldı, aramıza bir ekmek sepeti bıraktı ve masamızdan yayılan gerginliği açıkça hissederek aceleyle geri çekildi.

Sonunda konuştuğunda Henry'nin sesi kısıktı ve yorgun görünüyordu. "Üniversitenin biyomühendislik sosyal etkinliklerinden birinde tanıştık ve sonra benimle aynı laboratuara katıldı, birbirimize aşık olduk ve bir süre çıktık. Evlenmek kötü bir fikirdi ve sadece altı ay sürdü." Devam etmeden önce durakladı ve şarabını yudumladı. "Hepsi benim hatamdı - bunu asla yapmamalıydım, aramızdaki şeylerin nasıl gittiğinden gurur duymuyorum."

Mükemmel Henry'nin zırhında bir çatlak. Devam etme konusundaki isteksizliğini hissederek biraz ekmek seçtim, konuşması için ona alan bıraktım.

Beynimin içinde yaşayan meraklı küçük dişi şeytan her ayrıntıyı öğrenmek için söylenip dursa da onu itiyordum.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Clara?"

"Tamam, ama evlilik teklifi olmasa iyi olur çünkü şu anda sadece kiltli, barbar bir koca arıyorum."

Henry ağzı hafifçe açık bana baktı. Kahretsin, bu son derece uygunsuz ve kötü değerlendirilmiş bir şakaydı. Harika bir sikiş şakası daha yaptın, Clara.

Sonra neyse ki kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır, endişelenmene gerek yok, evlenme teklif etmeyeceğim. Kısa süre önce yaptığım ifşaata bakılırsa, bu konuda oldukça kötü bir formum olduğunu görebilirsiniz."

Yine daha fazla soru sorma, bu bariz kabarcığı dürtme ve çok fazla bastırmanın patlamasına ve bilmek istemeyebileceğim bir şeyi ortaya çıkarmasına neden olabileceğine dair zihinsel uyarıyı görmezden gelme dürtüsü beni rahatsız etti.

Henry, "Geçen hafta dolapta bana söylediklerinle ilgili," diye ekledi.

Lanet olsun, zihnini silmek için yaptığım telepatik girişimler işe yaramamıştı. Başımı kaldırdığımda, mavi gri gözlerinin yoğun ve fırtınalı bakışlarıyla karşılaştım.

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin ama baban seni bu kadar incitecek ne yaptı?" diye sordu. Gülümsemeyi, şakalaşmayı seven ve beni rahatlatan sevimli Henry'nin gittiği açıktı. Görünüşe göre İspanyol sorgulamacı Henry akşam yemeği için bana katılmıştı.

Bir parça ekmeği yağlarken, tam bir felaket gibi görünmeden bu soruyu cevaplamanın en iyi yolunu düşündüm. Ya da içimin ne kadar kırık olduğunu ele vermeden. Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak, "Her zamanki ebeveyn terki saçmalıkları" dedim. Bunun yeterli olacağını umuyordum.

"O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum, onu bir daha hiç görmedim." "Hiç mi?"

"Hayır, ortadan kayboldu ve bir adres bırakmadı."

"Onu bulmak istiyor musun?"

"Tanrım, Henry! Hayır! Hayır! Hayır, denedim ve benimle herhangi bir ilişki kurmakla ilgilenmiyor." Bu patlamadan sonra kendimi toparlamak için durakladım. Onun haberi olmadan Henry yanlışlıkla içimde yaşayan ateşli acının dokunuş kağıdını yakmıştı.

"Ah." Ne diyeceğini şaşırmış gibiydi, yüzü aynı anda hem sempatik hem de şaşkındı. "Neden olmasın?"

Milyon dolarlık soru buydu, değil mi? Öz babam neden beni tanımak istemiyordu? Neden gitmeyi ve tüm iletişimi kesmeyi seçmişti? Koşulsuz sevmesi gereken tek insanı incitmeyi mi?

"Bilmiyorum."

"Ne oldu?" Henry ısrarcıydı ama masanın öbür ucundan ona baktığımda gözlerinde şefkatten, neler olduğunu anlama çabasından başka bir şey yoktu. Bu parçam konusunda ona güvenebilir, kırılmışlığımın bir kısmını görmesine izin verebilirdim. Bu iyi olurdu, değil mi?

Bir yudum şarap içtim ve ardından derin bir nefes aldım. Başlıyorum. Öldür ya da tedavi et.

"Dışarı çıktığında sekiz yaşındaydım, bir çanta topladı, evi terk etti ve arkasına bakmadı. Ayrılırken söylediği sözler, annem ve benim onu boğduğumuz, bizden biraz uzaklaşması gerektiği, kendisi olmak için zamana ihtiyacı olduğu ve bir süreliğine bir koca ya da baba olamayacağı yönündeydi. Çocukken onunla iletişim kurmaya çalıştım, mektuplar yazdım, yüzlerce mektup ama onları nereye göndereceğimi bilmiyordum, bu yüzden onları yatağımın altındaki küçük bir kutuda sakladım. Sadece nasıl daha iyi olabileceğimi bilmek istiyordum, böylece geri dönecek ve beni eskiden olduğu gibi sevecekti. Ama onu bir daha ne gördük ne de haber aldık." Henry'nin yüzü üzüntü ve öfke arasında gidip gelirken ben içkimi biraz daha yudumladım. "Annem başa çıkamadı, hayatını içerek geçirdi, sadakalara bel bağladı ve beni İngiliz sosyal yardım sisteminin bir ürünü olan köhne bir dairede neredeyse tek başıma büyümeye terk etti."

Henry, "Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm, Clara," diye fısıldadı.

"İyileşmeyen bir yaram varmış gibi hissediyorum ve arada bir kabuğunu düşürüyorum ve yeniden kanamaya başlıyor. Daha iyi hale getirmek için ne yapacağımı ya da acıyı nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bunun yerine onu düşünmüyorum, kilitliyorum, karanlıkta tutuyorum ve kimsenin görmesine izin vermiyorum." Duraksadım, yüzünü inceledim, acıma ya da kuşku aradım. "Acınası küçük bir keder hikayesi, değil mi?"

Henry başını salladı. "Hissettiğin şey acınası değil, Clara. Bu konuda başka biriyle konuştun mu?"

"Artık sadece Jo biliyor, bir de sen. Tekrar arkadaşım olduğun için mutlu değil misin? Bütün eğlenceli şeyleri benimle paylaşacaksın," diye şaka yaptım, gerginliği dağıtmak ve sohbeti ilerletmek için çaresizce. Henry etraftayken her zamanki kararlı kaçınma tekniklerimi kullanamamam canımı sıkıyordu. Her nasılsa, gerçekten denemeye bile gerek duymadan, yine en derin, en karanlık sırlarımı ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Ben şarabı yudumlarken Henry bir süre sessizce beni izledi ve hayatımın bu bölümünü her düşündüğümde göğsümde oluşan sıkıcı ağrıyı hafifletmeye çalıştı. Annem bizi terk etmemesi için feryat edip yalvarırken babam arkasına bile bakmamıştı ve benim henüz büyümekte olan narin kalbim onarılamaz bir şekilde kırılmıştı. Bu bir klişeydi, biliyordum ama bugün hala onu uzaklaştırmak için ne yaptığımı, neden kendi kanından ve canından biriyle tüm bağlarını koparacak kadar kötü olduğumu merak ediyordum. Annemi artık sevmese bile, beni hala sevebilir miydi? Ama o beni sevmedi. Öz babamdan bile sevgi görmeye layık değildim. Meselenin özü buydu. Camdan yapılmış kırılgan kalbimdeki çatlak. Bir daha başka bir erkeğe güvenmek ya da onu sevmek için mahvolmuş olmamın nedeniydi. Sevmeleri gereken kişilerden vazgeçtiler. Gittiler.

"Belki de profesyonel biriyle, bir danışmanla konuşmaya ihtiyacınız vardır?" Henry mırıldandı.

"Tüm erkeklerin beni terk edeceğine inanmama neden olan baba sorunlarım olduğunu çok iyi biliyorum, bu yüzden zaten bilmediğim bir şeyi bana söylemesi için birine para ödemem gerektiğini sanmıyorum." Gittikçe sinirleniyordum, en çok da kendime, ailemin davranışlarının hayatımı bu kadar uzun süre etkilemesine izin vermiş olmam gerçekten çok trajikti. Bunun Henry gibi birine nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirdim. Hayatı olabildiğince mükemmele yakın görünen birine.

"Babanın yaptığı affedilemez bir şeydi. Senin durumunda olsam bununla nasıl başa çıkardım bilemiyorum; anne baban herkesten çok güvendiğin insanlar ve seni hayal kırıklığına uğrattıklarında bu tüm dünyayı etkiliyor olmalı," dedi Henry, sesi sakın ve sabırlıydı, güven vericiydi.

"Bu konuda konuşmakta iyi değilim çünkü hayatıma devam etmek istiyorum ama ne kadar çok çalışırsam çalışayım ya da ne kadar iyi olduğumu düşünürsem düşüneyim, bu hep orada, güvenimi emen kara bir bulut gibi. Bunu atlatamadığım için beni hor görmeni istemedim," diye fısıldadım çaresizce.

Başlangıçlarımız geldi ve bana çok ihtiyaç duyduğum dikkat dağınıklığını verdi. Gözlerimi yemeğimden ayırmadan taze deniz mahsulleri salatasına yumuldum ve sessizce yemeğimizi yedik. Şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra elimi kadehin uzun, zarif sapına koydum ve Henry'nin sıcak parmaklarının benimkilere değdiğini hissedince şaşırdım.

"Her zaman dinleyeceğim, bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım ve bana ne söylersen söyle, seni asla hor görmeyeceğim Clara."

On Yedinci Bölüm

İçinde bulunduğum zihinsel bunalımdan Duygularımın üstünü örtmeye ve iyiymiş gibi davranmaya alışmışım ve yemeğin geri kalanını çok fazla gariplik olmadan yemeyi başardık, bu beni çok rahatlattı.

Henry büyük ölçüde suyla yetinirken ben bir şişe şarabın çoğunu istikrarlı bir şekilde tüketmişim, böylece serin gece havasına çıktığımızda ben kesinlikle sarhoşluğun çakırkeyif tarafındaydım.

"Ooops!" Düz bir çizgide yürümeye çalışırken gıcırdadım ve kıkırdayarak bir banka çarptım. "Yaramaz küçük sokak sandalyesi, burada ne yapıyorsun?"

"Haydi Dr. Ayyaş, seni geri götürüp yatağına yatıralım." Henry gülerek dirseğimi tuttu ve beni Fisherman's Wharf'a ve tepeden otelimize doğru yönlendirdi.

"Çok cüretkârsınız Dr. Fraser, ama ben o tür bir kız değilim," diye uyardım, sert başhemşire tonum, durduğum yerde sallanan duruşumu yalanlıyordu.

"Haklısın. Uyumak için *yalnız kalmalısın* Clara," diye onayladı Henry, beni yanına çekmeye ve ilerlememi sağlamaya çalışarak.

"Beni Everest'e yürüyüşe mi götürüyorsun?" Henry'nin yanımdaki güven verici büyüklükteki gövdesine giderek daha fazla yaslanarak homurdandım.

"Hayır," diye homurdandı, beni ayağa kaldırdı ve bir gümbürtüyle ona doğru yöneldiğimde beni tekrar doğru yola soktu. "Yapabilirsiniz, bir ayağınız diğerinin önünde Dr. Clancy, işte böyle."

Bir süre oldukça yavaş yürüdük (tökezledim) ve ben kaldırıma ve ayaklarımın nerede olduğuna odaklanmaya çalıştım, ancak yine de periyodik olarak ona çarpmayı başardım.

"Elinizi tutabilir miyim, Dr. Fraser?" Aniden sordum, yine aniden durdum, ancak dünya etrafımda hareket etmeye devam ediyor gibiydi, hafifçe dönüyordu, böylece biraz deniz tutmuş gibi hissettim.

Henry bana eğlenerek baktı. "Bu daha iyi yürümene yardımcı olacaksa, buyur ol."

Birkaç etkisiz hamleden sonra sonunda onun iri elini avucumun içine aldım ve hafifçe sıktım, o da nazikçe karşılık verdi. Onun dokunuşuyla hafifçe elektrik çarpması hissi hala oradaydı, sadece damarlarımdaki alkol nedeniyle biraz körelmişti. Kendimden emin bir adım attım ve dizim hafifçe büküldü, ama neyse ki Henry teslim olmuş bir iç çekişle beni tekrar yukarı kaldırdı.

"El ele tutuşmak güzel, değil mi?" Düzenli bir yürüyüşe geçtikten sonra hülyalı bir şekilde söyledim.

"Evet, öyle" diye cevap verdi. Göğüs kafesime yerleşen mutlu bir hisle ödüllendirilirken, birleşen ellerimizi nazikçe ileri geri salladım.

"Bir kız arkadaşın olduğunda bunu kesinlikle yapmalısın," dedim ve elini çekiştirerek bana dönmesini sağladım.

"Merak etme, yapacağım," diye mırıldandı Henry, gözleri kısılmıştı. "Bu konuda, aslında-"

"Üzgün görünüyorsun. Üzgün müsün? Sarılmaya mı ihtiyacın var?" kestim, uzanıp boştaki elimle yanaklarını ittim ve dudaklarının köşesini yukarı kaldırmaya çalıştım. "Üzüntünüzü kucaklayarak gidermek ister misiniz, Dr. Henry?"

Bir dakika boyunca dengesizce sallandım.

"İstedini biliyorsun." Sırıttım ve ona doğru sallantılı bir adım attım.

"Şey..." Biraz şaşkın ve sevimli bir şekilde emin görünmüyordu.

İzin beklemeden sarılmak için içeri girdim, ellerimi açık paltosunun içine soktum ve kollarımı sıkıca beline doladım, yanağımı göğsüne yasladım. Yumuşak kaşmir kazağından yayılan sıcaklık ve tamamen Henry'ye ait olan o leziz koku beni sarmaladı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandım giysisinin içine.

Yavaşça, tereddütle, kollarının beni sardığını hissettim, beni paltosunun derinliklerine daha da yaklaştırdı, çenesi başımın üstündeydi.

"Çok güzel kokuyorsun," diye devam ettim, biraz nefes nefese.

"Teşekkürler, sen de öyle." Sesinin göğsünden kulağıma doğru yankılandığını hissedebiliyor, bana erimiş sıcak çikolatayı hatırlatan derin ve zengin tınısını duyabiliyordum.

"Oh, ama tabii ki Süpermen'in asla *kokuşmuş* arkadaşları olmaz, değil mi?" Suratımı asarak söyledim.

Kıkırdadı. "Sadece iltifatı kabul et, olur mu?"

"Humph." Bir tür yuva yapan hayvan gibi daha da sokuldum.

"Bu kıyafetlerin altında çok sıkı duruyorsun, değil mi?" Dalgınca söyledim, aklımdan mı yoksa yüksek sesle mi söylediğimden emin değildim. Başımın üstünden gelen küçük öksürüklü kahkaha, gerçekten de bunu yüksek sesle söylediğimi doğruladı. Lanet olsun.

Birkaç dakika boyunca Henry'ye sıkıca sarıldım ve bırakmak için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Elleri ritmik bir şekilde sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu. Emin olamadım ama saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissettiğimi sandım.

"Uykuya mı daldın, Clara?" diye sordu sonunda.

"Hayır, ama yapabilirim. Paltonun içinde takılmayı seviyorum, orası benim güvenli yerim oldu," diye fısıldadım, gözlerim kapalıydı ve eşit bir şekilde nefes alıyordum.

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi Henry, "bu kucaklaşma maratonuna ara verip gece yarısından önce otele dönebilmek için yürümeye devam etsek mi?"

Tutarsız bir ses çıkardım, Henry bunu olumlu bir cevap olarak algıladı ve gövdesini maymun gibi kavrayışından kendini kurtardı.

"Üzüntünü kucaklayıp uzaklaştırdım mı?" Gözlüklerinin arkasındaki köşeleri kırışan gözlerine bakarak ciddiyetle sordum. Uzanarak saç bağımından kurtulan bir tutam saçı geriye doğru süpürdü ve hafifçe kulağımın arkasına itti.

"Evet, ."

Sarhoş zihnimin bulanık sisi içinde bunun mükemmel bir ekran öpücüğü anı olacağını düşündüm ve hatamı fark etmeden önce kısa bir süre dudaklarına baktım. Kendini toparla Clancy, arkadaşlarla Fransız öpücüğü tabudur; eğer bu ben ve Jo olsaydık, sarhoş bir sarılmadan sonra yüzünü memnun olmazdı. Henry'nin de bunu hoş karşılamayacağını yüzde yüz biliyordum.

Hafifçe tökezleyerek geri adım attım ve tekrar elini tuttum. "Devam et Hillary, gün ağarmadan zirveye ulaşmalıyız."

Henry güldü, belki biraz da hüznle, ve yürürken salladığım elimi tekrar sıktı.

"Biliyor musun, eğer gerçekten Süpermen olsaydın, beni alır ve ikimizi de eve uçurabilirdin. Ama bu akşam yine Clark Kent olarak geldin, değil mi?" Gözlüklerini işaret ederek söyledim.

"Ne yazık ki, evet, süper kahraman kostümümü otelde bıraktım, bu akşam başı dertte bir genç kız olacağını düşünmemiştim, ama görünüşe göre yanılmışım," diye espri yaptı, iyi huylu bir şekilde sallanan elime eşlik ederek.

"Kadınların sürekli olarak kendini sana atmasından bıktığın oluyor mu Henry?" dururken sordum, açık sözlülüğümle kendimi şaşırttım.

sorumun cevabını buldum. Alkolün her türlü düşünce sürecini atlatan ve ağız filtreme kısa devre yaptıran sinsi bir yolu vardı.

Bana kısa bir süre baktı. "Hayır, çünkü kadınlar kendilerini bana atmıyor, Clara."

"Pfft. Nereye gidersen git seni karşılayan bayılmaları ve soluk soluğa iç çekişleri fark etmediğini söyleyemezsin."

"Neden bahsediyorsun?" diye şaşkınlıkla cevap verdi. "Bu tür davranışlar gerçek hayatta olmaz, belki açık saçık romanlarınızdan birinde olabilir?"

"Tarafsız bir gözlemci olarak söyleyeyim, bu *her* zaman oluyor, bu kadar habersiz olmanıza inanamıyorum!"

Ama Henry inanmayarak başını salladı. "Sen öyle diyorsan, ben hiç fark etmedim."

"*Belki* de öyle yapmalısın, çünkü öyle yapsaydın şimdiye kadar kendine bir kız arkadaş edinmiş olurdun ve ben de seni sürekli Marina Montgomery'den kurtarmak zorunda kalmazdım." Otoriter bir öğretmen gibi ona bir parmağını salladım, yoksa iki miydi? Her şey kesinlikle biraz bulanıktı.

"Eğer gerçekten bir kadın benden hoşlandığına dair en ufak bir belirti gösterseydi, *belki* de şimdiye kadar Marina Montgomery'ye anlatacak bir kız arkadaşım olurdu," dedi sertçe, otelin lobisine açılan kapıyı tutup beni içeri sokarken.

On Sekizinci Bölüm

Yüksek sesle vurma, kafatasımda ağrı, kör edici bir ışık, tamamen yönümü kaybetmiş ve sersemlemiş bir halde uyandım. Hastanede miydim? Ya da daha kötüsü?

Sonunda gürültü kesildi ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıp yorganın altına, sıcak, kayıtsız kozama geri döndüm, jet lag ve alkol kalıntıları beni yarı bilinçli hale getirerek hızla tekrar uykuya daldım.

"Clara, !" Otel koridorundan gelen boğuk sesin ısrarı uykulu beynime işliyordu ve kafatasıma inen bir balyoz gibi vuruşlar yeniden başladı.

Gözlerim sanki yanan kumdan yapılmış gibi hissediyordum ve inleyerek yorganı biraz kaldırdım, gözlerimi kısarak komodinin üzerindeki saate baktım, saat 8.30'u gösteriyordu. Öfkeyle kapı çalınmaya devam etti ve ben isteksizce ceset gibi bedenimi yataktan sürükleyip kapıya doğru tökezledim, kapıyı ardına kadar açıp taze yüzlü Henry'ye baktım ve onun arkasında, üzerinde gümüş klozetler olan bir el arabasına yaslanmış otel çalışanlarından biri vardı.

"Uyandım. Ne istiyorsun?" Uykulu kesinlikle huysuza dönüşmüştü. Bugün diğer yedi cüce kişiliğinden kaçını taklit edeceğimi merak ettim, çünkü mutlu olmak şu anda ulaşılamaz bir hedef gibi görünüyordu.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Henry iri ve yuvarlak gözlerini arkasındaki genç adama çevirdi, genç adamın ağzı açık bir şekilde kapıma bakıyordu.

Onun sorunu neydi? En vahşi bakışlarımı diktim, dünya hala etrafımda hafifçe dönerken kapı çerçevesinin pürüzsüz ahşabı sabit ve topraklayıcı bir rahatlık sağlıyordu.

"Oda servisi için imza atması gerekiyor, efendim," diye fısıldadı cevap olarak, sesi alışılmadık derecede tiz ve hafif hıştırtılıydı.

"Tamam, iki saniye. Orada bekle," diye emretti Henry ve beni odama geri götürdü, kapıyı arkasından kapatıp banyoda kaybolurken bana dokunmamaya dikkat etti.

Elinde büyük, kabarık bir bornozla döndü ve bakışlarını dikkatle yüzümde tutarak bornozu bana uzattı.

"Şunu giy," dedi kısık sesle, çenesinde bir kas seğiriyordu.

İşte o anda yere baktım, soğuk bir farkındalık tenimin üzerinde kayıyordu. Dün gece doğru dürüst soyunamayacak kadar sarhoştum ve üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı, neyse ki en iyi takımlarımdan biriymi, kendime izin verdiğim küçük bir hoşgörü, ama üzerimdeki soluk mavi dantelli sütyen ve külot kimsenin hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Tam da sağlıklı bir utangaçlık dozu alabilecekken, o küçük ahmak beni terk etmişti. Harika.

"Kahretsin. Sabahın bu saatinde seni gördüğüm için üzgünüm Henry," diye mırıldandım, havluyu kendi etrafıma sararken, bu noktada kızarma yeteneğine bile sahip olamayacak kadar akşamdan kalmaydım.

"Benim için endişelenme, ama dışarıdaki zavallı çocuk oracıkta ölmek üzereymiş gibi görünüyordu," diye şaka yaptı Henry, görünüşe göre soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı, ama elmacık kemiklerinde hâlâ belli belirsiz bir renk vardı. "Şimdi git ve şu küçük kâğıt parçasını imzala, belki striptiz yapmadan, böylece biraz kahvaltı edebilirsin."

Kapıyı açtım ve garson merakla bana baktı, belki de dikiz şovuna devam etmeyeceğim için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Arabayı odama iterek içindekileri masanın üzerine boşalttı, ben de bir kalem alıp faturayı imzaladım. Henry eline birkaç dolar sıkıştırdı ve onu sertçe koridora geri götürdü.

"Teşekkür ," diye mırıldandım kapı meraklı garsonun arkasından kapanırken, boynunu içeri uzatmış, muhtemelen Victoria's Secret modelinin bu çok fakir adam versiyonunu bir kez daha görmeyi umuyordu.

"Sütyen ve pantolonla kapıyı açarkenki görüntün onu bir süre daha idare eder sanırım."

"Şşşt. Kahve nerede? Ağzım sanki bir porsuğun kıcını yalamışım gibi."

"Biraz akşamdan kalma olabilir misin diye merak ettim." Henry bana bir bardak portakal suyu ve biraz parasetamol uzatırken sırtıyordu, ben de ağgözlülükle içtim. "Bu yüzden bu sabah oda servisinin daha iyi bir seçenek olabileceğini düşündüm. Senden böyle *sınır tanımayan* bir karşılama beklemiyordum."

Son yorumunu görmezden gelerek tepsinin içindekileri karıştırmaya başladım, hamur işleri ve meyvelerin yanı sıra metal kubbelerin altında kızarmış ekmek ve farklı reçel türlerini fark ettim. Büyük bir tabak sıcak krep hafifçe buğulanıyordu. Alkolü emmesi için en sevdiğim karbonhidrat türlerinden bir sürü vardı. Henry seçiminde iyi iş çıkarmıştı.

"Kahvaltı yaptın mı?" Cezveyi bulup büyük bir kahve doldurdum, içine krema ve şeker koyup kuvvetlice karıştırdım.

"Evet, daha önce. O zaman seni uyandırmaya çalıştım ama dünyaya karşı ölüydün, bu yüzden seni biraz daha uyumaya bıraktım. Yine de bir kahve içip sana eşlik edeyim istersen?" Henry her zamanki gibi düşünceli konuştu.

"Buyurun," dedim, masanın üzerindeki kahvaltılıklara el salladım ve bir sandalyeye çöküp fincanımı ellerimin arasına aldım.

"Bugün Stanford'daki araştırmacı toplantısından önce biraz vaktimiz var ama önce bazı şeyleri gözden geçirsek iyi olur." Henry yapılmamış yatağımın kenarına oturdu ve kahvesini yudumladı.

Ağır kafeinli iksiri, titreyen uzuvlarıma biraz his aşılacağıını umarak içebildiğim kadar hızlı içtim ve nihayet etkisini göstermeye başladığında rahatlardım.

"Neden sen kahveni içerken notlarımı gözden geçirmiyorsun, ben de duş alıp kendimi yeniden insan gibi hissetmeye çalışayım," diye önerdim.

"Pekâlâ, sen duş alırken benim de burada olmamın bir sakıncası var mı? İstersen odama dönüp daha sonra buluşabiliriz?" Garip bir şekilde rahatsız görünüyordu, sinirli bir şekilde yutkundu ve bakışları başka yöne kaydı.

"Duşta beni dikizlemeyeceğin konusunda sana güvenebileceğimi düşünüyorum Henry. Ayrıca, iç çamaşırlarımla neye benzediğimi zaten biliyorsun, bu yüzden benim açımdan herhangi bir alçakgönüllülük bu noktada büyük ölçüde gereksiz," diye mırıldandım.

"Dikizlemek yok, Scout'un onuru," diye ciddiyetle beni temin etti ve küçük, komik bir selam verdi.

"Senin bir izci olman beni neden şaşırtmıyor?" Gözlerimi devirerek söyledim.

"Sanırım Kripton'da İzci Derneği olsaydı Süpermen de bir izci olurdu," dedi ve ekledi, "İzci Hareketi'ni kötüleme, Clara. Dib, dib."

"Dob, dob," diye karşılık verdim ve onun kıkırdama sesiyle banyoya girdim.

Son derece uzun ve sıcak bir duştan sonra kendimi yeni bir kadın gibi hissederek, saçlarımı ve vücudumu sıkıca saran yumuşacık havlularla bugünkü kıyafetlerimi aramaya koyulduğumda Henry'yi yatağımda uzanmış, titizlikle notlarımı okurken yakaladım. Sırt üstü yatmış, bacakları kenardan sarkmış, bir kolunu başının altına koymuş, diğer koluyla da kâğıtları havada tutuyordu. Gömleği pantolonundan sıyrılmış, karın bölgesinin bir kısmını ve bel kemerinin altında kaybolan koyu renk saçlarını ortaya çıkarmıştı. Yutkundum, belirgin bir sıcaklık dalgası tenimi süsledi. Gerçekten de şaşırtıcı derecede çekici, erkeksi ve biraz da sert biriydi ama şu anda beni gerçekten nefessiz bırakan şeyin onun kırılganlığı olmasına şaşırmıştım. Biliyordum ki

Bunun, ileri düzeydeki kırık kalpliliğime tek yönlü bir yolculuktan başka gidebileceği hiçbir yer yoktu, ona bakmayı bırakmakta gerçekten zorlanıyordum.

"Bir süredir yatağında bir erkek olmadığını biliyorum Clara, ama bana bakmayı kes, bu ürkütücü," dedi Henry gülümseyerek, sonunda bakışlarımla buluştu.

Öfkeyle ve bakarken yakalandığım için duyduğum utancı örtmeye çalışarak kahvaltı peçetelerinden birini ona fırlattım, benim sinirimi bozacak şekilde peçeteyi kolayca yakaladı ve gözümün tam ortasına isabet ettirerek kıkırdarak geri fırlattı.

Stanford'a taksiyle gitmek yaklaşık bir saat sürdü ve oraya varıp tıp fakültesinde tahsis edilen toplantı odasını bulduğumuzda akşamdan kalma halim büyük ölçüde .

Çok geçmeden oda insanlarla dolmaya başladı ve gülümsemelerime ve tanıştırmalarımaya rağmen, herkesin adını hatırlamaya çalışırken aşırı miktarda beyin gücü harcadım. Neden yaka kartlarında ısrar etmemiştik ki? Bu arada, zaten herkesi tanıyor gibi görünen Henry, sarılmalar ve sıcak dileklerle karşılandı, açıkça iyi sevidi ve burada kabul gördü.

Son gelen kişi kusursuz giyimli genç bir kadındı, iri mavi gözleri modaya uygun, büyük boy gözlüklerin arkasında endişeyle parlıyordu, sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ağırıklı olarak erkek akademisyen ve doktorlardan oluşan bu kalabalık içinde beni en az tehdit edici kişi olarak gördüğü belli olan bana doğru bir hamle yapmadan önce bakışlarını Henry'nin üzerinde gezdirerek etrafı süzdü.

"Merhaba, ben Naomi Porter, tanıştığımıza memnun oldum," dedi kibarca, Henry'ye hızlıca bir bakış daha atıp gözlüklerini burnuna doğru iterek. Benden biraz daha uzun boyluydu ve Hollywood filmleri dışında nadiren görülen türden kusursuz bir balo kraliçesi güzelliğine sahipti.

"Ben de memnun oldum, ben Pharmavoltis'ten Clara Clancy. Bu toplantıya hoş geldiniz," diye nazikçe cevap verdim, elini sıktım ve ona basılı klinik araştırma bilgi paketini verdim.

Naomi'nin yanakları renklendi ve bir an beni iyice değerlendirdikten sonra sordu: "Sen Clara Clancy misin? Oxford'dan doktora öğrencisi Clara Clancy mi?"

"Evet, sanırım öyleyim. Öyleydim ama şimdi mezun oldum. Yaşasın benim için!" Gülümseyerek ve görmemesini umduğum küçük bir yumruk sallayarak cevap verdim. "Pardon, sizi tanıyor muyum?"

"Hayır, muhtemelen hayır, yine de seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi ve hafifçe gülerek kafası karışmış ifademe başını salladı. "Kusura bakma, kulağa biraz tuhaf geliyor ama Henry seninle Oxford'da geçirdiği zamanlardan çok bahsetti."

"Öyle mi? Tamam, tanıştığımıza memnun oldum," dedim tekrar, nasıl devam edeceğimi bilemeden.

"Sana benden bahsetmedi mi?" diye sordu, sesinde melankolik bir tını vardı.

Bu biraz garip oldu. "Hayır, üzgünüm, şirketlerimiz işbirliği yaptığından beri çoğunlukla işle ilgili şeyler konuşuyoruz."

"Gerçekten mi?" Naomi'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı.

"Evet. Yani biz de arkadaşız ama ikimiz de kendimizi bu klinik araştırmayı başarıya ulaştırmaya adadık." Henry'nin benden istediği ilişkinin tamamen bu olduğunu kendime hatırlatmak için bu mantrayı kafamda sürekli tekrarlamam gerekiyordu.

"Oh, anlıyorum." Adamın olduğu yöne baktı ve ben de muhtemelen bir başka kalbi kırık Hot Henry kurbanı olduğunu fark ettim ve ona acıyan bir bakış attım. Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde durduktan sonra adamın kendisi aniden yanımda belirdi.

"Nasılsın Henry? Uzun zaman oldu," dedi Naomi yumuşak bir sesle. Ona hitap edişinde açık bir umut vardı, bakışlarında söylenmemiş ama hissedilebilir bir samimiyet iması vardı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Naomi," diye cevap verdi, sesi kısık ve hüzünlüydü ve birbirlerine bakarken küçük üçlümüzün etrafındaki atmosferde kesinlikle bir değişiklik vardı.

Bu buluşmanın aniden ortaya çıkan belirsiz yoğunluğu beni biraz dışlanmış, tam bir bektaşı üzümü gibi hissettirdi ve dürüst olmam gerekirse biraz da kıskandırdı. "Ben ikinizi yeniden tanışmanız için yalnız bırakayım."

Ama ben uzaklaşmak üzereyken Henry uzandı, dirseğimi kavradı ve gitmeme engel oldu, neredeyse çaresizce fısıldadı, "Gitme."

İzlerimi durdurarak Naomi'ye küçük bir gülümseme sundum, o da bana biraz titreyerek karşılık verdi ve üçümüz birkaç dakika daha dikkatle birbirimizin ayaklarına bakarak durduk.

"?" Henry sonunda sordu. "İyiyim, teşekkürler. Ya sen?"

"Çok kötü değil, teşekkürler." "Şimdi neredesin?"

"Oxford'a döndüm. Hala Stanford'da mısınız?"

"Evet, artık Derek'in laboratuvarında doktora sonrası pozisyonum var."

Gerginlik Henry'den dalga dalga yayılıyordu ve kolumu mengene gibi tutuyordu, konuşma yapmacık ve acı verici bir şekilde beceriksizdi. Naomi'nin tavrı kurnazca değişmişti, artık temkinliydi, ifadesi dikkatle nötrdü, ama ellerinin gergin bir şekilde kıvrılması duygularını ele veriyordu. Neler oluyordu böyle?

"Derek bugün gelmemin iyi olacağını düşündü ama istersen gidebilirim?" dedi sessizce.

"Buna gerek yok," dedim Henry'nin fısıldadığı aynı anda, "Bence en iyisi bu."

"Henry," diye azarladım sessizce.

Bana baktı ve iç geçirdi, elini tedirginlikle ensesinde gezdirdi.

"Sorun değil Clara, ben gidiyorum, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Naomi geri çekilmeye başladı.

"Hayır, zgnm, Clara haklı, lütfen kal." Henry'nin yüzündeki acılı ifade bunun zor olduğunu gösteriyordu ve içinde militanlaşan duyguların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Eğer eminsen?" Rahatlamış görünüyordu. "Evet, tabii ki."

"Teşekkür ederim." Naomi Henry'ye son bir kez baktı, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu, nezaketle gülümsedi ve odanın arkasına doğru yöneldi, giderken diğer delegelerden bazılarıyla el sıkıştı.

"Bu da neydi şimdi?" Kulak misafiri olmadığında sordum. "Naomi dün gece sana bahsettiğim doktora öğrencisiydi." "Karın mı?"

"*Eski karım*," diye mırıldandı.

Doğru, bu çok zordu. Neden burada olmak istesin ki? Aralarında ne olmuştu? İşler ne kadar kötü bitmişti?

"ok fazla sorunuz olduğunu görebiliyorum Clara, ama devam etmeliyiz, size başka bir zaman anlatırım." Sonra, tam bir profesyonel gibi, Henry yüz hatlarını yeniden güler yüzlü hale getirdi ve şimdi yerlerini bulmuş olan potansiyel çalışma araştırmacıları grubuna dönerek onları toplantıya sıcak bir şekilde karşıladı.

Klinik araştırma detaylarını ve iletişim planlarını gözden geçirdikten sonra, katılımcıların kaynaşabileceği ve daha az resmi sorular sorabileceği bir kahve molası verdik. Çok geçmeden ellili yaşlarının ortalarında, kırmızı papyonu ve boynuz çerçeveli gözlükleriyle kibar görünümlü bir adam yanıma yaklaştı.

"Merhaba Clara, ben Profesör Derek Smith, seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi rahat bir Kaliforniyalı edasıyla, gülümserken yüzünde derin gülme çizgileri belirliyordu.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Henry bana sizden ve ekibinizden çok bahsetti; bu denemenin bir parçası olmayı kabul ettiğiniz için ikimiz de çok mutluyuz."

elini sıkarak sıcak bir şekilde cevap verdi.

"Ah, Henry her program için parlak ve zeki bir varlıktır, dahil olmasam olmazdı," diye cevap verdi, gözlerini odanın ön tarafında hararetli bir şekilde konuşan Henry'ye dikerek. "Aslında onu birçok kez burada, Stanford'da tutmaya çalıştım. Ancak sık sık Oxford'daki hayatından bahsederdi, bu yüzden tekrar oraya döndüğü için onun adına gerçekten çok mutluyum."

"Birinin Kaliforniya'da kalmak ve burada çalışmak inanmak zor," diye cevap verdim hafifçe, Naomi'ye baktım, mutlu bir şekilde her sözünü dinleyen bir grup delegeyle sohbet ediyordu.

"Öyle değil mi?" Derek'in bakışları tekrar bana kaydı. "Ama kalbinin İngiltere'ye ait olduğuna inanıyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Pizza siparişı verdikten ve klinik araştırma protokolleri ile araştırmacı katılımının detaylarını konuştuktan sonra toplantıyı nihayet tamamladığımızda oldukça geç olmuştu. Naomi hasta alımı konusunda bazı harika fikirler önermişti ve neyse ki daha önceki gerginlikler yeniden su yüzüne çıkmamıştı.

Ama Henry taksiyle otele giderken çok sessizdi.

Şoförün yanındaki yolcu koltuğunda ve arkada yalnızdım; düşüncelerimle baş başaydım ve eski karısını ve bugün onu ne kadar az gördüğümü düşünüyordum. Kadın Henry'yi gerçekten unutamamış gibi görünüyordu, Henry ise onun yanında korkunç derecede rahatsızdı. Aralarında ne olmuştu? Bu onun suçluluk duygusunun bir tezahürü müydü? Ya da belki de onu gerçekten incitecek bir şey yapmıştı? Belli ki şu anda bu konuda konuşmak istemiyordu, yüzü pencereye dönük, dalgın bir şekilde dünyanın akıp gidişini izliyordu.

Ertesi gün, Pharmavoltis kardiyovasküler ekibinin tamamı gelmişti ve Richard Holmes da dahil olmak üzere otel lobisinde dolaşıyorlardı. Henry ortalıkta görünmüyordu ve ben de o sabah şirket standının tıbbi bilgi bölümünde erkenden görevlendirildiğim için etrafta dolaşamıyordum. Umutsuz bir istifa duygusuyla ve kısa bir süre sonra

Simmy ile telefon görüşmesi yapıp işlerin nasıl gittiği hakkında bilgi aldıktan sonra kendimi konferans merkezine attım.

Devasa sergi salonu gürültülü ve gösterişliydi, tüm büyük ilaç şirketleri oradaydı ve hayattan daha büyük standlarıyla birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı. Açık havada harika aktiviteler yapan mutlu görünümlü hastaların resimleri devasa posterlerden gülümsüyor, yeni ilaç hedeflerinin tedavi sonuçlarında nasıl devrim yarattığını gösteren vızılı etki şekli animasyonları parlak ışıklı plazma ekranlarda uçuşuyordu.

Diğer ilaç endüstrisi profesyonelleri yanlarından geçerken bana sırttılar, Pharmavoltis logosunu ve katılımcı rozetimi görene kadar kanıta dayalı tıbbi ütopyalarının küçük bir dilimine girmemi istediler. Sonra, umdukları dünya lideri sağlık profesyoneli olmadığım için hayal kırıklığına uğrayarak, kısık gözlerle benden uzak durdular.

Standımıza doğru ilerlerken, küçük bir parçam kardiyovasküler hastalık araştırmalarının en ileri noktasında olmaktan, devasa bir makinenin küçük bir dişlisi olmaktan, son derece tartışmalı bir sektörde küçük bir rol oynamaktan, ancak sonuçta hastaların hayatlarını iyileştiren ve çoğu zaman kurtaran bir sektörde olmaktan gurur duyuyordu. Akademiden endüstriye geçiş onaylanmadı ve karanlık tarafta bir yaşam için Oxford'dan ayrılmayı seçtiğimde amirimin bariz dehşetini hala hatırlıyorum. Ancak Henry'nin kalp kapakçıkları gibi icatlar ve akranlarımla yenilikçiliği ve sıkı çalışması sayesinde bugün gerçek insanlar hayattaydı.

Standımıza geldiğimde, devasa salonun bir köşesine gizlenmiş, yüzü bana dönük, ABD satış ortaklığı ekibinden bazılarıyla derin bir sohbete dalmış Dominic Graham'ın kusursuz silueti vardı; varlığı karanlık tarafın neredeyse tekinsiz bir tezahürüydü. Pazarlama materyallerinin bulunduğu masalardan birine yaslanmıştı, dış hatları kibirli bir küçümseme havası yayıyordu. Harika, bu özellikle zahmetli işi paylaşıyor olacaktım.

Hannibal Lecter ile görev. Yaşasın. Kendimi bu görevi üstlenmeye adamadan önce kabin listesini kontrol etmem gerektiğini biliyordum.

Sanki hissetmiş gibi (ya da belki de ciğerimin kokusunu almıştı, bunu ona hiç yakıştıramazdım) arkasını döndü ve beni yanına çağırdı. Kurşuni ayaklarım ve alçıdan bir gülümsemeyle yeşil ve pembe renkli platforma doğru yürüdüm, arkadan aydınlatmalı panellerin ışıkları kafatasımı delmeye ve gözlerimin arkasında migren benzeri hisleri tetiklemeye başlamıştı bile.

"Günaydın Clara, ?" Dominic'in sesi bir fincan ılık kuskum gibi döküldü.

"İyiyim, yine de biraz jet-lag oldum. Sen?"

Ben ona öylece bakarken o kendini beğenmiş bir tavırla "Gerçekten harika aslında, jet lag yaşamıyorum," dedi. Belli ki bir tür uzaylı olduğuna karar verdim. Jet lag diye bir şeyin olmadığı bir boyutta yaşayan katil, insan yiyen bir uzaylı. Belki de Süpermen'i Kripton'dan buraya kadar takip etmişti? Bu her şeyi açıklardı.

Şimdi uzaklaşmış olan ABD ekibine biraz samimiyetsiz bir bakış atarak yumuşak bir şekilde devam etti, "Bu sabah burası oldukça sessiz görünüyor, bu yüzden bu standı konuşmak için ilginç biriyle paylaşıyor olmak güzel, değil mi?"

"Mmmm," diye mırıldandım gayri ihtiyari, standın arka tarafında ve herkesin göremeyeceği bir yerde duran ekonomik kahve makinesini buldum ve içine bir folyo kapsül yerleştirdim.

"Evet, yerimi değiştirdim, böylece aynı anda yayında olacaktık," diye ekledi, istenmeyen gölgeli varlığı arkamda sürünerek ilerliyordu.

"Sen mi yaptın?" Ürkütücülüğünün sınırı yoktu. Kendinden son derece memnun ve tebrik edici bir şekilde başını salladı ve parmaklarım istemsizce elimdeki kupanın sapına sıkıca dolandı. Kafatasının en yumuşak yeri neresiydi?

"Ne zamandır San Francisco'dasın?" diye sordu.

"Birkaç gün önce geldik, dün Stanfordda yeni kalp kapakçığı çalışması için bir araştırmacı toplantısı vardı," diye cevap verdim, kahve makinesinin ağzından uzaktan da olsa kahveye benzeyen bir şey çıkarmaya çalışıyordum ama pek başarılı olamadım.

"Biz mi?" diye sordu.

"Henry Fraser ile uçtum." Kahverengi çamur kahve olabilirdi, kokladım ve keşke koklamasaydım dedim. Lavaboya döktükten sonra şüpheyle diğer kapsülleri inceledim ve bir Starbucks'ın muhtemelen en iyi yol olduğuna karar verdim.

"Tabii ki yaptın," dedi alaycı bir şekilde, "bugünlerde onunla *her şeyi* yaparsın, değil mi?"

Neredeyse zihnimi onun varlığına kapatacaktım, neredeyse. Ama bu söze şaşırarak ona baktığımda, tam bir seri katil modundaydı, yüz hatları tehditkâr bir kaş çatmayla kararmış, yumrukları iki yanında esniyordu. O zaman ne kadar uzun ve korkutucu olduğunu fark ettim, Henry kadar uzun ya da omuzları geniş değildi ama yine de benden çok daha iriydi ve küçük mutfak alanından çıkışımı engelliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Vücudumda yakın tehdit tepkisi uyandıran ve beni kahve makinesini kafasına fırlatmaya teşvik eden ilkel kertenkele beynimi görmezden gelerek kızgın bir şekilde cevap verdim.

"Henry Fraser'la şirket partisindeki küçük buluşmanız gözden kaçmadı Clara ve Simmy bana birbirinizi ne kadar iyi tanıdığınızı açıklamak için büyük çaba sarf etti. Özellikle de sen daha yeni bana bir iş arkadaşınla çıkmayacağını söylemişken." Dominic durakladı ve gözleri üzerimde gezindi. "Oh, ama bekle, biriyle çıkmayacak olsan da '*ateşli maymun seksi*' yapacaksın, değil mi?" diye alay etti, kullandığım utanç verici ifadeyi vurgulamak için tırnak işareti kullandı.

Nutkum tutulmuş bir halde, bir an ağzım açık ona baktım. Piç kurusu bir kasabanın tam bir piç kurusuydu.

Ben hâlâ konuşmayınca devam etti. "İş yerinde bilmem gereken başka fetihler var mı? Sağlık ekibine girmeye mi çalışıyorsun? Richard Holmes'a ne dersin? Eğer uyuyarak zirveye çıkmayı planlıyorsan muhtemelen iyi bir adaydır. Eminim Claus bile hayır demez, Clara."

Gerçekten beni kariyerimi ilerletmek için yatmakla mı suçluyordu? Hem de Dick Dastardly ile?! Tüm bu durumu ele alış şeklimden dolayı zihinsel olarak kendimi azarladım, açıkça bu pisliğe bana atması için devasa bir saçmalık yığını verdim. Beynimde kaçmak yerine savaşmak devreye girdi ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Belki de sadece biz pazarlamacılarla seks yapmayı planlamıyorsundur?" Dominic standın dışında bir şeye odaklanıyormuş gibi yaparak ekledi ve bana küçümseyen bir bakış attı.

"Gerçekten böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Ahlakın hakkında spekülasyon yapmak istemem Clara, ama Henry Fraser o dolaptan kesinlikle çok dağınık ve kendinden memnun görünüyor, şanslı piç," diye alay etti.

Ona tokat atma dürtüsü muazzamdı ve avuç içim şiddetle seğirdi.

"Sanırım benim ya da Henry hakkında spekülasyon yapmaman en iyisi Dominic. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ilişkimiz tamamen platonik ve hep öyleydi, bu seni ilgilendirmez," diye tıslayarak yanından geçip ana kabin alanının parlak ışıklarına doğru ilerledim.

Öfkeden titreyerek, standın önündeki raflı alanda bulunan bazı dergi makalelerinin baskılarını yeniden düzenledim, kağıtları öfkeyle karıştırıp yeniden istifledim, tam o sırada Henry iki büyük paket kahve fincanıyla çıkageldi.

"Merhaba, burada oldukça öfkeli bir kağıt taşıma eylemi var, her şey yolunda mı? Kucaklaşmak ister misin?" diye sordu kollarını açarak.

"Hayır, kızgınlım ve kimseyi öldürmemek için bir dakikaya ihtiyacım var," diye homurdandım, Dominic etrafımızda dolanıp her yöne ölüm ışını bakışları fırlatırken.

"Pekâlâ," dedi Henry, Dominic'in geri çekilen formuna kısa bir süre kaşlarını çatarak, sonra bana döndü. "Gününüzü aydınlatmak ve damarlarınızı tıkamak için şeker yüklü karamelli, tam yağlı bir latte içmeye ne dersiniz?"

"Şeker hastalığına neden olan hamur işleri de getirdiniz mi?"

"Tabii ki." Sırtarak fincanları masama bıraktı ve bir hokkabaz gibi ceketinin cebinden birkaç kâğıt torba çıkardı. "Ta da!"

"David Blaine'in kahvaltı eşdeğeri gibisin," diye mırıldandım, gülümsememi gizlemeye çalışarak, çantalardan birini karıştırıp çikolatalı bir kruvasan bulduğumda çok sevindim.

"Kollarımın arasında neler sakladığımı görene kadar bekleyin," dedi gülerek ve bir Danimarka böreği seçip büyük bir ısırık aldı. "Hannibal için bir şey getirmedim, biraz daha 'etli' bir şey tercih edeceğini düşündüm."

"Arsenik katılmamışsa ona hiçbir şey vermeyin."

Henry yemeğini yerken düşünceli düşünceli başını salladı. "Biliyor musun, eğer bir mazerete ihtiyacın olursa, bütün bu süre boyunca benimle olduğunu söyleyebilirim. Soru sormak yok."

"Suç ortağı olmayı kabul ettiğin için teşekkürler, ama bu güzel yüzünle hapisanede pek başarılı olacağını sanmıyorum," dedim omzunu hafifçe okşayarak.

"Sence ben güzel miyim?" diye mırıldandı, kirpiklerini kırpıştırarak aynı anda hem gülünç hem de muhteşem görünüyordu.

"Kurumsal İlişkiler'den Bruno öyle düşünüyor gibi görünüyor ve ben kim oluyorum da karşı çıkıyorum?"

"Bruno böyle düşünüyorsa, doğru olmalı." Henry bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda konuşmak istersen seve seve dinlerim. Ya da oraya gidip güvenilir Süpermen kıyafetimi giyip birinin kışını tekmeleyeyim mi?" Tekrar Dominic'e doğru baktı.

Henry'nin arkamı kollaması gururumu okşamış ve beni rahatlatmıştı, az önce bana söyledikleri yüzünden Dominic'in derisini yüzeceğini biliyordum. Ama bunu kendi başıma halletmem gerekiyordu, ben büyük bir kızdım, zavallı bir kız değil.

beyaz bir şövalyenin atına binip ejderhayı öldürmesine ihtiyacı olan bir prenses. Ya da seri katili yumruklayacak. Ne de olsa ben de bazı ninja hareketleri biliyordum ve bu noktaya kadar bir felaket olsam bile Dominic artık ipucunu almış olmalıydı. Bunu kesinlikle yapabilir ve kendi hayatımın kahramanı olabilirdim, değil mi?

"Teşekkürler Clark, ama sanırım bununla başa çıkabilirim, düzgün bir kahveyle dönmek kesinlikle bu sabah için dileyebileceğim en iyi kurtarış."

Henry eğildi ve kâğıt kahve fincanını benimkiyle tokuşturdu. "Ne zaman istersen."

Yirminci Bölüm

Şirket sponsorluğundaki sempozyumda tüm ekip bir koşuşturma içindeydi, umutsuzca organize olmaya ve çeşitli öğretim üyelerinin yerini tespit etmeye çalışıyorlardı. Daha önce stantta sergilediği korkunç davranıştan sonra Dominic'in günün geri kalanında meşgul olması beni fazlasıyla rahatlatmıştı, bu yüzden onunla hiçbir noktada karşılaşmamış, sinirlerimin yatışmasına ama güvensizliklerimin yeniden su yüzüne çıkmasına izin vermemiştim. İş yerinde gerçekten de sürtük izlenimi mi veriyordum? İnsanlar gerçek hayatta zirveye çıkmak için gerçekten uyumaya mı çalışıyordu? Diğer meslektaşlarımdan herhangi biri, ilerlememin tek yolunun gerçek beynimi değil de seksi kullanmak olduğunu düşünecek kadar işe yaramaz olduğumu mu düşünüyordu?

Clara'yı aşırı düşünmeye başlamıştım ve kendimi Paniklemiş ve fiziksel olarak hastalanmıştım ama neyse ki Simmy, Dominic'in tam olarak ne söylediğini ona anlattığımda beni uçurumdan aşağı indirdi. Akli başında hiç kimsenin kedi tüylü hırkamın sürtükçe olduğunu ya da Dick Dastardly ile yattığımı düşünmediğini ve Dominic'i İngiltere'ye döndüğünde kesinlikle anestezi olmadan hadım edeceğini kesin bir dille ifade etti.

"Yine de oyalanma Clara. Söylediklerinden anladığım kadarıyla bana ciddi psikopat sapık hisleri veriyor. Bu yüzden dikkatli olun ve kesinlikle onu İK'ya şikayet edin, çünkü siz etmezseniz ben ederim." Simmy uyarısında netti, ben de bundan sonra onun yolundan çekilmeyi kabul ettim,

ve Richard'a kabinde bana söylediklerini söylemeyi kesinlikle (belki) düşünüyordum.

Beynimi Dominic'le ilgili daha fazla düşünceden uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım ve koltuğumda geriye yaslandım, derin, güçlendirici nefesler alarak zihnimi bu sabahki dehşet gösterisinden uzaklaştırıp Akdeniz'de altın kumlu bir plaja, elimde sangria içmeye zorladım.

Toplantıdaki özel rolüm sona ermişti, tüm sunum slaytları geçen hafta tamamlanmış ve imzalanmıştı ve her şey başlamadan önce kısa bir restoratif disko uykusundan kurtulup kurtulamayacağımı merak ettim. İlgili poster oturumlarına poster asmak, slayt önizlemelerine ve bir dizi rakip şirket konuşmasına katılmak arasında bütün gün durmadım, bu yüzden sempozyum slotumuz saat 6'da geldiğinde, her birkaç dakikada bir esnemeyi bastırmaya çalışıyordum.

"Bu sempozyum ne kadar sıkıcı ki daha başlamadan dalıp gidiyorsun?" Henry başımın çok üstünde bir yerde eğlenerek konuştu.

"Sadece kendimi bir saatlik yoğun zihinsel uyarıma hazırlıyorum," diye cevap verdim, gözlerimi kapalı tutarak.

"Elbette." Yerine otururken benimkine bitişik küçük katlanabilir sandalyede kıpırdadığını hissedebiliyordum, kolu kazara bana sürtündü. "Eğer gerçekten uyuyakalırsan, yüzüne bıyık çizeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Dick Dastardly'ninkiyle aynı olmadığı sürece, devam edin, en iyi sanatsal yaratımınızı dört gözle bekliyorum."

Henry küçük bir inilti çıkarmadan önce, "Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldandı. "Olamaz, onun burada ne işi var?"

Gözlerimi açtığımda Naomi'nin Derek Smith'e doğru yürüdüğünü gördüm, kulaklıklılı teknik personelden biri tarafından mikrofonla dinleniyordu ve bu şeylerde her şeyin gerçekten çalışmasını sağlıyordu. Elini zarif bir pozla Richard Holmes'a doğru uzatmıştı, yüksek topuklu ayakkabıları ve inanılmaz uzunluktaki bacakları onu zarif ve kadınsı gösteriyordu.

"Onunla olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Sessizce sordum.
Henry cevap olarak iç çekti.

"Eğer istersen Clara, ama belki şimdi değil, belki biraz daha özel bir yerde," diye cevap verdi. Naomi başını çevirdi ve bizim ona baktığımızı gördü. Kendinden emin bir tavırla küçük bir el salladı, ben de Henry'nin beni izlediğini fark edinceye kadar ona karşılık verdim, bunun üzerine bir sineğe vuruyormuş gibi yapıp kendi elimin üzerine oturdum.

"Her zamanki gibi pürüzsüz, Clara," dedi bir kahkahayı bastırarak ve öksürerek saklamaya çalışarak.

Oditoryum arkamızda dolmaya başlamıştı ve tüm öğretim üyeleri toplanmış, mikrofonlar takılmış ve hazır bekliyordlardı. Dominic hepsinin etrafında dolanıyor, bu mesafeden bile tüylerimi diken diken ediyordu ve önlenemez bir şekilde ürperdim. Aslında onun bir dinleyici üyesinden başka bir şey olmaması gerekiyordu; bu bir tıp sempozyumuydu ve aktif pazarlama katılımı kesinlikle teşvik edilmiyordu.

"Bu sabah gerçekten ne yaptı?" Henry mırıldandı, bana doğru eğildi, kalçası benimkine bastırıyordu, sıcak, katı ve rahatlatıcıydı.

"Yok bir şey, her zamanki şeyler işte." Henry'nin araya girip işleri benim için düzeltmeye çalışmasını istemediğim için kaçamak cevaplar veriyordum.

"Hayır, bilmiyorum, bu yüzden sordum," diye cevap verdi Henry, sonra sert bir sesle devam etti, "Sana dokunmadı, değil mi?"

"Hayır!" Neredeyse çığlık atacaktım, Pharmavoltis ekibinin geri kalanından birkaç meraklı bakış topladım. Utangaç bir gülümsemeyle "Ben iyiyim" dedim, ta ki onlar arkalarını dönüp kendi sohbetlerine devam edene kadar.

"Hayır, yapmadı, sadece benden bir şeyler koparmaya çalışıyordu," diye daha sessiz bir şekilde tısladım, başımı hızla Henry'ninkine doğru çevirdim, böylece neredeyse burun buruna geliyorduk.

"Tamam, güzel," diye fısıldadı ve ben transa geçmiş gibi dudaklarının hareketini izledim, tüm varlığım artık ne kadar yakın olduğumuza ayarlanmıştı. "Çünkü ben

"Eğer yaparsa kıcına tekme yi basarım."

Nefesi belli belirsiz naneli kokuyordu ve yanağını okşadı, tenimi ısıttı ve aynı anda düşünce süreçlerimi dondurdu, etrafımdaki hava onun yakınlığıyla şarj oldu. Sadece bir saniyeliğine ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarmıştım ama Henry'nin gözlerimiz buluştuğunda salonun loş ışığında parlayan bakışları beni telaşlandırarak geri çekilmeme neden oldu.

"Eğer bana dokunsaydı, bir uzvunu kaybederdi. Ona tokat atmadığım için şanslı," diye mırıldandım, tiksinti dolu bakışlarımı Dominic'in kafasının arkasına yönelttim. Henry'nin ağzının artık net ve silinmez bir şekilde hafızama kazınmış olan yakın çekim görüntüsünden kendimi uzaklaştırmak için umutsuzca çabalıyordum.

Sempozyum iyi geçti ve bittikten ve dinleyiciler dağıldıktan sonra, çok ilgi çekici bir konuşmacı ve mükemmel bir Başkan olan Derek, Naomi'nin ardından bizimle konuşmak için geldi.

"İkinize de merhaba," dedi neşeyle.

Henry, "Merhaba Derek, her zamanki gibi iyi bir sunumdu," diyerek elini sıktı ve eski karısının kederli bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı.

"Teşekkürler." Derek Naomi'yi öne doğru yönlendirdi. "Ve tabii ki Naomi Porter'ı . Clara, siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Henry beceriksizce başını salladı, ben de gülümseyerek, "Evet, seni tekrar görmek güzel," dedim.

"Şimdi de fakülte yemeğine mi gidiyorsun?" Derek hoş bir şekilde sordu.

"Evet," dedi Henry, önceki günden kalan gerginlik geri dönmüştü, kırışmış alnından ve sertleşmiş duruşundan belli oluyordu.

"Güzel, güzel. Biraz sohbet edelim," diye mırıldandı Derek, bir kolunu onun omuzlarına dolayarak çıkışa doğru yönlendirdi.

Naomi ve ben yalnız kaldık ve bir saniye boyunca birbirimize rahatsız bir şekilde baktık.

"Sen..." dedik ikimiz de aynı anda.

Güldüm ve karşılığında o da kıkırdayınca rahatladım.

"...fakülte yemeğine mi gidiyorsun?" Devam ettim.

"Evet, Derek gelmemi istedi. Ama Henry'nin beni orada istediğinden emin değilim."

"Henry muhtemelen huysuzluk yapıyordur ve zaten bu onun kararı değil," dedim içtenlikle. "Hadi, bir sürü insan olacağız, bu yüzden onun yanına oturmak zorunda değilsin ve eğer sana kötü kötü bakarsa, eline bir çatal saplarım."

"Tamam, kulağa bir plan gibi geliyor." Minnetle gülümsedi.

Restorana giderken uzun bir alay oluşturduk, okul öncesi gezilerinden pek farklı görünmüyorduk, sadece sarı yüksek vizörlü tişörtler yoktu ve el ele tutuşmak zorunlu değildi. Naomi ve ben eşleşmiştik ve büyük ölçüde sessizlik içinde arkada ilerliyorduk.

"Henry ne düşünürse düşünsün, ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum, biliyorsun," dedi sonunda, bana meraklı bir bakış atarak.

"Bu çok iyi." Gerçekten samimi görünüyordu ve durumdan duyduğu bariz mutsuzluğa rağmen Henry'ye karşı kötü duygular hissedebiliyordum. Aralarında neyin bu kadar kötü gitmiş olabileceğini bir kez daha merak ettim. Çünkü içimdeki yeşil gözlü canavar bunu kabul etmek istemese de, birbirleri için mükemmel görünüyorlardı.

"Oxford'da tekrar ortaya çıkması sürpriz oldu mu?"

Sorusu beni dalgınlığımdan uyandırdı ve aklım birkaç hafta önce ofisime girdiği o güne gitti. "Evet, biraz öyleydi. Öğrenciyken ABD'ye döndükten sonra görüşemedik, bu yüzden tekrar görüşebildiğimize sevindim. Onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu unutmuşum."

"Teması neden kestiğini hiç merak ettin mi Clara?"

"Sanırım birkaç bin mil ve yoğun lisansüstü programlarımız araya girdi," diye ihtiyatlı bir şekilde cevap verdim, neyi ima ettiğinden emin değildim.

"Bunu bir ara ona gerçekten sormalısın."

Grubun geri kalanı bizden biraz ilerlemişti ve Naomi paltosunu sıkıca sararak hızını biraz artırdı, ben de ona yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldım.

"Dün güzel bir toplantıydı, bu yeni deneme oldukça harika değil mi?" dedi parlak bir şekilde, belli ki konuyu değiştirmeye hevesliydi ve gerçeği gizleme zahmetine girmedim.

"Evet, öyle. Sizin için biraz garip olduysa özür dilerim, tanıştığımızda Henry'nin eski karısı olduğunuzu bilmiyordum."

Naomi küçük bir iç çekti. "Sorun değil, bu senin hatan değil. Ayrıldığımızdan beri aramız hep biraz bozuktur."

Sessizce yürürken serin bir deniz meltemi bizi savuruyor, saçlarımı karıştırarak yüzüme doğru savuruyor, okyanusun keskin tadıyla kaplanmış saç telleri ağzıma takılıyordu. Restorana yaklaştığımızda Naomi'ye döndüm ve koluna hafifçe dokunarak onu durdurdum. "Bu gerçekten beni ilgilendirmez, istersen kaybolmamı söyle ama ikinizin arasında gerçekte ne oldu?"

Bunu gerçekten bilmek istiyor muydum? Hoş olmayan bir şey öğrenirsem, bu Henry'yle olan arkadaşlığımı zedeler miydi? Ona farklı bir gözle mi bakacaktım? Merak kediye öldürür falan.

"Sana hiçbir şey söylemedi mi?" diye mırıldandı, şaşkınlıkla bana bakarak.

"Hayır, pek sayılmaz, sadece kısa bir süre evli kaldığınızı ve iyi bitmediğini söyledim."

"Evet, en azından bu doğru. Gerçekte, evliliğimizde başka biri daha vardı ve ikimiz de bunu asla atlatamadık." Cesurca bir rahatlık çabasına rağmen sesinde bir titreme vardı.

Oh. İlişkiyi kimin yaşadığını merak ediyordum. Henry'nin sadakatsiz olabileceğini düşünmekte zorlanıyordum ama onun bu yönünü gerçekten bilmiyordum. Kendisiyle gurur duymadığını söylemişti ve eğer gerçekten bir şeyler aramaya çıksaydı pek çok teklif almayacak değildi.

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm." Duraksadım ve sokak lambalarının karanlığında yol arkadaşşıma baktım. "Ben sadece Henry'nin de mutlu olmasını istiyorum."

"Bazen kendi mutluluğunu sabote etmeye kararlı olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı beni dikkatle inceleyerek.

"Öyle mi? Neden öyle diyorsun?"

"Evliliğimizin oldukça iyi olduğunu düşünüyordum, en azından benim . Keşke bizim için mücadele etseydi, geçmişinin üstesinden gelebileceğini umuyordum. O zaman kim bilir, belki ikimiz de mutlu olabilirdik." Naomi'nin sesinde kaybın acısı vardı.

"Hayatta hiçbir şey umduğumuz gibi gitmiyor, değil mi?" Kendi mutluluğunuz için başkalarına güvenmenin feci bir hata olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

"İşler senin için oldukça iyi gitmiş gibi görünüyor, değil mi?" Gölgeyi ışık halesi içinde yüz ifadesini çözmek zordu ve hızla başka tarafa baktı. "Özür dilerim, çok kaba . Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sadece onu tekrar görmek bana zor geliyor."

"Sorun değil." Bu yorum biraz yüzüme vurulmuş bir tokat gibiydi ama ona hak verebiliyordum. Son zamanlarda Henry'nin etrafında olmak benim de dengemi bozmuş gibiydi. "Karmaşık bir ayrılık yaşadığın için üzgünüm ve incindiğin için gerçekten üzgünüm. Ama Henry ve ben arkadaşız ve ona destek olmak için elimden geleni yapacağım, çünkü onu bir daha hayatımdan çıkarmak istemiyorum," diye ekledim ve konuşmanın bu noktasında Henry'nin direğine kesinlikle çivi çakmaya karar verdim.

"Güzel, burada kalacağın ve ona göz kulak olacağın için memnunum." Naomi durakladı ve derin bir nefes aldı. "Ama öyle görünüyor ki

Henry'nin başına gelenlerin çoğunu görmezden geliyorsun, bu yüzden onunla bir an önce konuşmalısın." Ama ben onu daha fazla sorgulayamadan restorana girdik ve pencerenin altında şehrin ışıklarını gören uzun bir masaya oturduk.

Yer kapma telaşıyla Naomi'den çabucak ayrıldım ve kendimi Henry ile Richard'ın arasında buldum ve en şanssız, şarabı endişe verici bir hızla yudumlayan ve düşük kaşlarının altından spekülâtif bir şekilde beni izleyen Dominic'in tam karşısında.

Bu destansı korkunçlukta eğlenceli bir gece olacaktı. Mükemmeldi.

Bölüm Yirmi Bir

Başımı öne eğerek masanın karşısındaki Dominic'ten gelen hoş olmayan bakışlardan kaçınmama rağmen sohbet bütün akşam oldukça canlı geçmişti. Marina kendini Henry'nin yanına yerleştirmişti ve onu giderek daha fazla bana doğru eğilirken buldum, ta ki neredeyse kucağıma oturana kadar.

"Kendi sandalyeni kullanmak ister misin, çünkü benimle paylaşmak için biraz büyük olduğunu düşünüyorum?" Kulağına fısıldadım.

"Bana *dokunuyor*, Clara," diye tısladı, kendini bana daha da sıkıca bastırarak.

"O zaman ona durmasını söyle, Henry." Etrafına bakındığımda Marina'nın cin etkisiyle hafifçe odaklanamayan sırtışıyla karşılaştım.

"Hey, Marina, orada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ooooh, ben iyiyim." Göz kırptı ve dudaklarını yalayarak elini Henry'nin kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Tanrım, gerçekten de doyumsuzdu.

Henry bana umutsuz bir ifade takındı. "Bana yardım et," diye mırıldandı.

"Sanırım Richard seninle konuşmak istiyor," dedim yüksek sesle, Dick Dastardly'nin omzuna vurdum ve aynı anda ayağa kalkarak minnettar Henry'nin sandalyeme kaymasına izin verdim.

Marina oturduğu yerde hafifçe yığıldı ama dikkatini hemen diğer tarafında oturan Derek'e çevirdi. Ona sessizce zihinsel bir özür gönderdim.

ve karısı, Henry'nin pek de ince olmayan bir başparmak işaretiyle kadınlar tuvaletine gitmeye karar verdiler. Aklıma Wonder Woman'ın tema müziği geldi ve merdivenlerden inerken mırıldanarak bir başka başarılı kurtarma görevi için kendimi tebrik ettim.

Restoran, San Francisco'nun finans bölgesinde eski bir binadaydı ve oldukça geniş birkaç kata yayılmıştı. Atmosferik aydınlatması ve eski ahşap iç mekanları rahattı ancak gezinmesi oldukça zordu. Şımarık bir garsonun yardımıyla nihayet zemin kattaki karanlık bir koridorda tuvaletleri buldum; mutfağın gürültüsü ve tıkırtısı yakınlardan duyulabiliyordu.

Bugün en hafif tabiriyle tuhaf bir gündü.

Ellerimi yıkarken ve aynaya bakarken, Dominic'le kabinde geçirdiğim zor sabahı ve Naomi'yle yolda yaptığım tuhaf konuşmayı hatırladım. Her iki durumda da sanki bulmacanın bir parçasını kaçıırıyormuşum gibi hissetmiştim. Görmem gereken bir şey var mıydı? Farklı davranabilir miydim? Dominic gerçekten de çılgın bir sapık mıydı, yoksa onu gerçekten incitmiş miydim? Ya da daha kötüsü, Naomi yıllar önce Henry'yi incittiğimi mi ima ediyordu? Konuşmaları zihnimde tekrar tekrar oynamak yorucuydu ve beni hiçbir yere götürmüyordu ama duracak gibi de görünmüyordum.

Yansımam bana asık suratla bakıyordu, yüzümde tanıdık bir pişmanlık ve hayal kırıklığı ifadesi vardı. Terk edilmiş, mavi gözlü, sarı saçlı, sekiz yaşındaki bir kızın belirsiz yüzü. Sinsi bir enfeksiyon gibi yayılan incinme ve reddedilmenin ötesini göremiyordum. Korku ve kendini suçlamanın içimde sürekli yankılanmadığı bir yere ulaşamıyordum.

Bazı günler sıkı çalışmamın karşılığını aldığımı ve kendimden duyduğum tüm o şüphenin saçma ve temelsiz olduğunu iddia edebilir, kendimi buna ikna edebildim. İçinde bulunmaya kesinlikle layık olmadığım bir dünyada yolumu bulmaya çalışan cahil bir sahtekâr olmadığımı. Ama bugün o gün değildi. Değildi,

Bugün bu konuşmalar, özenle inşa ettiğim surlarımda küçük bir gediğin biraz daha açılması için yeterliydi.

Saçlarım topuzdan kurtulmaya başlamıştı ve tutamaçlar başımı acıtıyordu. Dalgalı uçlarını dikkatlice açtım, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünmediğimden emin oldum. Başım eğik, saçlarım yüzümde, aniden yorgun ve yatmaya hazır bir şekilde banyodan çıktığımda bileğim hemen zorla kavrandı ve koridordan aşağıya, merdivenlerden uzağa, ışığın daha da yarım yamalak olduğu bir köşeye doğru aceleyle götürüldüm.

"Tanrım, Henry, yine ne var?" Başımı kaldırıp bakmaya ya da nereye gittiğimizi anlamaya zahmet etmeden homurdandım.

"Bu sefer olmaz, Clara," diye mırıldandı Hannibal Lecter karanlık bir sesle, ben dehşet içinde geri çekilirken moraran parmakları kolumu sıkıyordu.

"Dominic?" Nefesim kesildi, zihnimin derinliklerinde bir yerlerde bir uyarı sireni çalmaya başladı. "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?"

Ama o sorularımı duymazdan gelerek beni zorla sürükledi. Korkutucu derecede güçlüydü ve ona direnmek için tüm çabalarımı sarf etmeme rağmen, öfke nöbeti geçirdiği için eve götürülmesi gereken yaramaz bir çocukmuşum gibi devam etti.

"Dominic, dur, canımı yakıyorsun!" Umutsuzca feryat ettim, onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyordum.

Sonunda durup bana doğru döndüğünde yüz ifadesi şehvet düşkününü ve soğuktu. "Hoşlandığın şey bu, değil mi Clara? Halka açık yerlerde gizli cinsel ilişkiler? Hadi yapalım o zaman."

"Ne?"

Bir adım daha yaklaştı ve ben de arkamdaki duvara çarparak geri çekildim. İşte bu an, gerçek hayattaki dehşetin içimde kabarmaya başladığı, vücudumu adrenalinle doldurduğu, sempatik sinir sisteminin her yöne sinyaller gönderdiği andı. Kaçacak bir yer aramak için sağa sola bakındım ama sanki Dominic sarmıştı,

ve karanlık koridor hiçbir sığınak ya da kurtarma şansı sunmuyordu, mutfağın sesleri artık uzak ve ulaşılmazdı.

"Hadi ama Clara, Simmy'yle kıyafetlerimin altında neye benzediğim hakkında konuştuğunuzu biliyorum," dedi esprisiz bir kahkahayla. "Ben de senin için aynı şeyi merak ettim, işte şimdi bunu öğrenme şansımız var."

Beynim kafatasımın içinde geri tepti. Bu nasıl oluyordu ki? "Dominic, biz konuşmuyorduk-"

Ama başını sallayarak sözümü kesti. "Kabul etmelisin ki uzun zamandır benimle dalga geçiyorsun," diye fısıldadı, başını yana eğip aramızdaki mesafeyi daha da kapattı ve parmak eklemlerini yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Bunu ikimiz de istiyoruz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Dominic. Ama bunu istemiyorum, lütfen."

Artık o kadar yakınımdaydı ki nefesindeki ekşi şarap kokusunu ve tıraş losyonunun güçlü, buruk, neredeyse tıbbi kokusunu alabiliyordum. Biraz yer kazanmak için başımı yana çevirdim. Ama buz gibi parmaklar çenemi acıyla kavradı ve çok da nazik olmayan bir şekilde başımı tekrar öne doğru çekti.

Bu istenmeyen temas, savaş kaç tepkimi nükleer boyutlara taşıdı, bakışları üzerimde soğuk bir şekilde titreşirken gölgeli yüzü odak noktasına geldi. Bu kadar ruhsuz gözleri daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim, siyah gözbebekleri iri ve şehvet doluydu ama hiçbir şefkat ya da arzu onları ısıtmıyordu. Bu romantizm ya da aşkla ilgili değildi, hayır, bu bir noktayı kanıtlamak içindi, ben bir fetihtim, eylemlerini yönlendiren herhangi bir duygudan ziyade sadece sahip olması ve kontrol etmesi gereken bir şeydim.

"Lütfen dur Dominic, bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadım, başını benimkine doğru eğerken korku sesimi çalmıştı.

"Çekinme, Clara. Tam istediğin gibi, kıpkırmızı sıcak olmasını sağlayacağım," diyerek dudaklarını yaladı, yılanı benzeyen dili yüzümden sadece milimetre uzaktaydı.

"Dur dedim, Dominic." Sesim bu sefer daha yüksekti. Ama o gelmeye devam etti, beni vücuduyla hapsedi, tüm gücüyle beni duvara yasladı, öyle ki göğüs kafesimin üzerindeki ezici güç yüzünden zar zor nefes alabiliyordum. Ve dudaklarını ağzımı örtmek için aşağı indirdiğinde, beni zorla öptüğünde, hoş olamayacak kadar çok tükürükle, içimdeki kung-fu ninjası sonunda uyandı. Dizimi olabildiğince sert bir şekilde kaldırarak kasıklarına vurdum ve ondan özellikle tatmin edici bir acı homurtusu çıkardım ve kısa bir süreliğine geri çekilerek nefes nefese kalmama ve kurtulmaya çalışmama izin verdi.

"Dur! Çekil üstümden ve beni rahat bırak!" Çığlık attım, yumruğumla göğsüne vurdum ve ayakkabımın çivili topuğuyla ayaklarından birine vurdum.

"Seni kaltak," diye hırladı, bana tokat atmak için elini kaldırdı ve ben içgüdüsel olarak sinerek darbeye hazırlandım.

"Ondan uzak duracaksın Dominic, yoksa seni öldürürüm." Henry'nin sesi ölümcüldü ve amaçlanan şiddeti olduğu yerde durduruyor gibiydi.

"Dominic yüzüme tükürdü ve gözlerini benimkilerden ayırmadan devam etti: "Güzel erkek arkadaşının gözlüklü bir süper kahraman gibi ortaya çıkmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Bırak onu, sana açıkça durmanı söyledi," dedi Henry otoriter bir şekilde, sesi artık daha yakından geliyordu ama Dominic'in çarpık ifadesinden başka bir şey göremiyordum.

"Sana kesinlikle durmanı söyledim," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

"Dominic homurdandı ve sanki yüzüne istenmeyen tükürükleri saçan benmişim gibi elinin tersiyle ağzını sildi.

"Doğru, işte bu, bunu haftalar önce yapmalıydım," diye kükredi Henry. Ve sonra bildiğim tek şey, Dominic'in olduğuydu.

Henry'nin indirdiği yumruk onu koridorun karşı tarafındaki duvara fırlattı. Komedi filmlerini aratmayacak bir şekilde kayarak yere düştü ve çok kızgın, kıvranan bir yığın halinde bana doğru küfürler savurdu.

"İyi misin?" Henry bana doğru döndü, ellerini nazikçe yüzümde gezdirdi, sıcak, yumuşak parmaklarıyla dokundu, endişeli gözlerle her santimetremi inceledi. Sadece yaralarımı kontrol ettiğini sanıyordum ama hâlâ titriyor olsam da aramızdaki bu temas güven verici ve yatıştırıcıydı. Güvenli.

"Evet," diye fısıldadım.

Dominic ayağa kalkmış, her zamanki gibi mükemmel bir şekilde taranmış saçlarını düzeltiyor ve burnundan akan bir damla kanı siliyordu. "Seni saldırıdan dava edeceğim, ama ona hoş geldin diyebilirsin. O sadece sıradan bir fahişe, hepimizi yönlendiriyor."

"Bu kadar yeter Dominic," diye sertçe emretti Richard ve etrafıma baktığımda küçük bir grup izleyicinin beni dikkatle izlediğini gördüm. "Haydi, sanırım otele dönme vaktin geldi. Sabahleyin şirkete yaptığın bu büyük hatalı davranış hakkında bilgi verilecek."

Henry kollarını bana doladı ve ben de yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Beni tekrar kurtardığın için teşekkürler Süpermen, gerçekten geleceğini umuyordum."

"Her zaman senin için geleceğim Clara, sen benim Lois Lane'imsin." Saçlarıma yumuşak bir nefes verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

"

Çek ellerini üzerimden. Beni ayartıyordu, aylardır benimle flört ediyordu," diye öfkелendi Dominic, Richard ona eşlik edip merdivenlerden yukarı çıkarmaya çalışırken.

Henry hâlâ kollarını bana dolamıştı ve ben onun göğsüne doğru gürültülü bir şekilde hıçkırana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Richard'ın onu taksiye bindirmesine yardım etsem iyi olacak," diye mırıldandı nazıkçe, "ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"İyi olacağım," diye cevap verdim ve onun elinden kurtulup, bozulmamış beyaz gömleğinde bıraktığım gözyaşı lekeli sümük ve rimel lekesini inceledim. "Göğsünde Torino Kefeni'nin bir versiyonunu bıraktım. Bunun için üzgünüm."

"Emin misin?"

"Evet, kesinlikle yüzümün bir izi," diye cevap verdim burun kıvrarak.

"Hayır, seni kaçık, seni bir dakikalığına yalnız bıraksam iyi olacağına emin misin? Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi hafif bir kahkaha atarak ve elindeki parmakları sanki doğaçlama boks çıkışından sonra onu rahatsız ediyormuş gibi rahatça esnetti.

"Evet, git, git." Dudağım hafifçe titremesine rağmen elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Tuvalete dönüp buğulu gözlerimi düzeltmem gerekiyor."

Richard hâlâ kavgacı Dominic'le boğuşurken, Naomi küçük kalabalığın arasından çıkarak, "Onunla kalabilirim," dedi.

Henry tereddütle ikimizin arasına baktı. "Senin için sorun olmadığından emin misin, Clara?"

Başımı salladım ve , "Evet Henry, iyi olacağım."

Naomi bir kolunu omzuma doladı ve beni hafifçe koridora ve tuvaletlere doğru tekrar yönlendirdi. Henry'nin bakışları birkaç dakika boyunca üzerimizde kaldı, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve sonunda merdivenlerin dibinde Richard'a katıldı.

"Hadi seni pislik, seni buradan çıkaralım," dedi ve aralarında Dominic'i neredeyse yerden kaldırarak kızgın halini gözden uzak bir yere taşıdılar.

Banyoda, solgun yüzümden çılgınca bakan şişkin panda gözlerimi incelerken, Naomi çantasından makyaj temizleme mendili aradı ve bana bir çift uzattı.

"Bunlar yardımcı olabilir," dedi.

"Teşekkürler." Yüzümden aşağı Salvador Dali tablosu gibi akan siyah yapışkan maddeyi elimle silmeye başladım.

"Bir değil." Naomi beni dikkatle izliyordu, sanki her an kaçacakmışım gibi. "Henry masaya dönmediğinde gerçekten endişelendi, özellikle de Dominic'in de gittiğini fark ettiğinde."

Tanrı'ya şükür ki her şeye göz kulak oluyordu. Aksi takdirde neler olabileceği, bunun nasıl sonuçlanabileceği olasılıkları düşünmeye bile değmezdi. Bu sefer onun yardımı olmadan kendimi gerçekten kurtarabilir miydim? Aslında bunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden en iyisi bunu gömmek ve bir daha asla düşünmemektir. Varsayılan devede ayarı devreye girdi.

Naomi yansımasına bakıyor ve dalgın bir şekilde tertemiz saçlarıyla oynuyordu. Aynada bana sempatik bir yan bakış attı. "Dominic tam bir baş belası, değil mi?"

"Evet, birinci sınıf bir pislik ama fiziksel şiddete başvuracağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım titrek bir sesle. Çantamdaki makyaj malzemelerini karıştırarak fondötenimi ve rimelimi yeniden sürmeye başladım.

şimdi şişmiş ve lekeli yüz, ama kısa süre sonra hiçbir fark yaratmıyor gibi görüldüğünde vazgeçti.

"Henry'nin ortaya çıkması gerçekten büyük şans."

"Evet, gerçi Dominic'i zayıflatmak ve Henry'ye kahraman olma şansı vermek için taşaklarına çoktan diz çöktürmüştüm," diye şaka yaptım ve uzun bir iç geçirdim. "Son zamanlarda beni kurtarmayı alışkanlık haline getirdi, bu oldukça can sıkıcı."

"Evet, mükemmel bir kahraman, değil mi?" Sesinde duraksamama ve gözlemlememe neden olan bir hüznün vardı. Rujunu yeniden sürerken yüzünü buruşturmasını görmezden gelseniz bile yüzünde sıkılmış bir ifade vardı, gerginlik mükemmel manikürlü kaşlarını kırıstırıyordu ve omuzlarında belirgin bir gerginlik ve hareketlerinde sarsaklık vardı.

"Ona Süpermen dememin bir nedeni var," diye mırıldandım ve o da üzgün bir şekilde gülümsedi. "Naomi, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, ne oldu?"

"Daha önce olan bitene karşı kör olduğumu söylerken ne demek istedin?"

Bir an kararsız göründü, sonra omuzlarını dikleştirip bana dönerek yumuşak bir iç çekişle, "Henry bir şey söylediğim için bana kızacak, ama benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edebileceğini sanmıyorum, o yüzden işte başlıyoruz," dedi. Durakladı, kısa bir süre tavana baktı, sonra bana dönerek uzun bir iç geçirdi. "Senin yüzünden ayrıldık."

Tamamen bilinçsizce, komedi amaçlı bir çift çekim yaptım ama yüz ifadesi samimiydi. "Ben mi? Bunun benimle nasıl bir ilgisi olabilir? Oxford'dan ayrıldığından beri Henry'yle hiç görüşmedim!"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bir anda birbirimize bağlandık; anlıyor musunuz? O komik, nazik, özenli ve tamamen muhteşem," dedi, "ve ben onu elimde tutmak için o kadar çaresizdim ki, beni istemesini sağlamaya kararlıydım."

onu çok istiyordum. Bu yüzden onu mutlu etmek için çok uğraştım. Gerçekten çok, Clara. Ama bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum."

Şaşkınlık içinde ona baktım.

"Derek ondan uzak durmam için beni uyarmış, birine özlem duyduğunu, trajik bir karşılıksız aşk vakası yaşadığını söylemişti. Ama Henry gibi bir adam sana çıkma teklif ettiğinde, aklı başında kim hayır diyebilir ki?" Güldü ama sesi boş ve yankılıydı.

Naomi lavabolara yaslandı ve yere baktı. "Bir süre çıktık ve her şey harika gidiyordu, gerçekten çok tatlı ve sevecendi. Gerçi bazen oldukça mesafeli olabiliyordu ama ben bunun sadece bastırılmış İngilizliğin açılmasını engellediğini düşündüm. Ona o kadar aşıktım ki, daha fazlası için zorlamaya devam edersem, sonunda beni sevdiğini bana göstereceğini düşündüm, değil mi?" Tekrar durdu, devam etmeden önce kolundan görünmez bir tüy topladı. "Vegas'ta bir konferans vardı ve tüm laboratuvar gidiyordu. Sonrasında benimle birkaç gün daha kalması için onu ikna ettim ve gerçekten çok eğlenceli zaman geçirdik. Son gece kumarhanelerden birinde çok içtiğimizde, Elvis'in arabaya servis düğünlerinden birini izlemeyi önerdim. Aslında komikti, ama değildi, çünkü oraya vardığımızda şapeldeki diğer insanların aşklarını ve mutluluklarını görünce şakayla karışık bizim de bir tane yapmamızı önerdi ve ben de onun karısı olmak için o kadar yanıp tutuşuyordum ki hemen kabul ettim. Acınası, değil mi?" Bana üzgün bir bakış attı. "Çok sarhoştum ve ne yaptığını bilmiyordu, ama ben biliyordum ve bunu asla yapmamalıydım, çünkü ertesi sabah pişmanlıklarla doluydu, yaptıklarımızdan dolayı perişan haldeydi. Ama bize bir şans verirse birlikte mutlu olabileceğimizi düşünmüştüm ve şimdi bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama o zamanlar sonunda onu elde ettiğimi hissediyordum, anlıyor musunuz? Kendime mükemmel bir koca bulmuştum ve sonunda o da benim mükemmel bir eş olduğumu fark edecek ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık."

Henry'nin evleneceğini düşünmek hem gülünç hem de eğlenceliydi.

bir Elvis taklitçisiydi ve böyle bir hikaye normalde

Ama bu hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordum, bu yüzden herhangi bir espri yapmaktan kaçındım. "Ne oldu?"

"Yavaş yavaş daha da ilgisizleşti ve artık neredeyse hiç konuşmuyorduk. Onu çok seviyordum ve neler olduğunu görmek istemiyordum ama o gittikçe benden uzaklaşıyordu. İnan bana Clara, onu baştan çıkarmak ve bana geri dönmesini sağlamak için her şeyi denedim, süslü akşam yemekleri, romantik hafta sonları, seksi iç çamaşırları, her şeyi. Ama hiçbir şey ona ulaşamamış gibiydi. Çok mesafeliydi ve evde olduğundan daha fazla dışarıda çalışıyor gibiydi, sanırım benimle yalnız kalmaktan kaçınıyordu. Ben de aptalca bir şey yaptım, gerçekten çok aptalca." Bir an için konuşmayı kesti ve donakalmış gibi baktı. "Onu kıskandırmaya, ne kaybettiğini anlamasını sağlamaya çalıştım, bu yüzden başka biriyle yattım."

Oof, ona kızgın olmasına şaşmamalı. O zaman kalbimin bir kısmı ona karşı döndü. Onu nasıl böyle incitebilirdi? "Naomi, ben-"

Elini sallayarak sözümü kesti. "Kendimle hiç gurur duymuyorum Clara. Birlikte kalma şansımızı mahvettiğimi de biliyorum. Ama mesele şu ki, onun karşılıksız aşkı mı? Evet, Derek beni uyarmakta haklıydı, çünkü onu hiç terk etmedi," diye üzüntüyle devam etti, sonra bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "*Sen* onu hiç terk etmedin. Sen hep oradaydın, ilişkimizin içindeydin. Başta kabul etmedi ama ilişkimi öğrendiğinde yıkıldı ve beni hiç sevmediğini söyledi. Başlangıçta ona biraz seni hatırlattığımı ve bu yüzden bana çıkma teklif ettiğini, ama asla bu kadar ileri gitmek istemediğini söyledi. Başka birini sevdiği için beni asla sevemezmiş." Durakladı ve başını salladı. "O seni seviyordu Clara ve şu anki davranışlarına bakılırsa seni hâlâ seviyor, belki de eskisinden daha çok seviyor."

"Ama biz sadece..." Sustum. Kalbim göğsümde durmuş gibiydi. Kulaklarımda bir çınlama. Beynim söylediklerinin saçma olasılığını kabul etmeyi reddederken, sözlerini işlerken ayak parmaklarımdan ezici bir panik yükseliyordu. Son zamanlarda başka insanların da söylediği şeyleri,

tamamen göz ardı ettiğim bir bilgi. Çünkü bunların herhangi bir kısmının doğru olduğuna kendimi inandırmam mümkün değildi.

"Sadece arkadaş mıyız?" Naomi gözlerimin içine baktı. "Dinle Clara, belki sadece arkadaş olduğunuzu düşünüyorsun ama sana söylemeliyim ki onu yine oyalyorsun. Onun ilgisini çekiyorsun ama ona hiçbir şey vermiyorsun, tıpkı okul günlerinde yaptığın gibi. Onu mahvediyorsun ve bu gerçekten boktan. O bundan daha iyisini hak ediyor. Senden daha iyisini."

Hayır. Hayır, bu doğru değildi. Biliyor olmalıydım. O da bana söylerdi. Bu konuda sohbet eder ve gülerdik, saçmaladığını kabul ederdi ve sadece arkadaş olarak yolumuza devam ederdik. Çünkü olabileceğimiz tek şey buydu. Naomi haklıydı, Henry için asla yeterince iyi olamayacaktım. Onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevebilecek biriyle birlikte olmalıydı. Yetenekli ve tüm kalbiyle seven biriyle. Kesinlikle benim gibi biri değil.

"Yanılıyorsun, başka biri olmalı, biz sadece arkadaştık," diye fısıldadım. Ama içimdeki o kasvetli yerde bir şeyler kıpırdanıyor ve çırpınıyordu; sıcak, umutlu ve belirgin bir şekilde rahatsız edici bir şey göğsümü çekiyordu. Tüm 'olabilirdi'lerin ve 'ya olsaydı'ların solucan benzeri bir kıpırtısı. Bu tehlikeli bir bölgeydi ve oraya gitmeme izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Yanılmıyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de, sevdiği sensin Clara, her zaman sendin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ben bir tavuktum. Sarı göbekli ve aşağılık bir korkak.

Naomi'ye bir dakika içinde masaya geri döneceğimi ve iyi olacağımı, sadece işemeye ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve Henry'ye onunla üst katta buluşacağımı söylemeyi kabul ederek beni gönülsüzce yalnız bıraktı.

O gittikten sonra beş dakika odamda bekledim ve sonra gizlice koridora çıkıp mutfak bölümüne indim ve orada şımarık garson kızla tekrar karşılaştım.

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım ve o çok kızgın," dedim. "Lütfen bir taksi çağırır mısın ve onunla tekrar karşılaşmamak için beni arka kapıdan çıkarır mısın?"

Lekeli yüzüme ve panik ifademe bakınca bana inandığı belli oldu ve beni 'sadece personel' koridoruna ve arkadaki çöp kutularına doğru yönlendirdi. "Burada bekle, şefimiz Rodriguez şimdi eve gidiyor ve diğer garsonlardan birini de bırakacak, eminim seni gitmen gereken yere götürecektir."

Ara sokağın karanlığında titriyordum, ta ki dövmeli ve at kuyruklu iri yarı bir adam kapıdan içeri girene ve ardından yirmili yaşlarında siyah saçlı küçük bir kadın gelene kadar.

"İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Evet, iyi. Marriott'ta kalıyorum, yolunuzun dışında mı?"

Garson kız elimi tuttu ve Rodriguez'e umutla baktı, "Onu oraya götürebiliriz, değil mi?"

Büyük adam başını salladı.

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandım, restoranın arka tarafındaki karanlıkta gizlenmiş park halindeki arabaya doğru yürürken sesim biraz boğuk çıkıyordu.

Ilık bir duştan sonra pijamalarımı giydim ve kendime otel odasına özel sıcak çikolata yaptım (biraz pütürlüydü ama en azından sıcak bir şeydi) ve pencerenin yanındaki sandalyeye yerleştim. Bu gün zavallı beynime çok ağır gelmişti, kendimi yıpranmış hissediyordum ve on altı saat önce uyandığımdan beri olan hiçbir şeye anlam veremiyordum. Bunun yerine, aşağıda titreyen şehir ışıklarına bakarak oturdum, henüz uyumaya hazır değildim, ta ki kapının çalınması beni sarmal düşüncelerimden uyandırana kadar.

"Clara, orada mısın? Ben Henry, telefonuna cevap ve ben sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum." Sesi boğuktu ama yine de panikle karışık olduğunu duyabiliyordum.

"Ben iyiyim Henry," diye cevap verdim, kapıya doğru ilerledim, elimi aramızdaki kalın tahtaya bastırdım ve gözetleme deliğinden baktım. Benim balık gözü perspektifime göre bile tamamen perişan görünüyordu.

"Seni görebilir miyim?" diye sordu.

Kalp atışlarım hızlandı, şimdi onunla konuşmayı kaldırabilir miydim? Naomi'nin sözleri kafamda yankılandı: 'Onu mahvediyorsun ve bu gerçekten çok boktan. O bundan daha iyisini hak ediyor. Senden daha iyisini.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum Henry," diye dürüstçe cevap verdim.

"Lütfen, bugün olan onca şeyden sonra, iyi olduğunu bilmem için seni kendi gözlerimle görmem gerekiyor Clara. Lütfen."

Haklıydı, bunu ona borçluydum. Yavaşça güvenlik zincirini geri kaydurdım ve kapının kilidini açtım, genişçe açtım ve onu içeri almak için geriye doğru hareket ettim.

"Teşekkür ," diye mırıldandı ve temkinli adımlarla içeri girdi. "Gerçekten iyi misin?"

Senin için çok endişelendim."

"Evet, karakter suikastları, istenmeyen ilgi ve büyük ifşaatlarla dolu cehennem gibi bir gün oldu." İçimi çektim, sandalyeme döndüm ve tekrar kıvrıldım. "Sıcak çikolata ya da iğrenç bir çay ikamesi istersen çaydanlık yeni kaynadı."

Henry gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Kulağa çok cazip geliyor ama sanırım pas geçeceğim."

Beni koltuğuma kadar takip etti ve karşımdaki sandalyeye geçerek gözlüklerini çıkardı, ellerini yüzünde gezdirdi. "Richard bana Dominic'in açığa alındığını, tam bir mahkeme yapılana kadar ofise dönmesine ya da size yaklaşmasına izin verilmeyeceğini söyledi. Suç duyurusunda bulunup bulunmayacağınızı bilmek istiyor."

"Hayır, sanmıyorum."

"Sana saldırdı, Clara," diye homurdandı Henry.

"Beni öpmeye çalıştı, hepsi bu." O anda hissettiğim dehşet yeniden ortaya çıkınca sesim biraz kısıldı ve içimi bir yudumla yuttum.

"Hepsi bu kadar değil, Clara. Seni bulmasaydım kim bilir neler olurdu." Henry'nin sandalyesinin ahşap kolçaklarını kavrayan elleri hafifçe titriyordu.

Hüzünlü bir teslimiyetle gözlerimi geceye diktim. Haklıydı, kim bilir neler olurdu ve şu anda ne kadar kötü hissediyor olabilirdim. Süpermen yine imdadıma yetişti. Birden bana söylediği sözleri hatırladım: '*Senin için her zaman ortaya çıkacağım Clara, sen benim Lois Lane'imsin*'. Kalbim tekrar buruşmadan önce bir anlığına şişti.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

"Bilmiyorum Henry," diye mırıldandım pencere camına karşı.

"Bu sizin kararınız. Eğer bunu yapmak istersen seni destekleyeceğimi biliyorsun, işyerinde seni nasıl taciz ettiğine ve korkuttuğuna dair bir tanık ifadesi verebilirim" dedi.

Dalgınca başımı salladım, hâlâ kendi zihnime kilitlenmişim. "Belki de Dominic haklıydı, belki de onu ben yönlendirdim," diye mırıldandım, Henry'nin söylediklerini zar zor hatırlıyordum.

Henry hayal kırıklığı içinde bana doğru eğilip aramızdaki küçük yuvarlak masaya uzanarak, "Ne? Bunu asla düşünmemelisin, hayır cevabını kabul etmeyen o lanet olası sürüngen suçlu, sen değilsin," diye bağırdı.

"Ona şirketten ayrılma gününde ilgilenmediğimi söylemeye çalıştım, Henry, ama sonunda gevezelik ettim ve ofiste seks hakkında konuştum. Korkunçtu. Sonra bizi dolaptan çıkarken gördü, ben senin saçını düzeltiyordum, ceketini giymiştim. Tavşanlar gibi seviştiğimizi ve benim halka açık yerlerde seks yapmaktan zevk alan bir tür nemfoman olduğumu düşündü." Mizahsızca güldüm. "Yani, neden bu gece için hazır olduğumu düşündüğünü anlayabilirsin."

Henry ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü, titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı ve fincanımı masanın üzerine koydu. "Hayır Clara, bütün bunların konuyla ilgisi yok, ona durmasını söyledin ama durmadı. Burada hatalı olan o. O kadar."

Sağ elinin kızarmış ve morarmaya başlamış parmak eklemlerine bakarak, başparmağımı rengi solmuş derinin üzerinde hafifçe gezdirdim ve onun irkildiğini, parmaklarının bir an için beni daha sıkı kavradığını hissettim. Bir fırsatını bulup onun tanıdık mavi-gri gözlerine derinlemesine baktım ama orada ne gördüğümü çözmek zordu. Acıma mıydı? Sevgi miydi? Her neyse, içi dışı bir olan güzel bir insanın ruhu gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

"Ciddi değilsen bana öyle bakma, Clara," diye fısıldadı Henry kasvetli bir sesle.

Naomi'nin sözleri tekrar yankılanırken arkamı döndüm. 'O bundan daha iyisini hak ediyor. Senden daha iyisini.

"Naomi'yle neden ayrıldınız?" Bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmamak için kendi duygularımı bir kapatmam gerekiyordu.

Henry ellerimi tekrar bıraktı ve sandalyesine geri döndü, omuzlarında hayal kırıklığına uğramış bir eğim vardı. "Şimdiden ne biliyorsun?"

"Senin versiyonunu duymak isterim Henry," diye cevap verdim sessizce.

Başını öne eğdi ve uzun bir iç çekti. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Başlangıç genellikle iyi bir yerdir."

"Doğru. Şey, ben Mayıs'ın altısında doğdum, on dokuz..." diye başladı ve ben de kafasına bir yastık fırlattım.

"Kısaltılmış versiyon, seni aptal," diye homurdandım ama yüzüme yayılan küçük gülümsemeye engel olamadım.

Henry yan yan ve hafifçe özür dileyen bir sırtışıla bana baktı. "Özür dilerim."

"İyi şeylere gel Fraser, yorulдум."

"İyi şeyler mi? Tamam, işte başlıyoruz." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Doktora öğrencisiyken hücre kültürü yapmak üzere Oxford'daki bir laboratuvara gönderildim ve orada biriyle tanıştım. Onun gerçekten özel biri olduğunu ve iyi hemen anladım, ama onun benden pek hissine kapıldım, en azından başlangıçta." Durdu ve yukarı baktı.

"Haksız değilsin. Devam edin."

"Neden peki? Deneyini mahvettiğimi biliyorum, ama ondan önce bile uzun zamandır benimle aranız bozuktuk, ben ne yaptım?"

"MIT'den bir doktora öğrencisine bakıcılık yapmak zorunda olduğum için sinirliydim. Ve sen tamamen mükemmeldin, Tanrım, kadın profesörler bile gülünçtü.

etrafınızda."

Henry, "Yine mi bu?" diye iç geçirdi.

"Belki hiç görmediniz ama bu doğru! Bunu oldukça rahatsız edici buldum. Her neyse, çekici kişiliğin ve içki siparişimi hatırlama yeteneğinle beni kazandın," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Oh, tamam," diye cevap verdi, biraz şaşkındı. "Devam et."

"Doğru ya. Çekici kişiliğim ve içki siparişini hatırlama yeteneğimle onu kazandım, sonunda benden nefret etmeyi bıraktı ve bazen takılmayı kabul etti."

"Doğru."

Henry kıkırdadı ve sonra başını ellerinin arasına aldı. "Mesele şu ki, benden nefret etmesini değil, benden hoşlanmasını istiyordum. Aslında, benim onu istediğim gibi onun da beni istemesini istedim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim, ama o aynı şeyi hissetmiyor ," dedi usulca ve gözlerinde dans eden acıyla yukarı baktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"

Gerçekten Jo'dan mı bahsediyoruz? Bunca zamandır o postdoc ile görüştüğünü biliyorsun, değil mi?" Tedirginliğimi mizahla hafifletmeye çalışarak sordum. İşin içine iğrenç yetişkin duyguları girdiğinde ve onlarla yüzleşmek zorunda kaldığımda her zamanki taktiğim.

"Hayır, Clara, biliyorsun Jo değildi, sendin. Her zaman ." Henry itiraf etti, sesi çığ ve acıyla karıştı.

İkimiz de birbirimize baktık, konuşmadık, havada yoğun bir duygu vardı, arkadaşlığımız bıçak sırtında bir belirsizlik içindeydi.

"Yüzümde bir şey mi var?" Henry kısık sesle fısıldayarak sessizliği bozdu.

Başımı sallayarak yerimde kıpırdandım ve kupaya uzandım, onu bir kalkan gibi tuttum, küçük, katı formu ellerimde kenetlenmişti, kalbimi korumaya çalışıyordum, içimde amansız bir sızı başlamıştı.

"Neden hiçbir şey söylemedin Henry?" itirafının etkisindeyken sordum.

"Çünkü senin aynı şekilde hissetmediğini düşündüm. Başlangıçta sana birkaç kez çıkma teklif etmeyi denedim ama sen ya laboratuvardaki herkesi davet ettin ya da gelip beni bir konuda azarladın. Arkadaşlarının benim alabileceğim en fazla şey olduğunu açıkça belirtmiştin ve blöf yapmadığın ihtimaline karşı kaçınılmaz reddedilmeyi kaldırabileceğimden emin değildim."

Zihnimi laboratuvarımıza geldiği o ilk birkaç haftaya geri götürdüğümde, onun uyumlu doğasını, hızlı, utangaç gülümsemelerini ve nazik mizahını ve bunların hiçbirini fark etmemeye ne kadar çok çalıştığımı hatırladım. Ancak, geçerken uğramasından başka bir nedeni olmadan elinde bir kahveyle ofisime uğradığı zamanlar aklıma gelmeye başladı. Ya da ben hücreleri izole ederken veya proteomik analizi yaparken, kendi projeleri için asla bilmeye ihtiyaç duymamasına rağmen, ne yaptığımı öğrenmek bahanesiyle akşam geç saatlere kadar benimle sohbet etmek için nasıl uğradığı. Laboratuvarda birlikte oturur, protokolleri gözden geçirir, birbirimizin yanında rahat eder ve ikimizin de tek başına bulamayacağı sorunlara çözümler bulurduk. Bara gidip sohbet ettiğimiz ve güldüğümüz zamanlar, 'şakalarımız' tuhaf ve bizden başka herkes tarafından bilinmiyordu ve sonra herkes geldiğinde ne kadar sessiz ve içine kapanık hale geliyordu.

"Oh kahretsin. *Sohbetler ve içkiler.*" Ne de olsa beni başından beri seviyordu. Neden bu kadar kör olmuştum? Jo ve Simmy haklıydı ve onlara söylediğimde çekilmez olacaktı.

Henry yerden başını kaldırdı. "Ne?"

"Boş ver, ayrılırken neden iletişimde kalmadın? Sana e-posta gönderdim ama hiç cevap vermedin."

"Senden hiç e-posta almadım Clara, ne diyorlardı?"

"Oh, sadece sohbet. Neler yaptığını, nasıl olduğunu merak ediyordum. Seni özledim. Seninle arkadaş olmayı özledim." Sesim zar zor duyuluyordu, yumuşaktı ve aramızdaki şeyleri ne kadar yanlış yorumladığım için üzgündüm.

"Oh. Onları almadım." Duraksadı ve yutkundu, sonra devam etti: "Üzgünüm Clara, Boston'a döndükten kısa bir süre sonra Oxford e-posta hesabım kapatıldı, görseydim cevap verirdim, inan bana."

"Neden benimle hiç iletişime geçmeye ? Nerede biliyordun. Neden arkadaşlığımızı aniden bitirdiniz?"

Henry bir an için bana baktı, yüz ifadesi çığ ve gözlemlemesi acı vericiydi. "Bilmiyorsun ama bana attığın her bakış yanık

Her dokunuş, kazara olsa bile küçük bir elektrik çarpması gibi hafızama kazındı. Daha fazla başa çıkamadım ve senin yanında olmakta zorlandığım bir noktaya geldim, bu yüzden kendi akıl sağlığım için ayrılmaya ve hayatıma devam etmeye karar verdim. Kahretsin, çok acınası görünüyorum..." Sesi kesildi.

Oturduğum yerde beceriksizce kıpırdandım, fincanımı masaya geri koydum, sıcak çikolata artık soğuktu ve hiç çekici değildi. Küçük seramik fincan kalbimi bombardımana tutan duygulara karşı bir tür savunma oluşturmuyordu.

"Bu bana Naomi'yle ne olduğunu hâlâ anlatmıyor," dedim, suçlaması ve ithamları kulaklarımda çınlıyor, evliliklerinin daha en başından mahvolmasına neden olduğum için yeni edindiğim suçluluk duygusunu pekiştiriyordu.

"Doğru ya. Özür dilerim." Henry elini yüzünde gezdirdi. "Evlenmek gibi bir niyetim yoktu. Naomi eğlenceli ve güzel biriydi ve sık sık bir grupta sosyalleşmiştik. Benden etkilendiğini açıkça belli etti."

"Oh, *onun* ilgisini gördün ama kadın nüfusunun geri kalanı görünmez mi?" Normal dengemize geri dönmek için şakacı olmaya çalışarak araya girdim.

Henry kaşlarını çattı. "Bırak da kederli hikâyemi bitireyim, sonra istersen dalga geçebilirsin."

"Özür dilerim," diye cevap verdim, yeterince azarlanarak sessizliğe bürünmüştüm.

Henry koltuğunda geriye doğru yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve devam etmeden önce gözlerini tavana dikti.

"Yaklaşık altı aydır görüşüyorduk ki büyük bir uluslararası konferansta kabul edilen bir bildirisi vardı ve çok heyecanlıydı. Kongre bittikten sonra kutlama yapmak ve biraz eğlenmek için Las Vegas'a yapacağı gezide ona katılmamı önerdi." Henry omuzlarını rahatsız bir şekilde yuvarladı ve koltuğunda kaydı. "Her şeyi o organize etti ve birkaç kumarhaneye gidip çok ama çok sarhoş olduktan sonra kendimizi

"Arabaya servis yapan bir düğün yerinde bir taksi." Bana baktı, belli ki bu konuda bir yorum bekliyordu.

"Ama Elvis? Gerçekten mi?" Beni karşılayan aşağılanmış ifade, dudaklarımı fermuarla kapatmamı sağlamaya yetti.

"Elbette pişman oldum ve bunu neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama kendimi çok yalnız hissediyordum ve Naomi oradaydı ve beni istiyordu ve sanırım artık tek başıma olmak istemiyordum. Böylece, bir şans verdik. Ancak ilişkinin giderek tek taraflı olmaya başladığı anlaşıldı ve ben de onunla ilişkiyi bitirmeye çalıştım. Ama bu çok zordu ve o da bu konuda çok üzgündü. Gerçekten onu incitmek gibi bir niyetim yoktu," diyor üzüntüyle. "Neyse ki boşanma oldukça hızlı bir şekilde gerçekleşti, çünkü ona aşık olmadığımı ve asla olmayacağımı anlamıştım."

"Seni aldattığı için mi?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Diğer araştırma arkadaşlarından biriyle görüşmeye başladı, ama o noktada ilişkinin bittiğini zaten biliyordum, bu yüzden onu gerçekten suçlamıyorum."

"Yani ona hala kızgın olmanın nedeni bu değil ?"

Henry bana biraz kederli bir bakış attı. "Ona kızgın değilim. Birazcık bile ilgili davrandığımda tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğünü fark ettim ve tüm bu ayrılık senaryosunu tekrar yaşamak zorunda kaldım. Bu çok yorucuydu ve sanki onu tekrar tekrar üzüyormuşum gibi hissediyordum. Boşanmanın kesinleşmesinden birkaç ay sonra Stanford'dan ayrıldım, ancak benzer akademik çevrelerde hareket ediyoruz ve ona karşı soğuk davranmak ve bir kez daha denemek istediğimi düşünmesine izin vermemek en kolayı oldu."

"Oh. Beni nereden biliyor?"

"Bir akşam evinde birkaç viski içerken Derek'e içini dökmüştüm. Stanford'da daha kalıcı bir görev almam için beni ikna etmeye çalışıyordu, ben de İngiltere'ye dönmek istediğimi söyledim. Beni daha fazla sorguladı ve her şey ortaya çıktı; seninle, seni ne kadar sevdiğimle ve Boston'a dönmek için Oxford'dan neden erken ayrıldığımla ilgili her şey. Ne kadar pişman olduğumu

o. Onun amiriydi ve sanırım bana fazla bağlanmaması için onu uyarmaya çalıştığını söyledi," diye yanıtladı. "Naomi ile senin hakkında konuşmadım çünkü gün içinde seni çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Ama ilişki bittiğinde ona başka birini sevdiğimi söyledim ve o da bunun sen olduğunu tahmin etti."

"Sana beni hatırlattığını söyledi, bu doğru mu?"

"Biraz, fiziksel olarak sanırım, ama onu tanıdıkça, senin ve onun daha farklı olamayacağını fark ettim," diye cevap verdi yorgun bir şekilde, gözlüklerini çıkarıp ellerinin topuklarını gözlerine sürterek.

Sessizce oturdum ve itirafını düşündüm, suçluluk duygusu her şeyin önüne geçti, diğer duyguların rahatsız edici dalgalanmasını bastırmak kolaydı, yıllardır onlardan saklanıyordum.

"Çok özür dilerim. Gerçekten bilmiyordum, bir an bile seni incittiğimi ya da seni oyaladığımı düşünseydim asla bir şey yapmazdım."

"Yapmayacağını biliyorum. Ve sen de beni hiç oyalamadın Clara, niyetin konusunda son derece nettin," dedi iç çekerek. "Mesele şu ki, sen hâlâ tamamen habersizsin, değil mi?"

"Neye karşı kayıtsız?" Dalgınca sordum, aslında hiç de berrak olmadığını, gerçek duygularımı ve niyetlerimi o kadar derine gömdüğümü biliyordum ki kendimi bile kandırmayı başarmıştım.

"Sana karşı hâlâ ne hissettiğime."

"I..." Gözlerine tekrar baktığımda, ifadesi o kadar açık ve savunmasızdı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ta ki birkaç hafta önce Jo ile yaptığım konuşmayı hatırlayana kadar: *'Belki de istediğin herkese sahip olabildiğinde, sonunda seni istemeyen kişiyi istiyorsun.'*

"Seni hâlâ seviyorum, Clara. Seni tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimden emin değildim ama bu son birkaç hafta inanılmazdı. Senin yanında olmak içimi aydınlattı, sanki ayrıldığımdan beri bir parçam eksikmiş gibi hissettim.

Oxford ve seni tekrar gördüğümde beri eski haline döndü," diye fısıldadı ve bana doğru uzandı.

"Çok yorgunum Henry, uzun bir gün oldu ve uyumam gerek," dedim kısık bir sesle ve elimi çektim. Bu çok fazlaydı ve aşırı yüklenmiş beynimde dönüp duran diğer her şeyin üzerine bir de bununla uğraşamazdım.

"Ah, tamam," diye mırıldandı Henry, yüzü üzüntü ve reddedilmişliğin resmiydi. Onu benim yüzümden bu halde görmeye dayanamıyordum, öne doğru eğilerek ellerimi masanın üzerinde sıkıca kenetlenmiş olan Henry'nin ellerinin üzerine koydum.

"Çok üzgünüm ama nasıl hissettiğimi bilmiyorum Henry. Beni sadece sana romantik bir ilgi göstermeyen tek kadın olduğum için istediğinden endişeleniyorum. Acaba sadece sahip olamayacağını düşündüğün bir şeyi mi istiyorsun?"

"Bu o değil Clara, benim için değil."

"Ama ya öyleyse? Ya bir araya gelirsek ve bunca zaman beni hayal ettiğin kişinin gerçekte olduğum kişiden çok uzakta olduğunu fark edersen?" Umutsuzca ağladım. "Belki de fındık aromalı tam yağlı bir latte sipariş ettiğini sanıyorsun, ama sonunda eline geçen gerçekten ufacık, minicik, soğuk ve acı bir espresso?"

"Clara..."

"Ya da gerçekten güzel ya da zeki biri gelirse, ahlaksız ve güzel ve '*Oh Dr Fraser, ne kadar muhteşem olduğunuza bakın, lütfen bir laboratuvar tezgahında soyunabilir miyiz*' derse ve siz de aynı şeyi hissederseniz? O zaman bana ne olacak?"

"Ne?! Clara bu-"

"Hasarlı ve kırık olduğumu söylerken şaka yapmıyordum. Teklif ettiğin her şeyi alacağım ve sonra hiçbir şeyi geri vermeyeceğim çünkü kalbimi kimseye emanet edebilir miyim bilmiyorum Henry, sana bile," diye itiraf ettim,

Babamın yaptığının bir yankısı olarak benimle daha önce bir kez teması kestiğinde temkinli davrandım. "Sadece senin için yeterince iyi olabileceğimden emin değilim-"

"Clara, dur!" diye neredeyse bağıırıyordu, sonra daha nazikçe. "Sadece konuşmayı kes. Haklısın, uzun bir gün oldu ve tüm bu duyguları sana yüklememeliydim. Bu konular hakkında konuşmakta zorlandığımı biliyorum ve bağlılık konusunda gergin olduğunu da anlıyorum. Lütfen, sadece gerçekten ne istediğini düşün. Eğer bu ben değilsem, bununla yaşayabilirim, içim parçalanacak ve zor olacak ama ben tüm kartlarımı masaya koydum ve şimdi ne istediğine karar vermek sana kalmış."

Henry ayağa kalktı ve beni yanağımdan hafifçe öptü. "Sadece şunu bil ki, sen olduğun gibi yeterlisin ve ben seni her zaman sen olduğun için seveceğim, başka bir nedenle değil."

Yirmi Beşinci Bölüm

O gece kötü uyudum, endişeli zihnim o günün tüm olaylarını ve ifşaatlarını gözden geçiriyordu. Özellikle de Henry konusunda ne yapacağımı ve onunla bir ilişki kurmaya çalışarak aramızdaki arkadaşlığı riske atıp atmayacağımı düşünüp durmuştum. Hâlâ onun bir fantezi Clara yarattığına ve benim bu beklentiyi asla karşılayamayacağıma inanıyordum. Belki de eskisi gibi devam etmeliydik çünkü bu harikaydı ve Oxford'u terk ettikten sonra mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kadar iyiydi. Ama sonra ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu, ne kadar lezzetli koktuğunu ve bana belli bir şekilde baktığında nasıl oracıkta alev alacakmışım gibi hissettiğimi hatırlatan o içimdeki küçük ses vardı. Ama en çok da genel olarak ne kadar harika, komik, sabırlı, nazik ve cömert olduğunu hissettim. Zihnimde onun en iyi yanlarını gösteren bir video montajı dönüp duruyordu, bu da dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu ve kendimi ikna etmeye çalıştığım 'sadece arkadaş olmalıyız' mantığına hiç yardımcı olmuyordu.

Ama huzursuz bir kararsızlıkla geçen yorucu bir gecenin ardından, sabah kalktığımda

Ertesi sabah, kararımı vermiştim.

Richard beni kahvaltıda karşıladı ve ciddiyetle bir kenara çekti. "Dün gece Dominic'le olanlar için çok üzgünüm Clara. Kendimi sorumlu hissediyorum ve onun sana yönelik hain niyetlerini fark etmeliydim."

"Bu senin hatan değil Richard, ."

"Bunu söylemeniz çok nazik bir davranış ama müdürünüz ve bölüm başkanınız olarak sizin iyiliğiniz benim sorumluluğumda. Eğer suç duyurusunda bulunmak isterseniz, hepimiz sizi destekleyeceğiz. Ne yazık ki, işyerinde bir disiplin prosedürü olması gerekecek ve kanıt sunmanız gerekecek. Henry zaten iş yerinde geçirdiğın zamanın çoğunu Dominic'le karşılaşmaktan kaçınarak geçirdiğın konusunda bir açıklama yaptı." Richard yorgun bir şekilde içini çekti ve burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Neden gelip bana anlatmadın Clara?"

Rahatsızca ayağımı sürttüm. Sanki böyle bir şeyi Dick Dastardly'ye anlatacaktım gibi. "Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim, ondan uzak durarak üstesinden gelebileceğimi sanmışım. Ama bu işe yaramadı."

"Hayır, olmadı. Gelecekte kafamızı kuma gömmeyelim, olaylarla yüzleşmek çok daha iyi, değil mi?" Bana babacan, nazik ve hiç de alçakça olmayan bir şekilde gülümsedi, ben başımı sallayarak onaylarken omzuma garip bir şekilde vurdu.

Sahadaki son günümüzdü ve benim katılmam gereken birkaç toplantı ve indirmem gereken posterler vardı. Sonunda Henry'yi konferans merkezindeki kafelerden birinde bulduğumda, ona el salladım ve o da hemen kahve fincanını havaya kaldırıp, biraz da mahcup bir şekilde baş parmağını kaldırarak, beni onun yararına herhangi bir müstehcen el hareketi yapmaktan kurtararak, "Benim zaten bir tane var" diye mırıldandı. Tam bir centilmen.

"Günaydın Bay Darcy, bugün nasılsınız?" Karşısındaki koltuğa geçip fincanımı masanın üzerine koyarken rahatça sordum.

"Pekala, Bayan Bennett, siz?"

"Kesinlikle çok yorgunum ve kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyorum ama bunun dışında iyiyim."

"İçim rahatladı," dedi .

"Dinle Henry, dün gece için özür dilemek istiyorum," diye söze başladım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, Clara."

"Tamam, mesele şu ki... Görüyorsunuz, mesele şu," diye kekeledim. Kahretsin, bu çok zor olacaktı ve aynanın önünde çalıştığım tüm replikler, kendisi de biraz yorgun görünen gerçek hayattaki Henry'ye baktığım anda aklımdan uçup gitmişti.

Clark Kent gözlüklerinin koyu renkli kenarının üzerinden bir kaşını kaldırdı, bana hiç yardımcı olmuyordu. Eğer Süpermen olarak gelseydi, belki aklımı okuyabilirdi ve ben de sessiz kalabilirdim, her şey yolunda giderdi. Hayır, bekle, Süpermen zihin okumazdı, değil mi? O garip kırmızı lazer ölüm görüşüne sahipti. Hiç yardımcı olmuyor. Odaklan Clara.

"Bence sadece arkadaş kalmalıyız," diye ağızımdan kaçırdım ve yüzü düştü. "Demek istediğim, arkadaşın olmayı seviyorum, seninle vakit geçirmeyi seviyorum, komiksin, naziksin ve düşüncelisin, büyük olasılıkla şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Muhtemelen tanıdığım en iyi insansın. Ve bunu kaybetme riskini almak istemiyorum."

"Arkadaşım olmayı seviyorsun ama beni sevmiyor musun?" diye fısıldadı. Teni aniden kül rengi olmuş, gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

"Seni seviyorum..."

"Ama sadece bir arkadaş olarak," diye bitirdi sözlerini, artık gözlerimin içine bakmıyordu ama ahşap kahve karıştırıcısını parmaklarının arasında döndürmeye odaklanmıştı, sonunda kırılana kadar giderek daha güçlü bir şekilde büküyor ve esnetiyordu.

"Hayır, Henry. Bilmiyorum!" Bu iş hiç de kafamda planladığım gibi gitmiyordu. Kafamda, her şeyin olduğu gibi kalması gerektiği konusunda hemfikir ve anlamsız bir şeye gülüp hayatlarımıza devam edecektik. Ama onun ne kadar acı çektiğini hesaba katmamıştım,

ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek beni öldürüyordu. Naomi haklıydı, benden daha iyi birini hak ediyordu. "Sanırım beni istiyorsun çünkü-"

"Yine mi Clara, içimde ne hissettiğimi bilmen mümkün değil, o yüzden güvensizliklerini bana yansıtmaya çalışma," diyerek sözümü kesti.

Ah, bu acıttı ve gerçek hedefe çok yakındı. Beni çok iyi tanıyordu ve saçmalıklarımı kesinlikle görebiliyordu, bu da bunu daha da zorlaştırıyordu.

"Ama bence sen daha iyisini hak ediyorsun..." Tekrar denedim, bu klişe karşısında hafifçe ürperdim. Ama Henry elini kaldırdı.

"Dur, sadece dur," dedi, şimdi öfkeliydi. "Ne isteyip istemediğimi ya da neyi hak edip etmediğimi yargılayacak en iyi kişinin ben olduğumu düşünüyorum. Eğer bana karşı bir şey hissetmiyorsan, bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur ol."

"Henry, lütfen," diye tekrar denedim ama üzüntüyle başını salladı.

"Sadece arkadaş olarak devam edebileceğimi sanmıyorum, bu yeterli değil ve benim için çok acı verici. Bencilce olduğu için özür dilerim ama daha fazlasını istiyorum."

"Ama şimdiye kadar her şey yolundaydı. Neden her şey değişmek zorunda?" Umutsuzca denedim.

"Üzgünüm Clara, ama sanırım yollarımızı ayırmamız ve birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi olacak," diye devam etti, sanki beni duymamış gibi.

Hayır, bu olmaz. Beni terk edemez, umutsuzluk beynimde zehirli gaz gibi fokurdadı. Bunu daha iyi hale getir Clara, Tanrı aşkına.

"Henry, çok üzgünüm, bunu düzeltmek için ne yapabilirim bilmiyorum ama lütfen gitme, sana hayatımda ihtiyacım var, arkadaşım olarak sana ihtiyacım var," diye yalvardım ona. Gözlerimin yanmaya başladığını hissederek masanın üzerinden uzandım, parmaklarım elinin arkasını okşadı ama dokunuşumla geri çekildi.

"Ve benim bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Burada duyguları ve ihtiyaçları olan iki kişi var Clara, sadece sen değilsin ve ben her şey yolundaymış ve aynı kalacakmış gibi davranmaya devam edemem," dedi sert bir şekilde.

"Olmamı istediğın şey olabileceğimi sanmıyorum Henry. Arkadaştan fazlası olabileceğimi sanmıyorum, çok hasarlıyım ve seni istediğın gibi sevmekten acızım," diye fısıldadım, ses tonumu kasvet kaplamıştı. Gözyaşları artık yüzümden serbestçe akıyordu ve onun ifadesi de benim hissettiğim kadar ıssızdı.

"Nasıl hissettiğini anlamak için gerçekten çok çabalıyorum Clara. Bunu düzeltebilmek ve babanın seni birini sevmekten bu kadar korkar hale getirmek için yaptıklarını ortadan kaldırabilmek için her şeyimi verirdim. Ama beni içeri almazsan, bana güvenmezsen, sana nasıl yardım edebilirim?"

Henry gözlüklerini çıkarıp titreyen ellerini yüzünde gezdirdi, kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturdu, sonra yerine taktı ve devam etti, "Geçmişte olan şeyler yüzünden senin olabileceğinden çok daha az olmanı, dünyaya bu kadar kapalı olmanı boş boş oturup izleyemem Clara. Ve her zaman seni özleyen, aynı şeyleri hissetmediğın için her zaman acı çeken kişi ben olamam. Bu benim için çok zor."

"Çok üzgünüm," diye cevap verdim, başka ne diyeceğimi bilemeden. Bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Orada uyuşmuş bir halde oturuyordum, görünüşe göre pratik ya da yararlı hiçbir şey yapamıyordum ve umutsuzluk tüm varlığımı sarmıştı.

"Yapamam... sadece... ben de çok üzgünüm," diye kekeledi Henry ve bana son bir kez yıkılmış bir bakış atarak hızla ayağa kalktı, masayı devirdi ve kahveyi etrafa saçtı. Hayal kırıklığı içinde küfrederek dökülenleri aceleyle temizledi ve bitmemiş kahvesini ve kahvaltı malzemelerini çöp kutusuna atıp arkasına bile bakmadan hışımınla koridordan uzaklaştı.

İri iri gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. İsteddiğim bu değildi ama az önce sebep olduğum bu feci tren kazası hakkında bir şey yapamayacak kadar güçsüz hissediyordum. Bu adımı atıp ona kalbimi veremeyecek kadar korkaktım, kalbim çok değerliydi ve daha önce üzerine basılmış ve yaralanmıştı, beni koşulsuz sevmesi gereken tek adam tarafından reddedilmiş ve

Bunu yapmak için. Daha fazla zarar görmemesi ve geri dönülemez bir şekilde kırılmaması için onu kilit altında tutmam gerekiyordu.

Saçma görünüyordu ama aynı şeyin Henry'ye de olması riskini göze alamazdım; onun, tüm varlığımla sevip güvenmeme izin verdiğim ve sonunda beni hayal kırıklığına uğratan bir başka adam olması riskini göze alamazdım. İçeri girmesine izin verdiğim biri, başından beri bildiğim şeyi görmesine izin verdiğim biri: değersiz ve tamamen sevimsiz olduğumu. Kalbimi ona tamamen açarsam, Henry Fraser'a tamamen ve kesinlikle aşık olacağımı ve bundan geri dönemeyeceğimi biliyordum. Onu koyduğum arkadaşlık kaidesinin tutmam daha iyiydi. Onu sevmenin ne kadar harika olabileceğini kendime asla hissettirmemem daha güvenliydi. Çünkü onu sevmiş ve kaybetmiş olmanın benim için onu hiç sevmemiş olmaktan nasıl daha iyi olabileceğini anlayamıyordum.

Naomi, Henry'nin az önce boşalttığı koltuğa kayarken, korkunç tesadüflerden sorumlu tanrı, üzerime kör edici bir ışık göndermek için o anı seçti, diye düşündüm acı acı.

"İyi misin Clara? Dün gece seni bulamayınca endişelendik," dedi ve çantasından bir mendil çıkardı. Çantasıyla Mary Poppins gibiydi. Acaba içinde bir şapka standı da var mıydı?

"Ben iyiyim. Doğruca otele döndüm, uzun bir gece oldu," diye mırıldandım, burnumu fil sesine benzer bir sesle sümküldüm.

"Az önce çıkarken gördüğüm Henry miydi?" diye sordu dikkatle tırnaklarına bakarak.

"Evet."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Hayır, değiliz ama sorduğun için teşekkürler," diye mırıldandım sıkıntıyla. "Oh, bu konuda konuşmak ister misin?"

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordum. Hayatımın son beş dakikasını bir daha yaşamak istemiyordum. Ancak tam da bu anda yalnız olma fikri birdenbire sonsuz derecede kötü göründü. Büyük bir iç çekişle

Naomi'nin yüzüne baktı, gözlerinde parlayan şefkat ve tanıma duygusunu görünce şaşırdı ve yüreklendi.

"Söylediklerinizi dikkate aldım ve Henry ile uzun uzun konuştum."

"Ah." Bakışlarını yere indirdi. "Dün gece olanlardan sonra sana hiçbir şey söylememeliydim..."

"Dün her açıdan biraz şok ediciydi, gerçekten." Hafifçe hıçkırdım ve mendili avucumun içinde vıcık vıcık bir top haline getirdim.

"Özür dilerim, Clara. Bir şey söylemek niyetinde değildim ama ikinize de çok kızmıştım, özellikle de sana." Omzuna dökülen bir tutam saçını düzeltti ve sonra sesi yumuşak ve hüzünlü bir hal aldı. "Henry onca zaman avucunun içindeydi ve sen onu göremedin bile."

Ne söyleyeceğimi bilemeden rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım.

"Ama sana o şeyleri söylemem yanlış. Özür dilerim," dedi tekrar.

"Yine de haklıydın," diye fısıldadım, "onun için yeterince iyi değilim ve ona sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim. Ama şimdi, dengede durduğumda, bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum, çünkü onu gerçekten kötü bir şekilde incittiğimden endişeleniyorum." Titrek bir iç geçirdim. "Sadece onun ve kendim için en iyisini yapmaya çalışıyorum, peki neden kendimi gerçekten boktan hissediyorum?"

"Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsan, o zaman doğru olanı yaptın Clara, inan bana. Uzun vadede ikiniz için de daha iyi olacak," dedi teselli edici bir sesle. En azından bu konuda çok kötü olmamaya çalışıyordu ve yüzündeki üzgün ve teslim olmuş ifade bana bunun onun için de bazı zor duyguları gündeme getirdiğini söylüyordu.

"Ona hâlâ aşık mısın?" Burnumu tekrar silerek sessizce sordum. Şaşkın gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu, keskin bakışlarında acı parlak bir şekilde şarkı söylüyordu ve başını salladı. "Evet. Ama beni sevmediğini ve asla da sevmeyeceğini biliyorum. Bunu kabullenip hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum ama bunu gerçekten yapmak gerçekten berbat, değil mi?"

İçimde savaşılan karışık duygulara rağmen, bir acıma ve empati dalgası göğsüme çarptı. Öne doğru eğilerek elini elime aldım ve derisinin altında zıplayan titremeyi hissettim. "Yetişkin duyguları oldukça boktan, değil mi?"

Naomi belli belirsiz gülümsedi ve tekrar başını salladı. "Onun etrafında tekrar olmak gerçekten acı veriyor ve dün gece ikinizi birlikte görmek kalbimden bıçaklanmak gibiydi." Durakladı ve dudağını çiğnedi. "Lütfen Clara, onun için doğru olanı yap, tek istediğim bu. Hayatının geri kalanında mutsuz olduğunu düşünmeye dayanamam."

Karşımdaki üzgün ve kalbi kırık kadını düşündüm, tüm benliğini ortaya koymaya istekli, yürümemiş olsa bile sonsuza dek mutlu olmanın peşinden gidecek kadar cesur birini. "Muhtemelen yardımcı olmayacağını biliyorum ama Henry'nin senden nefret etmediğini ve bir kez bile senin hakkında kötü konuşmadığını bilmelisin."

Kadın cevap olarak zayıfça gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Seni asla incitmek istemedi ve bana bunu yaptığı için ne kadar pişman olduğunu söyledi. Seni gördüğünde bu kadar garip ve mesafeli olmasının nedeni bu, umutsuzca seni tekrar üzmemeye çalışıyor. Bu konuda son derece boktan bir iş yapıyor olsa bile." Durakladım ve yüz hatlarında çok sayıda duygunun gezindiğini gözlemledim. "Umarım seni sen olduğun için seven birini bulursun," diye üzülerken bitirdim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, gözyaşları artık onun da yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ne kadar da üzgün bir ," dedim hırıltılı bir sesle ve Naomi kıkırdadı,

masanın üzerindeki paketten bir mendil alıyor.

"Bu benim kadın özgürlüğü hareketine üye yardımcı olmayacak, değil mi Clara?" Burnunu yüksek sesle ve trompet çalarak sümkürüyordu ve hiç de hanımefendi gibi değildi, bu da beni ona daha da sevdirdi.

"Kesinlikle hayır, ama Ateşli Henry Etkisi feminizmi çok endişe verici bir şekilde atlatıyor gibi görünüyor."

"*Ateşli Henry Etkisi* mi?" Naomi'nin alnı şaşkınlıkla kırıştı.

Tüm ciddiyetimle, "Bu gerçek bir biyolojik fenomen," diye cevap verdim.

"Size inanıyorum. Sanırım ilk elden etkisinin kurbanı oldum," dedi.

peçetesini buruşturup ayağa kalktı. "Gitmeliyim, sunumum bir sonraki oturumda."

"Beni kontrol etmek için uğradığınız için teşekkür ederim, minnettarım." Onunla aramı düzeltmek için bu zamanı bulduğum için gerçekten minnettardım.

"Bir şey değil." Durakladı ve kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Hey, Clara, seni o kadar iyi tanımadığımı biliyorum ama Henry'nin seni neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya başlıyorum; belki sen de onun kitabından bir yaprak alıp kendini biraz daha sevmelisin?"

Nazik bir kucaklaşmanın ardından Naomi uzaklaşıp gözden kayboldu ve beni yalnız ve tamamen şaşkın ve perişan bir halde bıraktı. Beni kimin görebileceğini umursamadan, uluslararası bir tıp konferansının ortasında hıçkırıklara boğuldum ve günümüzün sümüklü, burnu havada, duygusal açıdan dengesiz Musa'ları gibi delege kalabalığını yararak ilerledim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kimden: AH.Fraser@frasertech.com

Kime:

clara.clancy@pharmavoltis.com

Konu: Seyahat düzenlemeleri

Merhaba Clara,

Bir süre daha San Francisco'da kalmaya karar verdim ve uçuşumu değiştirdim. Üzgünüm ama yarın için Heathrow'dan eve bir taksi ayarlamamız gerekecek.

Saygılarımla

Henry

Kimden:

clara.clancy@pharmavoltis.com

Kime: AH.Fraser@frasertech.com

Konu: Re: Seyahat düzenlemeleri

Merhaba Henry,

Haber verdiğiniz için teşekkürler, hiç sorun değil. Umarım uzun seyahatinizde keyifli vakit geçirirsiniz.

Clara

Londra'ya dönüş uçuşu olaysızdı ve gidiş uçuşundan çok daha yalnız ve daha az keyifliydi. Taksi nihayet beni evime bıraktığında

Eve geldiğimde çok yorgundum ve bütün gece kulağıma yüksek sesle mırıldanan mest olmuş Spencer'a sarılarak yatağa düştüm. En azından tüm dünyada beni koşulsuz seven ve asla terk etmeyeceğini bildiğim bir erkek vardı. En azından ben konserve açacağının bekçisi olduğum sürece.

Ertesi sabah saat 4'te uyandım ve bir daha uyuyamadım. Jet lag'e lanet okuyarak ışığı açtım ve yatağımın ayak ucunda duran bavulumu görünce San Francisco seyahatimin nasıl bir rollercoaster olduğunu hatırladım. En kötüsü de, tıpkı Henry'nin tarif ettiği gibi, bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum ve onun yokluğu göğsümde karanlık bir delik gibiydi. Tekrar uzanarak sessizce gardırobun kapısına baktım, Spencer beni yatağımdan kaldırmak için ayağa fırlayıp gözlerimi yalayana kadar da hiçbir şey görmedim. İnleyerek ve ona vurarak arkamı dönüp yorganın altına saklanmaya çalıştım ama o inatçı -ve aç- küçük bir yaratıktı, şimdi pençelerini çıkarmış başımın yan tarafını yoğuruyor ve kulağımın dibinde yüksek sesle miyavlıyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ, seni talepkâr küçük ahmak, ," diye mırıldandım, onu yastığımdan kaldırıp halının üzerine koydum. Pençeleri kısmen kınında, çıplak kollarıma gelişigüzel vurdu ve küçük bir hırıltı çıkardı, insan eliyle tutulmaktan duyduğu hoşnutsuzluk her halinden belliydi. "Benim bağılılığımı gerçekten hak ettiğinden emin değilim, seni huysuz küçük korku torbası."

Kaloriferler henüz devreye girmemişti, bu yüzden yıldırım düşmüş bir büyükanne gibi giyinmiş, başımda fötr şapka, üzerimde kat kat giysiler, kocaman sarkık bir süveter ve rahat terliklerle aşağıya ve mutfığa indim. Ben kahvaltısını hazırlamakla meşgulken Spencer onaylarcasına miyavladı, bacaklarımın etrafına dolanarak yerde küçük bir kedi çevikliği dansı yaptık ve ben de yüzüstü düşmemeye çalıştım.

"benim muhteşem oğlum," diye mırıldandım sevgiyle, artık hırlamıyordu ve aslında mırılıyordu, yemek adına tüm düşmanlık unutulmuştu. Yemeğe saldırdığında tabağı neredeyse yere indirmiştim

Beş gün önce ayrıldığımdan beri hiç beslenmemiş gibiydi. Geri dönüşüm kutusunu kontrol ettim ve beklediğim gibi orada birkaç boş kedi maması kutusu vardı, bu da yan komşumuz Bayan Boswell'in söz verdiği gibi her gün geldiğini kanıtlıyordu.

"Sen dramatik bir kedisin," diye kıkırdadım.

Hala uyku sersemliği içindeydim, zihnim tam kapasite çalışmıyordu, bir fincan çay yapmak için su ısıtıcısını aldım, mutfakta lavaboya doğru ilerliyordum, yaşlı kadın moduna girmiştim, dalgın bir şekilde pencereden sabahın erken saatlerinin durgun karanlığına bakıyordum ki ayaklarımın dibinde yere bir şey düştü. Beklenmedik şey, fayansların üzerinde yüzüstü duran büyük, parlak sarı yapışkanlı bir nottu. Notu alıp ters çevirdiğimde Henry'nin tanıdık, dağınık el yazısını görünce içim ürperdi.

Bir sonraki fincan çayınız için bir şaka:

Bir uçak kazasından sağ kurtulan ve dağda mahsur kalan üç yamyamdan biri biyolog, biri kimyager ve biri de mühendistir. Üçüncü gün, bir insan uyluk kemiği buldular.

Biyolog, iliği çıkarmaya çalışmadan önce hastalık belirtileri açısından incelemiş ve donörün yaşını ve cinsiyetini değerlendirmiştir.

Kimyager onu farklı konsantrasyonlardaki çeşitli çözeltilerin içine koyarak çözünmesini sağlamaya çalışmıştır.

Mühendis onu aldı, diğer ikisinin kafasına onunla vurdu ve onları yedi.

Korkunç şakasına gülerek notu kenara koydum ve çaydanlığı doldurup kaynamaya bıraktım. Çay ve kahve kutuları

Lavabonun yanında yüksek bir duvar dolabı vardı. Kapı her zaman biraz çürüktü, bu yüzden her zamanki gibi temkinli bir şekilde açtım, sonunda akıntıya kapılıp kafama çarpıp çarpmayacağından asla emin olamadım. Ama sürpriz bir şekilde sorunsuzca açıldı ve gıcırdamadı bile.

Merakla parmak uçlarımda durup içeri baktım. Tüm fincanlarım renklerine ve boyutlarına göre sıralanmıştı, hepsinin kulpları aynı yöne bakıyordu. Çok sayıda meyve çayım gruplanmış ve kutular düzgünce istiflenmişti, kahve kavanozları geçit törenindeki askerler gibi sıralanmıştı ve tüm kafeinsiz ürünler (büyük ölçüde tarihi geçmiş ve kullanılmamış) bir araya getirilmişti. Kendi kendime gülümsedim, Dr. Neat Freak buradaydı; havaalanına gitmeden önce beni beklerken kapıyı da onarmış olmalı.

O mutlu zamanları düşünmek kalbimi acıttı ve acıyı uzaklaştırmaya çalışarak, çaydanlığın düdüğü gürültüyle çalarken bir fincana uzandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, kupanın içinde daha küçük bir yapışkan not daha vardı:

Dağınıklık beni deli ediyor, seni de (iyi anlamda)

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Harflere bulanık bir şekilde bakarak ve bu not için seçtiği kupayı kirletmek istemeyerek uzandım ve başka bir tane çektim. Ancak onun da içinde bir not olduğunu gördüm.

Bence yüzünüz çok güzel, 'sambuca dudaklarınız' olsa bile

Ve bir sonraki de öyle.

Kahve fincanı pandomiminiz yılının en önemli olayıydı, ancak bir çocuk şovmeni değil de bir bilim insanı olmanıza sevindim...

Onları dolaptan çıkardığımda, ilk sıradaki kupaların tamamında yapışkan notlar olduğunu gördüm.

Hükümdarlar yönetir.

Benim favorim daha iyisini yaptı.

Sen kesinlikle en iyi saklanma ortağısın.

Bir daha ne zaman

dolapta takılabiliriz?

Umarım bunu biliyorsundur:

Bilim + mühendislik = mükemmel eşleşme

Aslında tüm kupalarımı notlarla doldurmuştu. Açgözlülükle her birini çıkardım ve Henry tarafından sevgiyle yazılmış olumlu, komik küçük mesajlarla çevrili yere oturdum.

Hepsine imreniyordum. Tüm bu zaman boyunca bana beni sevdiğini söylemeye çalıştığını, benim ise bu nazik ve harika adamın samimi olduğunu göremeyecek kadar bencilce davranarak, özenle görmezden geldiğim ince yollarla anlatmaya çalıştığını düşünerek gözyaşlarına boğuldum. Yakınlık konusunda o kadar kırılmış ve güvensizdim ki, kendimden şüphe duyma ve değersizlik hissinin içimi kemirmesine ve onunla olan her etkileşimimi gölgelemesine izin verdim. Bir kız arkadaşı olmasıyla ilgili yaptığım tüm iğnelemeleri, bundan bahsettiğimde nasıl da üzgün görüldüğünü düşündüm. Şefkatli gülümsemeleri, düşünceli davranışları ve her zaman beni nasıl güldüreceğini ya da doğru zamanda doğru şeyi nasıl söyleyeceğini biliyor gibi görünmesi. Kahretsin, ne kadar duyarsız, umutsuz bir aptalmışım.

Spencer mutfak fayanslarının üzerinde yarattığım yapışkan not kar fırtınasının ortasında oturmuş, titizlikle kendini temizliyordu.

"Çok aptalım, Spence," dedim, meraklı bir bakış ve muhtemelen tamamen aynı fikirde olduğunu gösteren onaylayıcı bir cıvıltı ile sonuçlandı.

"Siktir et, ona söylemem gerek, değil mi?" Spencer cevap olarak kıcıını yaladı.

"Beni dinliyor musun ki?" Çalışkan bir görmezden gelme başladı. "Jo'yu aramam lazım," dedim aniden.

Ve, diye düşündüm alaycı bir şekilde, kedimle konuşmayı bırakmalıyım.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Hi Prof, nasıl ?"

"Merhaba Dr. Clancy, sizden daha makul bir saatte haber almak güzel, en azından benim açımdan, sabahın dört buçuğunda ne yapıyorsunuz?" Jo cevap verdi.

"Jet lag." Esnedim. "İşin var mı?"

"Doktora sonrası uzmanım hasta ve ben de bir öğrencinin yarım milyon dolarlık yeni konfokal mikroskobu kırmasını önlemeye çalışıyorum. Bir dakika bekler misin?" Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

Telefonun ahizesini kapatırken kıs kıs güldüm. "O kısma dokunma Steven, sadece sana gösterdiğim kontrollere dokun. Tanrı aşkına."

"Peki, sizin için ne yapabilirim? Yoksa sohbet etmek için uyanık olacağını düşündüğün tek kişi ben miyim?" Kulağımın sesini sonuna kadar açtı.

"Sana haklı olduğunu söylemek istedim," dedim sessizce.

"Tam olarak hangi konuda haklısın? Haklı olduğumdan emin olduğum pek çok şey var, nöronal gelişim ve onarımla ilgili teorim de dahil, ama henüz bu konuda bana inanan yok," diye homurdandı.

"Ateşli Henry konusunda haklıydın Jo," dedim titrek bir iç çekişle.

"Oh. Tamam. Bekle, hemen döneceğim." Ahizeyi tekrar kapattı. "Bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Dokunmatik yüzey dışında hiçbir şeye dokunmayın ve burada hiçbir şeyi kırmayın, yoksa sizi sınıfta . Aslında, sadece

Ekrandaki yeşil ve kırmızı noktaları say ve hiçbir şeye dokunma Steven, tamam mı?"

Yankılı bir koridorda bir kapının açılma sesi duyuldu ve gümbürdeyerek tekrar kapandı. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

"Sana haklı olduğumu söylüyordum, Henry Fraser beni seviyor," dedim hızla ve yutkundum. Bunu söylerken kendimi duymak bile zordu çünkü kelimeler kulağa o kadar saçma geliyordu ki, gülmekten yere düşeceğinden emindim.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu sakince, sanki ona öğle yemeğinde ton balıklı sandviç yediğimi söylemişim de dünya tarihinde söylediğim en saçma şeyi söylememişim gibi.

"Evet mi?" Kararsızca söyledim.

"Peki bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz dehşete ."

"Neden?"

"Pekala, Sigmond Freud, senden beklediğim konuşma bu değildi, 'Ben demiştim' nerede? Ya da onunla soyunmakla ilgili uygunsuz bir gönderme?" Mırıldandım.

"Tamam, çıplaklık konusuna birazdan geleceğiz, önce senin ne kadar panik olduğumu ölçmeye çalışıyorum, değirmen gölü sakinliğinden muson yağmurları seviyesindeki çılgınlığa kadar bir ölçekte."

"Beşinci kategorideki bir kasırgada yel değirmeni gibi hissetmek muhtemelen içimde hissettiklerime en yakın olanı."

"Peki. Peki, sana söylediğinde ne yaptın? Onun önünde gerçekten çıldırdın mı?" Jo asla sözünü sakıyan biri değildi.

"Bir bakıma evet," diye cevap verdim isteksizce.

Kocaman bir iç çekiş binlerce kilometre öteden bana doğru süzüldü. "Hâlâ birbirinizle konuşuyor musunuz?"

"Hayır, beni görmek istemiyor," diye mutsuzca fısıldadım. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Izdırıp ve suçluluk duygusu çığ gibi beynime yığıldı.

"Onu tekrar görmek istiyor musun, yoksa düşünmek için biraz zaman ayırman senin için daha mı iyi olur?" Fazla mantıklı ve ilgili davranıyordu ve bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Jo, onu gerçekten incittim ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum ama onu şimdiden çok özledim ve daha yirmi dört saat bile olmadı." Burnumu çektim, gözyaşlarım yeniden başladı.

"Tamam. Bu lanet öğrenciyi çözmem için bana on beş dakika vereceksin, sonra seni geri arayacağım ve bana olan biten her şeyi ayrıntılı olarak anlatacaksın ve sonra ikinizi yedi yıl önce olması gerektiği gibi evlendireceğiz," diye kararlı bir şekilde emretti ve bu konuda pazarlığa yer bırakmadan telefonu kapattı.

Bir saat sonra Jo, San Francisco'da olan biten her şeyden haberdar oldu. Dominic'ten bahsettikten sonra birkaç sakinleştirici nefes alması gerekti ve onu postayla şarbon göndermekle tehdit etse de Henry'yle ilgili her şeyi anlattığımda büyük ölçüde sessiz kaldı. Yine de ona bu sabah bulduğum yapışkan notlardan bahsettiğimde derin bir nefes aldı. Ama bunun için onu affedebilirdim, ben de notlara her baktığımda biraz nefes nefese kalıyordum.

"Lanet olsun, böyle görünen biri nasıl bu kadar iyi olabiliyor Clara?" diye inledi. "Sanki genetik piyangoyu falan kazanmış gibi."

"Biliyorum, bu yüzden-"

"Eğer bana onun için yeterince iyi olmadığını söyleyeceksen, şarbon sana geliyor," diye açıkça belirtti.

"Tamam, pardon."

"Onu seviyor musun, Clara? Kendine karşı dürüst ol. Aklında herhangi bir şüphe varsa onu kandıramazsın, ama ona karşı bir şeyler hissediyorsan buna bir şans vermeyi ikinize de borçlusun," dedi nazikçe.

"Onu seviyorum, sanırım hep sevdim," diye inledim. Sanki inkâr sisi sonunda dağılmıştı.

"Ha! ! Çok iyi biliyordum!" Ofisinin etrafında küçük bir dans yaptığını söyleyebilirdim.

"Gerçekten kutlama dansı mı yapıyorsun, Jo?"

"Evet! Bu oturmak için çok iyi! Sahip olacağınız güzel bebekleri hayal edin!"

Biraz tılandım, üst dudağımda soğuk bir ter oluşmaya başladı. "Sakin ol kovboy kız, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Pfft. Seni seviyor Clara, tabii ki senin içine kendisinin küçük bir versiyonunu koymak isteyecektir," dedi pis bir ihtiyar gibi kıs kıs gülererek.

Başımı ellerimin arasına aldım ve onun pek de ince olmayan imalarını görmezden gelmeye çalıştım. "Ama ya söylediklerin doğruysa?"

"Söylediklerimin hangi kısmı?" diye sordu, şimdi yaptığı dans yüzünden biraz nefessiz kalmıştı.

"Muhtemelen sadece kendisiyle ilgilenmeyen biriyle ilgilendiğini söylediğin kısım, bilirsin, sahip olamayacağın şeyi istemek? Ya birlikte olursak ve tüm o gizem ortadan kalkarsa ve geriye boş bir hiçlik kabuğundan başka bir şey kalmazsa..." Çaresizliğimin yalnız çukuruna geri döndüm.

"Sana ilk andan itibaren seni sevdiğini söyledi, değil mi? Yani, söylediklerimi görmezden gel. Eğer gerçekten sadece zevk için elde edilemez kadınların peşinden koşan sığ bir pislik olsaydı, eninde sonunda başka birine geçerdi. Seri suçlu olurdu ama değil. Görünüşe göre kendi mutluluğuna zarar verecek şekilde sana bağlı kalmış. Tamamen yüzde yüz seninle ilgileniyor. Zavallı kandırılmış adam."

"Jo! Bu hiç yardımcı olmuyor," diye bağırdım.

"Kusura bakma, sana bu kadar uzun süre özlem duymasını bir türlü kabullenemiyorum. Ya da Elvis temalı bir düğün yapmış olmasını, ama bunu görmezden gelmeye çalışacağım," diye mırıldandı.

"Ya bunca yıldan sonra kafasında benim gerçekte nasıl biri olduğuma dair bir fantezi kurmuşsa ve ben buna uyamazsam? Ya gerçekten ne kadar umutsuz olduğumu fark ederse ve artık beni istemezse?" Moralistim bozuk bir şekilde fısıldadım.

Jo, babamın reddi nedeniyle yaşadığım kırılganlığın gerçek boyutunu bilen çok az insandan biriydi. Sosyal medyanın her şeyi gören gözleri sayesinde onun nerede olduğunu öğrendiğimde ve benimle buluşmasını istediğim bir e-posta yazarken elimi tutmuştu. Ancak e-postanın ulaştığını ve okunduğunu bilmeme rağmen asla cevap vermedi. Bana bu endişemde koçluk yapmış, kendimi toparlamama ve hayatıma devam etmeme, araştırmama ve doktora odaklanmama yardımcı olmuştu. Ama bunun beni hala rahatsız ettiğini, daha fazla reddedilme korkusunun beni pek çok şeyi yapmaktan alıkoyduğunu da biliyordu.

"Kendinden şüphe etmeyi bırak, Clara. Beyninin bu konuda nereye gittiğini biliyorum ve bu saçmalığın da ötesinde; o baban gibi bir adam değil. Son zamanlarda seninle çok zaman geçirdi ve seni yeniden tanıdı ve bu onun gerçekten sensiz yaşayamayacağını fark etmesini sağladı. Hissettiklerinin gerçek olduğuna inan, senden tamamen emin olmasa kendini bu duruma sokması için hiçbir neden yok, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim. Haklıydı, cesur olup risk almalıyım, ne de olsa Henry'ydi, iyi ve nazık biriydi. Ve bana aşıkty. Kimin aklına gelirdi ki?

"Güzel, şimdi sana bir şans daha vermesi için onu nasıl ikna edebileceğini bulmamız gerekiyor," dedi düşünceli bir şekilde.

Yapışkan notlardan biri Spencer ayağa kalkıp yanımdan geçerek kedi kapısına doğru yürürken bacağına yapışmıştı. Kürkünden kopardım, kızgın bir kedi kaşlarını çattı ve bana doğru yarım yamalak bir hamle yaptı.

*Paltom gizli operasyonlar için her
zaman hazırdır, ne zaman ihtiyacınız
olursa*

"Sanırım fikrim var, yakında konuşuruz," diye mırıldandım ve telefonu kapattım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"FraserTech, Janice, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Janice, ben Pharmavoltis'ten Clara Clancy," dedim neşeyle telefonda, ofis koltuğumda dönerek.

"Merhaba Clara, nasılsın canım?" Janice o sevimli büyükannemsi ses tonuyla cevap verdi.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Ya sen? Kalça ameliyatına ne zaman giriyorsun?" diye sordum. "Gelecek ay, bittiğinde bir nimet olacak. Şimdi ne yapabilirim?"

Sen mi? Henry şu anda burada değil," dedi nazıkçe.

"Biliyorum, ne zaman dönüyor? Ona uğramayı umuyordum, çünkü onunla yüz yüze görüşmek istediğim bazı ufak tefek şeyler var," dedim, gerçeği biraz esneterek.

"Bu öğleden sonra uçakla geliyor, yarın erken saatlerde bir toplantısı var, yaklaşık on buçuktan on bire kadar boş, ancak daha sonra günün geri kalanında arka arkaya toplantılarda olacak."

"Doğru, tamam." Bu biraz zor olabilir ama kesinlikle yapılabilir.

"Günlüğüne saat on buçukta seninle bir buluşma yazmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Janice. musun, günüm oldukça yoğun geçiyor.

Yarın, eğer zaman bulabilirsem, o zaman uğrarım, ama ona hiçbir şeyden bahsetme, çünkü gelemeyebilirim."

"Elbette Clara, her ihtimale karşı o yuvaya başka bir şey koymadığımdan emin olacağım," diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

Güldüm. "Teşekkürler, bu harika olur."

"Yarın görüşürüz, umarım, hoşça kal."

"Güle güle."

Sandalyemde arkama yaslandım, kahvemi sıkıca kavradım, plan kafamda bir araya gelene kadar. Bunu yapacak ve ya kendimi rezil edecektim ya da Oxford'un Süpermen'e cevabını erkek arkadaşım olarak çantama atacaktım.

"hoş geldin, seni özledim ve San Francisco'daki tüm dedikoduları bilmek istiyorum," dedi Simmy, ofise gelip ceketini portmantoya astıktan sonra, sandalyemi tekrar yavaşça döndürürken önüme bir kek koydu. Değerlendirici bir bakışla, "Şimdi ne gibi çılgınca planlar yapıyorsunuz, Dr. Weirido?" diye sordu.

"Henry'nin bana aşık olduğunu söylemiştin ya?"

Simmy başını sallayarak masamın kenarına tünerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İtiraf etti."

"Tam zamanında. Ve...?" diye sordu, devam etmem için ellerini çılgınca çırpı.

"Ben de büyük kız pantolonumu giyip ona aynı şekilde hissettiğimi söyleyeceğim."

Ciyaklaması o kadar yüksekti ki, sağlık ekibinin yönetici asistanı Gemma endişeli bir dehşetle kafasını kapıdan uzattı ama Simmy dalgın bir şekilde onu başından savdı. "Bana her şeyi anlat."

Ben de yaptım. San Francisco'da olanların tüm hikayesini. Dominic'i bir daha görürse hadım edeceği ve mahkeme boyunca bana destek olacağı konusunda ısrarcıydı ve otel odamda duygularını itiraf ettiğinde Henry'nin üzerine atlamadığım için kesinlikle bir frontal lobotomiye ihtiyacım olduğunu söyledi.

Ama fincanlarımda bulduğum notlara ve onu geri kazanmak için yaptığım kurnazca plana geldiğimde uzun bir iç çekti, kahve fincanlarını benimkilerle tokuşturdu ve fısıldadı, "Eğer bu işe yaramazsa, lobotomi olması gereken kişi o, Clara."

Ertesi sabah, tam bir baş dönmesi içindeydim. Jo'ya mesaj atarak Ateşli Henry'yi Bağlama planımın (kendi deyimiyle) kısa bir özetini yapmıştım ve o da bu sabah bana iyi şanslar mesajı göndererek en seksi iç çamaşırlarımı giymemi söylemişti, çünkü bugün bir noktada onun önünde kıyafetlerimi çıkaracaktım. Bu konuda pek emin değildim ama kendime olan güvenimi arttırmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim ve kendimi kılık değiştirmiş bir striptizci gibi hissetmeme neden olduğu için nadiren giydiğim siyah ve pembe takımımı giydim.

Baştan aşağı siyah giyinmiş (pantolon takım ve ipek bluz), öldürücü topuklu ayakkabılar ve güvenilir büyük boy el çantamla birleştğinde, bunu gerçekten başarabileceğimi umarak bazı gizli eylemlere hazırdım.

FraserTech ofislerinin resepsiyonunda Pharmavoltis rozetimi gösterdiğimde, oldukça hızlı bir şekilde içeri alındım ve Henry'nin özel ofisinin bulunduğu en üst kata çıktım. Janice dışarıdaki açık plan alanda oturuyordu ve en üst basamaktan indiğimde bana gülümsedi. Birkaç toplantımıza katılmış, notlar almış ve işleri organize etmişti, bu yüzden tanıdık ve arkadaş canlısı yüzü hoş bir manzaraydı.

"Ah, biraz erken geldin ama geldiğine sevindim. Henry seni gördüğüne çok sevinecek," dedi sıcak bir şekilde ve bana sarıldı.

Gerçekten öyle olmasını umuyordum, aksi takdirde güvenliği arayacak ve planladığım şeyle birlikte beni sürükleyerek dışarı çıkarıp doğrudan tımarhaneye gönderecekti.

"Ofisinde beklemem sorun olur mu? O gelmeden önce bilgisayarına bakıp kontrol edebileceğim bazı çizelgeler ve şeyler var.

Burada," diye yalan söyledim.

Janice isteğime bir an şaşırmış gibi baktıktan sonra omuz silkti. "Eminim bir şey demez canım, ne de olsa sensin."

Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı araştırmamaya karar verdim. "Oh, ve onu nasıl kızdırmayı sevdiğimi biliyorsun, Janice?"

"Evet, siz ikiniz küçük şakalar yapmayı seviyorsunuz, değil mi?" diye cevap verdi, gözleri parlayarak. Konuşmalarımızın ne kadarını gerçekten bildiğini merak ettim ama yine de devam etmeye karar verdim.

"Oh, var! Lütfen burada olduğumu belli etmeyin, ona sürpriz yapmak istiyorum!" Göz kırptım.

Kıkırdadı ve burnunun kenarına vurdu. "Annemin sözü."

Ona iki kez baş parmağımı salladım ve ofisine girip odayı kolaçan ettim, pencerenin yanındaki ve ondan sarkan lacivert yün paltosunun tanıdık ve çok hoş görüntüsünü fark ettiğimde sevinçle ellerimi ovuşturdum. Hızlıca bir not karalayıp klavyesinin üzerine yerleştirdim, ardından çantamı kapının arkasına sakladım. Gizli silahımı pantolonumun cebine sokup paltosuna sarındım ve yünlü krizalit giysili sinsî bir casus gibi pusuya yattım.

Sinir küpüne dönmüştüm ve endişemi bastırmaya çalışıyordum ama neyse ki çok fazla oyalanmama gerek kalmadan koridordan gelirken sesini duydum.

"Buraya geldiklerinde onları içeri al lütfen Janice," dedi, kapıyı açıp ofise girerken yumuşak, derin ses tonu devam ediyordu, telefonu kulağıyla omzu arasında duruyordu, dizüstü bilgisayarını ve bir kahve fincanını masanın üzerine koyarken gözlükleri hafifçe eğikti. Kalp atışlarım bir kademe daha hızlandı ve cazibe, panik ve taşikardinin baş döndürücü bir karışımı olarak kulaklarımda yüksek sesle gümbürdedi. Kahretsin, kendine gel, Wonder Woman.

"Bunun için üzgünüm. Evet, evet, bunu yapacağım..." dedi telefonuna. O sırada not defterini fark etti ve şaşkın bir ifadeyle vestiyere doğru baktı, yakalarının arasından görünen yüzümü görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sessizce ona 'merhaba' dedim. "Ben, şey. Evet. Seni sonra arasam iyi olur. Sadece biraz bekle. Hayır, evet, her şey yolunda sanırım. Gitmem gerek. Hoşça kal."

Ben ona baktım, o da bana baktı. Bu bir süre devam etti, ikimiz de zar zor göz kırpyorduk.

"Yüzümde bir şey mi var?" Sonunda kozamın içinden sordum.

"Ee, buradan görebildiğim kadarıyla hayır," dedi sessizce, sonra da şaşkınlıkla ekledi, "Paltomun içinde ne yapıyorsun, Clara?"

"Burası benim güvenli yerim, unuttun mu?"

"Evet, hatırlıyorum. saklanıyorsun?"

"Seni bekliyordum ve burası da en uygun yer gibi göründü," dedim ve ona umutlu bir gülümseme verdim.

"Oh." Henry çelişkili görünüyordu. "Birbirimizi görmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, bir gün boyunca toplantılar ve başka şeylerle uğraşacağım..." Sesi üzüntüyle dağıldı.

"Biliyorum, uzun sürmeyecek, sadece sana söylemem gereken bazı şeyler var, ama yetişkin duygularıyla ilgili her şeyde biraz boktan olduğum için, bunları yazdım ve belki onları okuyabileceğini düşündüm ve burada kalacağım, güvenli yerimde, kendimi en güvende hissettiğim yerde," diye hızlıca geveledim, sinirimi gizlemek için çok uğraştım. Elimi cebime atarak yapışkan notları çıkardım ve ona doğru fırlattım.

Küçük sarı bloğu aldı ve önce birincisine, sonra da bana baktı. "Bunları sana yüksek sesle okumamı ister misin?"

"Evet, sonra bilirsin, onları atabilir ya da bir yere yapıştırabilirsin. Yapışkan notların iletişim kurmak için kullanışlı bir yol olduğunu yeni keşfettim," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Belirgin kuşklarına rağmen Henry de gülümsedi ve içini çekerek masasının portmantoya en yakın tarafına geldi ve kenarına tünedi, uzun bacaklarını önünde uzatıp bileklerinden çaprazladı.

"Tamam, işte ilki. 'Merhaba Clark (bugün Clark olacağını biliyordum). Sadece merhaba demek ve özür dilemek istedim'." Henry kaşlarını kaldırarak bana baktı, ilk yaprağı soydu ve sol elinin başparmağına yapıştırdı.

"Bu ilginç bir tane," diye mırıldandı. "'Tüm kök hücrelerimi öldürdüğün için seni affettiğimi bilmeni isterim'. Abartmaya eğilimli olmadığını ve son yedi yıl boyunca hayatına devam edebildiğini görmekten memnunum Clara."

Başımı salladım. "Ben bir bağışlama örneğiyim. Olmak için iyi bir yol, bilginize. Bir sonrakini oku."

"Çok otoriter." Notu işaret parmağına yapıştırarak ofladı. "Tamam, 'Sana gerçekten çok üzgün olduğumu söylemiş miydim?"

Tekrar bana baktı. "Bunu yüzüme söyleyebileceğini biliyor musun?"

"Gerçekten çok özür dilerim," diye mırıldandım ve sonra çaresizce omuz silktim.

"Tavuk." Bunu soydu ve orta parmağının ucuna yapıştırdı. "'Milyonlarca kez özür dilerim', 'Seni incittiğim için özür dilerim ve sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim'," sesi kesildi ve bu iki notayı yüzük ve serçe parmaklarına yapıştırdı.

"Seni sadece bir arkadaş olarak değil, sevdiğimi söyleyemeyecek kadar korkuyordum'," bunu yavaşça söyledi ve bana bakmadan önce birkaç kez tekrar okudu. Yakışıklı yüz hatlarında şaşkınlık ve güvensizlik belirdi, şu anda ne kadar kararsız görüldüğünü görünce göğsüm daraldı.

"Dahası da var," diye fısıldadım, o bir şey söylemeyince.

"Bunlarla ne yapacağım, parmaklarım bitti mi?" dedi kısık sesle, notalarla süslü parmaklarını sallayarak.

"Onları küçük bir kutuya koyup sonsuza dek saklar mısınız?" Yardımsever bir şekilde önerdim.

Henry masadan kalktı ve bana doğru yürüdü, öne doğru uzanarak ceketinin yakasından tuttu ve ceket açılarak tepeden tırnağa siyah kıyafetimle önümü gösterdi. "İş kıyafetleri giymiş, ofiste çalışan bir ninja olarak ceketimin içinde mi saklanıyorsun?"

"Araya karışmak, gizlenmek ve fark edilmemek istedim," dedim biraz nefes nefese. Artık bana gerçekten çok yakındı. "Yine de kar maskemi takmamayı tercih ettim, güvenliğin beni onunla içeri alacağından emin değildim."

"Muhtemelen hayır. Yine de, bu çok niş görünümü muhteşem bir şekilde ve sadece sende olan bir gösterişle başardığını düşünüyorum." İlk yapışkanlı notu sırtarak çeneme yapıştırdı. Sonra diğerlerini omuzlarımın çeşitli noktalarına yapıştırdı ve sonuncusunu gömleğime, köprücük kemiğimin hemen altına hafifçe bastırdı. Giydiğim Wonderbra tarafından yapay olarak yukarı doğru itilen sağ göğsümün kabarıklığına şüpheli bir şekilde yakındı. Ve biraz nefessiz kalma sırası ona gelmişti.

Kendime olan güvenim önemli ölçüde arttı.

Bir sonrakini sessizce okudu ve sorgulayarak bana baktı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, Henry, kastediyorum."

Boğazını temizledi. "'Senin iyi bir kalbin olduğunu biliyorum ve kırık kalbimi sana emanet ediyorum'."

Onu kalbimin üstüne yapıştırdı.

"Sana yüzünü ve kokunu gerçekten sevdiğimi söylemiş miydim? Aslında oldukça bayıltıcısın'." Güldü ve bunu yanağıma yapıştırdı. "Ben de senin yüzünü ve kokunu çok seviyorum Clara, ama bayılıyorum?"

"Başka nasıl tarif edeceğimi bilemedim, bu yüzden romantik kurgu hakkındaki samimi bilgimi kanalize ettim ve bulabildiğim en iyi şey buydu. Dalga geçme."

Henry omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu ve bir sonraki nota baktı. "'Saçların şampuan reklamlarından gibi ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeye bayılıyorum. Bunu ben de sevdim," diye fısıldadı kulağıma yakın, dudakları

Bu notu başımın üstüne yerleştirirken lobumdaki hassas deriyi fırçaladı.

Bacaklarım biraz zayıflamıştı, yalan söylemeyeceğim ve bu noktada güçlü, bağımsız kadın sokak itibarımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Wonder Woman ne yapardı? İçimdeki süper kahramanı yönlendirdim ve dik durdum.

Henry bir sonrakini okudu ve yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "Bunlar seksenlerin ünlü pop-rock baladı 'If I Could Turn Back Time'ın açılış sözleri mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten de öyle. Cher bunu benden çok daha güzel ifade edebilir."

Notu alnıma yapıştırmadan ve bir sonrakini incelemeden önce başını salladı. "Devam ediyor mu? Tabii ki devam ediyor." Dudakları seğirerek sessizce okudu. "Tam koro. Vay canına."

"Bunları bana söyleyeceğinden gerçekten emindim," diye homurdandım, parmakları kaşlarımın üzerinde lirik esintili iki notayı yan yana bastırırken.

"Bir Cher şarkısından alıntı yaptığına inanamıyorum," diye cevap verdi, hâlâ başını hafifçe sallıyordu.

"Seksenlerin pop rock müzik zevkin dillere destan Henry, o yüzden şu anda kafanın içinde o melodiyi mırıldanmıyormuş gibi yapma."

"Haklısın, bütün gün beynimde bir döngüde takılı kalacak. Bunun için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Rica ederim. Çalışırken hala Bon Jovi listeni mi dinliyorsun?"

"Kesinlikle, Jon Bon Jovi insanlar arasında bir tanrıdır, Clara, bunu hala anlamadın mı?"

Homurdandım ve gözlerimi devirdim. "Sen nasıl istersen, Henry." Sessizce eklemekten önce durakladım, "Bir sonraki not son nottur."

"İşin içinde şüpheli şarkı sözleri var mı?" diye sordu, içini bir eğlence kaplamıştı.

"Hayır, bu doğrudan kalbimin olması gereken soğuk ölü yerden geliyor," diye espri yaptım. Her şeye rağmen kendimi hala reddedilmeye ve kalbimin tamamen iflas etmesine hazırlıyordum.

Henry nota baktı ve dudağını çiğnedi, sonra yumuşak bir sesle sözlerimi okudu. "Henry, ne kadar zarar görmüş olursa olsun seni tüm kalbimle seviyorum. Sonsuza dek sana yetmeye, seni olabildiğince mutlu etmeye çalışarak geçirmek istiyorum. Senden tek istediğim kendin olmaya devam etmen. Çünkü sonunda fark ettim ki, o hep sendin."

Gözlerimin içine bakarak uzandı ve son notayı dudaklarıma yapıştırdı. "Şimdi konuşma sırası bende, kendi kelimelerimle, Clara, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Güzel." Duraksadı ve derin, sakın bir nefes aldı. "Sen yeterlisin, her zaman yeterli oldun ve ben seni istiyorum, seni seviyorum, tıpkı olduğun gibi. Çılgınsın, komiksin, naziksin, güzelsin ve o kadar zeki ve akıllısın ki sana ayak uydurmaya çalışmak bile beynimi ağrıtıyor. Lütfen hiçbir zaman kendinden başka bir şey olman gerektiğini düşünme," diye bitirdi Henry sessizce, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silmek için başparmağının yumuşak pedini kullandı.

Bu en fantastik insana dikkatle baktım ve hayatımızda yollarımız birden fazla kez kesiştiği için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Büyük bir öpüşme için eğilmeyi umarak öne doğru sallanıyordum ki kapı çalındı ve Janice, ardından Claus Baumann ve Richard Holmes içeri girdi.

Ve tüm sindirim sistemim dehşet içinde yere düştü.

Hepsi bana iş kıyafetleri giymiş, yapışkan notlarla kaplı, kısmen Henry Fraser'ın paltosunun içinde saklanan, ofiste çalışan bir ninjaymışım gibi aval aval baktı. Yani, benim için öpüşmek yoktu, sadece Dick Dastardly ve huysuz Noel Baba ile rahatsız edici bir bakışma yarışması vardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Orada far ışığına tutulmuş bir tavşan gibi duruyordum, Henry'nin eli yanağımda donup kalmıştı, hep birlikte dönüp özel, tuhaf küçük randevumuza izinsiz girenlere bakıyorduk.

İlk tepki veren Henry oldu, elini yana bıraktı ve vücudumu hafifçe görüntüden korumak için etrafımda bir adım attı.

"Bazı yayın fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapıyoruz," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde, ben çılgınca yapışkan notları yüzümden ve kıyafetlerimden çekip çıkarırken. "Biz işimizi , birazdan yanınıza geleceğim. Janice, lütfen Richard ve Claus'a kahve tesislerini gösterebilir misin?"

"Evet, evet, elbette. Bu taraftan beyler," diye telaşla konuştu ve kapının kapandığını duydum.

"Tanrım," diye inledim.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Henry, bana dönüp saçımdaki son yapışkan notu alırken. "Muhtemelen hiçbir şey fark etmemişlerdir bile."

"Sağlık ekibinin bir üyesine notlar yapıştırarak beyin fırtınası mı yapıyorsunuz? Sanırım fark edecekler, Henry," dedim ve elimdeki küçük sarı kâğıt yığınına ona doğru salladım.

"Mmmm, belki," diye kabul etti ve elimi tutarak yapışkan notları benden aldı ve gömleğinin göğüs cebine güvenli bir şekilde koydu.

"Bunlarla ne yapacaksın?"

"Küçük bir kutu bul ve onları sonsuza dek sakla," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bu kadar kabaca sözümüz kesildiğinde nerede kalmıştık?" Gözleri inanılmaz derecede kararmış, gözbebekleri büyümüş ve elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı.

"Seni bilmem Superman ama Wonder Woman biraz öpüşme aksiyonu umuyordu," dedim, sözlerim aslında hissetmediğim bir güveni yansıtıyordu, durumu doğru okuduğumu umuyordum, küçük bir parçam her zaman yıkıcı bir reddedilmenin beni vurmasını bekliyordu.

"Wonder Woman, hmmm?"

"Evet, seni Marina Montgomery'den kurtardığım onca zamandan sonra kesinlikle Wonder Woman olabilirim."

Henry düşünceli bir şekilde başını salladı. "Wonder Woman'ın kıyafeti oldukça seksiydi ama bence sen daha çok Cat Woman'sın. Ve bu dar siyah takım elbise beni gerçekten etkiliyor."

Şimdi çok yaklaşmıştı ve nefesim komik küçük soluklarla çıkıyordu.

"Şimdi mi? Tsk, Lois ne derdi?" Sahte bir şaşkınlıkla başımı sallayarak mırıldandım.

"Bence Lois, Wonder Woman olmak gibi bir niyetin olsa da, gerçekte belki de sadece uygunsuz anlarda dikkat dağıtacak kadar kullanışsız kıyafetler giymeyi seviyorsundur?" Henry cevap verdi, gözleri bir an için parladı. "İç çamaşırı konusunda özellikle iyi bir zevkin olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Aklım şu anki iç çamaşırı durumuma gitti ve dudaklarımın baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmasına izin verdim. "Ah, zavallı tatlı Clark, külot çekmecemin ne kadar geniş olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak küçük bir inilti çıkardı. "Bilim insanlarının bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Mühendislerin böyle baştan çıkarıcı sesler çıkarabileceğini kim bilebilirdi? Tanrım, sanki libidomu ateşlemiş gibiydi.

"Ah, bir insanın laboratuvar önlüğünün altında neler olup bittiğine dair asla varsayımlarda bulunmamalısın," dedim kaşlarımı sallayarak ve aptalca sırıtmasını sağlayarak.

"Ve kayıtlara diye söylüyorum," diye devam ettim, "mühendislerin bu kadar..." Bir an için 'E' ile başlayan bir kelime bulmakta zorlandım ve sonunda "Erotik" kelimesinde karar kıldım.

Henry kıkırdadı ve bir kolunu belime dolayarak beni daha da yakına çekti, böylece artık vücutlarımız birbiriyle aynı hizadaydı. San Francisco'da sarhoşken yaptığım değerlendirme doğrudu, giysilerinin altında kesinlikle sertti. *Her yeri.* Vay canına.

"Mühendislerin çoğunun erotik olarak tanımlanabileceğinden emin değilim, ama bu iltifatı kabul edeceğim," dedi sessizce, bakışları şimdi ağızma odaklanmıştı.

Başını benimkine doğru eğdiğinde, "Yapmalısın," diye neredeyse nefes nefese kaldım.

"Bana karşı biraz nefessiz kalmış gibisiniz Bayan Bennet, iyi misiniz?" Henry eğlenerek sordu, başımın arkasını hafifçe avuçlamadan önce avucunu çenemin kenarında kaydırды.

"Sonunda fark etti," diye fısıldadım dudaklarına, geri dönen gülümsemesini hissederek, parmaklarımı geniş omuzlarında ve saçlarında gezdirmeden önce.

Sonra beni öpüyordu. Ve bu rol için öne çıkan kesinlikle Clark Kent değil, Süpermen'di. Gerçekten hiç böyle öpülmemiştim. Ağız sıcak ve yumuşaktı, sürekli bir baskı uyguluyor ve sonra serbest bırakıyordu, beni daha fazlasını arzulamaya ve itmeye zorluyordu, becerikli dudakları ve dili sıcak, karanlık, yasak zevkleri fısıldıyordu, kısa süre içinde ona karşı nefes nefese kaldım ve inledim. Ziyafetteki aç bir adam gibi öpüşmeyi derinleştirdiğinde, alıp sahiplendiğinde, daha fazla güçle ısırp keşfettiğinde, beni her zamankinden daha acil bir şekilde içine çektiğinde, açgözlü bir ağız ve kavrayan ellerle çaresizliğine hararetle karşılık verdim.

"Dr. Fraser." Bir yerlerden uzak bir ses geldi, belki de başka bir gezegenden, noktada daha az umursayamazdım, ama Henry de açıkça duymuştu ve geri çekildi.

"Kahretsin, Clara." Sesi boğuk geliyordu ve gözleri kocaman açılmıştı, yüzüne ruj bulaşmıştı ve saçları, görünüşe göre oldukça şiddetli bir şekilde karıştırdığım yerde keyifle dikiliyordu. "Richard ve Claus ile bir toplantım var."

"Ah, evet, tamamen unutmuşum," diye fısıldadım şaşkınlıkla, destek için ona yaslandım.

"Henry, saat on biri on geçiyor ve konukların toplantıya başlamak için sabırsızlanıyor," dedi Janice, nazik, şarkı söyleyen sesi ahşap kapıdan boğuk bir şekilde duyuldu.

Henry yüksek sesle, "Evet, işimiz neredeyse bitti," dedi, sonra tekrar bana baktı ve hınzırca sıratarak, "Neredeyse," diye fısıldadı.

Sonra beni tekrar öylesine tutkuyla öpüyordu ki dizlerimin bağı çözüldü ve ilk suaresine çıkan bir Regency sosyetesı kızı gibi kollarına yığıldım.

Simmy öğle yemeğinden sonra içeri girdiğinde deli gibi sırtıyordum.

"Nasıl geçti? Biraz dengesiz görünüyorsun, bu yüzden iyi gittiğini varsayıyorum?" diye şaka yaptı, çantasını yere bıraktı ve masasının arkasına ağır bir şekilde oturdu.

"Hayır, iyiden de öte," diye cevap verdim hülyalı bir şekilde.

"Daha iyi mi? Onunla evlendin ve şimdiden bebeğini mi doğuruyorsun? Sonra da piyangoyu kazanıp Dick Dastardly'ye istifanı mı verdin?"

"Yaklaştın ama puro yok," diye kıs kıs güldüm.

"En azından Henry Fraser'ın ağzı hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunuzu söyleyin lütfen."

"." Göz kırptım. Yeni keşfettiğim bu göz kırpma eğiliminden emin değildim ama doğru hissettiriyordu, bu yüzden devam ediyordum.

"Hiçbir ayrıntıyı atlama Clara, *hiçbir* ayrıntıyı, beni duyuyor musun?"

Ve ben ona bu sabahki maskaralıkları anlattıktan sonra, ofisteki öpücük yarışmasıyla doruğa ulaşan Simmy memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve kendini dramatik bir şekilde yelpazeledi. Gerçi Richard ve Claus'un bizi basmasıyla ilgili kısmı atlamaya karar verdim, bu sadece Henry ve benim için özel bir utanç kaynağıydı.

"Woaaaah, yüzünün neden öyle görüldüğünü çok iyi anlayabiliyorum," diye fişkırdı. "Gerçek aşk arayışında iyi iş çıkardın, genç Padawan'ım."

"Teşekkür Obi-Wan, kayalık bir yoldu," diye cevap verdim gülerek.

"Bu arada, Richard ilk iş olarak seni görmeye geldi, Claus bir satın alma falan organize etmeye çalıştığı için FraserTech projesi üzerinde şimdilik durdurmanı söyledi," dedi rahat bir tavırla, dizüstü bilgisayarını açarak.

"Oh, tamam." Bu Richard ve Claus'un o sırada neden Henry'nin ofisinde olduklarını açıklıyordu. Ama Henry şirketini satacak olsaydı bana mutlaka söylerdi. Belki de başka bir açıklaması vardı.

Kulaklıklarımı takıp seksenlerden kalma bir rock balad çalma listesi seçerek e-postalarımı açtım ve bugün üretken bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. San Francisco'dan döndüğümünden beri gelen kutumu doğru düzgün kontrol etmemiştim ve olağan yanıtlar, şirket içi bildirimler ve spam listesinde gezinirken bir mesaj dikkatimi çekti, biraz aşağıda Derek Smith'ten Henry'ye kopyalanmış bir mesaj ve altında Henry'den iletilmiş bir mesaj vardı.

Kimdendsmith@stanford.edu

KimeAH.Fraser@frasertech.com

CC: nporter@stanford.edu

*Konu: Fwd: Klinik deney sonraki
adımlar Merhaba Henry,*

Son birkaç gündür sizinle biraz daha fazla zaman geçirmek harikaydı ve biyomühendislik bölümündeki kadrolu profesörlük pozisyonunu kabul etmeye karar vermenize çok sevindim. Sizi tekrar Kaliforniya'da aramızda görmek harika olacak.

Şu anda kalp kapakçığı denemesinin irtibat noktası olarak Clara'yı ve ayrıca herkesin döngüde tutulduğundan emin olmak için grubumdan kilit irtibat noktası olacağı için Naomi'yi kopyaladım.

*Saygılarımla
Derek*

----- İletilen mesaj ----- Kimden:

*AH.Fraser@frasertech.com Kime
dsmith@stanford.edu*

*Konu: Kadrolu profesörlük pozisyonu
Merhaba Derek,*

Biyomühendislik bölümündeki pozisyon hakkında beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Sadece bana görev teklif ettiklerini ve kendi tarafımda işleri organize etme sürecinde olduğumu bilmenizi isterim.

Stanford'da nispeten hızlı bir şekilde olmayı hedefleyerek hızlı bir geri dönüş umuyorum. Muhtemelen en iyisi Pharmavoltis'ten Clara ile klinik deney konusunda irtibat kurmaktır.

*Sizi bilgilendirmeye devam
edeceğim. Saygılarımla
Henry*

Yüzümdeki tüm rengin akıp gittiğini hissettim. Keşke tüm görmeseydim, bilmeseydim. Keşke kendi gözbebeklerimi bir kaşıkla çıkarmaya çalışsaydım.

e-postalarımı açmak yerine. Bu çok daha az şok edici ve acı verici olurdu.

Omzuma dokunan nazik el, irkilerek başımı kaldırmama neden oldu ve kulaklıklarımı çıkardım.

"Clara, ne oldu, harap olmuş görünüyorsun?" Simmy yakınımdaydı duruyordu ve ona ekranı okumasını işaret ettim. Bitirdiğinde endişeli yüzünü bana çevirdi. "Aşırı tepki verme, düşündüğün gibi olmayabilir."

"Başka ne olabilir ki Simmy? Amerika'ya geri dönüyor," diye fısıldadım hüznle.

"Sizin bilmediğiniz dizi şey olabilir.

Ona açıklaması için bir şans verin." Kolumu nazikçe sıktı.

Ama bunun için çok geçti, acının ve kaybın telaşı çoktan beynimi yakmaya başlamıştı, 'ben sana söylemişim' diyen o küçük ses ciddi bir şekilde başlamıştı, özgüvenimi karanlığın dar bir deliğine doğru itiyor, bana defalarca kalmaya değmeyeceğimi söylüyordu, başka herhangi bir olasılığa tamamen kör olmuşum.

Dürüst olmak gerekirse bundan bir çıkış yolu göremiyordum, bu sabah Henry'yle olanlara ya da Simmy'nin tüm hikayeyi duymak için yaptığı uyarıya rağmen nasıl tekrar terk edilmeyeceğimi göremiyordum. Oxford'u geride bırakıp Amerika'ya dönüyordu. Tarihin tekerrür etmesi gibi.

Ve kalbimdeki yeni iyileşmiş kırıkların milyonlarca parçaya ayrılmasının tarif edilemez hissiyle tamamen tükendim.

Otuzuncu Bölüm

Bütün gün Henry'den haber alamamıştım ve nihayet akşam 7'de dizüstü bilgisayarımı kapatıp eve doğru yola çıktım. Soğuk ve berrak bir akşamdı ve Pharmavoltis ofisinin sıcaklığını geride bıraktığımda gökyüzünde yıldızlar büyüğü bir şekilde parıldıyordu.

Şirkette arkamı dönmeme sağlayan bir farkındalık hissiydi. Hannibal Lecter'ın arabasından inmesinden bir an önce hissettiğim tedirginlik duygusu daha da arttı.

İstemsiz bir çığlık attım, Usain Bolt gibi güvenlik kontrollü binanın güvenliğine doğru koşmaya hazırlanırken spor ayakkabılarımı giydiğim için mutluydum.

"Clara, bekle!" Dominic seslendi, "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," diye tısladım, bir yandan da çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyor, parmaklarımın arasında tutacak en sivri olanı buluyordum. Ninja Clara bugünlerde daha hızlı hareket ediyordu.

"Lütfen, beni bir dinleyin," diye yalvardı, ellerini önünde yalvarır bir hareketle havaya kaldırmıştı.

Vücudumda adrenalin dolaşıyordu, kasvetli koridorda bana bastırıldığı görüntüler hala aklımdan çıkmıyordu, soğuk ve tereddütsüz ilerleyişi midemde kurşun gibi oturuyordu.

"Ne söyleyeceksen söyle, sonra da beni yalnız bırak," diye mırıldandım, binanın önündeki güvenlik kamerasının tam görüş alanında, kapının yumuşak ışığına doğru geri çekildim.

"San Francisco'da seni üzdüğüm için özür dilerim," diye mırıldandı, ellerini ceplerine soktu, omuzları kamburlaştı. "Gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm Clara, sadece durumu yanlış yorumlamışım. Ben iyi bir adamım, gerçekten."

"Sana ilgilendiğimi düşünmen için nasıl bir sebep vermiş olabilirim Dominic?" Şaşkınlıkla söyledim. Beynim, benim mor bir kaplumbağa olmaya ne kadar yakınsam onun da 'iyi bir adam' olmaya o kadar yakın olduğunu haykırıyordu.

"Benimle seks yapmaktan bahsettin Clara, bu yeterli bir sebep değil mi?" Söylediklerine gerçekten inanıyor gibiydi. Ve kendinden memnun sırtıışı geri gelmişti. Gördünüz mü? İyi bir adam olduğuna dair bir ipucu bile yok. Urgh.

"Hayır! Tanrım, Dominic, sana ilgilenmediğimi anlatmaya çalışıyordum ve bunu söylerken panikledim. Ama bir kere bile seninle seks yapmak istediğimi söylemedim!" diye haykırdım. "Senden sürekli kaçtığımı, senden kaçtığımı fark etmedin mi? Beni görmeyesin diye Henry'nin masasının altına bile saklandım."

"Ha! Orada olduğunu biliyordum!"

"Bu gurur duyulacak bir şey değil," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Beni rahatsız ettin ve sana karşı nazik olmaya ve iş ilişkimizi bozmamaya çalışıyordum ama beni korkuttun, gözümü korkuttun. Yolundan çekilirsem sonunda beni yalnız bırakacağını düşündüm."

"Sadece zoru oynadığını sanıyordum."

"Kadınlar bunu yapmaz. Hayır, hayır demektir. Belki bile evet anlamına gelmez. 'Seks' kelimesini söylemek, dilini başkasının boğazına sokmak için bir davet değildir," dedim daha güçlü bir şekilde, "ve hazır başlamışken, koridorlarda gizlenmek, saksı bitkilerinin arkasına saklanmak ve karanlık otoparklarda yalnız kadınlara atlamak da iyi *değildir*, Dominic!"

"Özür dilerim," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Aslında seni çekici bulmamı bir iltifat olarak görmelisin."

Sanırım gözlerim yuvalarından fırlamış olabilir. "A
İltifat mı?"

"Evet." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bence çok güzelsin."

Şaşkınlıkla ona baktım, lamba direğinin yarı ışığı onun kendini beğenmiş yüz ifadesini aydınlatıyordu. "Sadece. Dur. Konuşmayı kes, Dominic. Davana hiç yardımcı olmuyor."

"Bu çağda kadınların nesi var, iyi niyetli bir iltifatı kabul edemiyorlar."

"Ne kadar çekici olduğumu düşündüğün konusunda yorum yapmana ihtiyacım yok Dominic, biz iş arkadaşıyız. Uygun bir iltifat, kariyerimi ilerletmek için beni yatmakla suçlamak yerine, ne bileyim, işinde gerçekten iyisin falan olabilir." Bıkkın bir şekilde ofladım. "Neden bunu sana açıklamak zorunda kalıyorum ki?"

Uzun bir iç geçirdi ve arabasına yaslandı. "Özür dilerim, bir pislik gibi davrandım, bu aptal disiplin duruşmasını durdurmanız için daha ne söyleyebilirim, böylece her şey normale dönebilir ve ben de işime geri dönebilirim?"

Oh. Doğru ya. Üzgün değildi, en ufak bir şekilde bile. Aklınca yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece işini kaybetmek istemiyordu ve otoparkta hızlı bir özür dilemenin yeterli olacağını ve her şeyi halının altına süpürebileceğini düşündü. Ve her şey eskisi gibi olacaktı. Benim gözetimimde olmaz Hannibal. İnsanların hoşuna giden Clara kesinlikle binayı terk etmişti.

Ofis kapısına doğru bir adım daha attım, elimdeki metal anahtar güven vericiydi ama göğsümdeki endişenin geri gelmesini engellemeye yetmedi. "Disiplin duruşmasını durdurmayacağım."

Vücudu belirgin bir şekilde sertleşti, yüzü öfkeye dönüştü. "Ne istiyorsun? Para mı? Bir ödeme mi?" diye alay etti, "Çünkü düşündüğünün aksine,

Clara, beni kandırdın ve duruşmada senin ne kadar aşağılık bir herif olduğunu açıkça göstereceğim."

Sempatik sinir sisteminin çalışma şekli çok komik. Bir an kesinlikle kaçış yolundayken, bir ceylan gibi koşmaya hazırlanırken, bir sonraki an öylesine ateşli bir öfke yükseldi ve tüm rasyonel düşünceleri yok etti, bir volkan gibi patladı ve beni kesinlikle (belki) bir seri katile doğru itti ve onu göğsünden sıkıca dürttü.

"Hayır, paranı istemiyorum, seni bir daha asla görmemek dışında senden hiçbir şey istemiyorum. Bu yüzden işten atılmanı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ona ters ters baktım, geri adım atmadığım için kendimle gurur duyuyordum, bununla yüzleştığım ve bunu ona açıkça söylediğim için. Cevap veren bakışı yüzünde soldu ve öldü, yerini içine kapanık bir istifa aldı.

"Sana asla zorla sahip olmayacağımı bilmelisin Clara, bu sadece bir öpücüktü. Sadece hayatımı geri almak istiyorum," dedi, sesi artık mızımız ve acımasıydı.

"Zaten yaptın Dominic, beni o koridorda sürükledin ve sana açıkça hayır dediğim halde beni öptün: bu kendini bana zorlamaktır. Ve bu iyi değil, yaptığın şey iyi değildi," diye fısıldadım biraz titrek bir şekilde, ses tonunun değişmesiyle hafifçe dengem bozuldu. Hadi cesur pantolon, beni şimdi terk etme.

"Peki, fikrinizi değiştirmeniz için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, hiçbir şey," diye cevap verdim, içimdeki ateş sönüyor, kavgaya sönüyor, kanepemde bir top halinde kıvrılma ihtiyacı her şeyi tüketiyordu.

Dominic öne doğru atıldı ve ben de bıçak gibi küçük anahtar elimi çıkarıp uyarmak için salladım. Ama o sadece homurdandı ve arabasının kapısını açtı, motoru çalıştırıp hızla uzaklaşmadan önce uğursuz bir bakışla ön koltuğa kayd.

Telefonumu bulup Richard'a bir mesaj yazmak, olanları anlatmak ve bu akşamki güvenlik kameralarını kontrol etmesini istemek için beton bir direğe yaslandım, bacaklarım tutmuyordu.

Yirmi dakikalık ev yürüyüşü birdenbire korkunç bir çile gibi geldi ve telefonuma baktım, Henry'nin beni aramasını ya da sihirli bir şekilde tekrar ortaya çıkıp her şeyi yoluna koymasını diledim. Ama bunun olmayacağı açıktı ve artık onun kurtarma görevlerine güvenmemeye alışmam gerekiyordu. Rehberimde gezinirken Jo'nun numarasına geldiğimde ara tuşuna bastım ve cevap vermesi için parmaklarımı sıkıca çapraz tuttum.

"Merhaba Dr. Clancy, yoksa Dr. Clancy-Soon-To-Be-Fraser mı demeliydim?" "Clara yeterli olacaktır," diye üzüntüyle cevap verdim.

"Oh. Kahretsin. Gidip bir litre süpermarket cini mi almamız gerekiyor?" İçimi çektim. "Eve yürürken bana eşlik etsin diye mi?"

"Elbette, her şey yolunda mı?"

"Otoparkta Dominic'le karşılaştım ve hâlâ biraz korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Bir taksi çağır! Bununla uğraşma, Clara!" diye kulağıma bağırdı. "Hayır, , ben iyiyim, o gitti ve sanırım kesinlikle beni bir daha taciz etmemesini söyle."

"Peki ya Henry - gelip seni alması için onu arayabilir misin?" dedi, açıkça tedirgindi.

"Toplantıda, o yüzden telefonuna cevap vermiyor." Ona şu anda onu denemediğimi söylemedim. Şu anda onu görmeye dayanamayacağımı, kafamda işleri yeniden yoluna koyana kadar onu göremeyeceğimi söylemedim.

"Bu sabahki yapışkan not planı nasıl gitti?" diye sordu temkinli bir şekilde, bir şeylerin ters gittiğini hissederek.

"Oh, şey, öpüştük, ki bu güzeldi." "Sadece hoş mu? Yoksa külot ıslatacak kadar hoş mu?"

Gülerek ve lamba direklerinin güven verici ışığı altında kalarak yürümeye devam ederken, "Gerçekten çok güzeldi Jo," diye mırıldandım.

"Peki, bana söylemediğin şey ne?"

"Stanford'da kadrolu bir pozisyonu kabul etti. En kısa zamanda tekrar Amerika'ya gidecek," diye cevap verdim. Bunu yüksek sesle söylemek kalbimin yeniden kırılmasına neden oldu.

"Emin misiniz? Bunu size kesin olarak söyledi mi?"

"Her şeyin açıklandığı bir e-postayı kopyaladım, yani evet, oldukça eminim."

Jo bir an sessiz kaldı. "Bugünkü toplantınızdan önce mi sonra mı?" "Ne?"

"E-postalar ne zaman gönderildi?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, küçük Bayan Sonuca Atlama, e-postaları bana ilet ve panik treninden in, hemen şimdi."

"Hemen bir sonuca varmıyorum Jo. Şirketini sattığını biliyorum, muhtemelen Pharmavoltis'e, çünkü Claus ve Richard bugün onunla buluştu ve Simmy bana bu sabah bir satın alma toplantısında olduklarını söyledi. Taşınmaktan tam olarak emin olmasaydı satmazdı, değil mi?" Durakladım ve derin bir nefes aldım. "Neyim var benim?"

"Clara. Aptal olma, senin hiçbir sorunun yok."

"O zaman neden sevdiğim erkekler beni terk ediyor ve beni gerçekten isteyenlerin sonu tuhaf oluyor?" İnledim.

"Öncelikle, Henry'nin seni terk ettiğine inanmayı reddediyorum. Sonsuz bir umutsuzluk çukuruna düşmeden önce onunla konuşmalı, açıklama yapması için ona bir şans vermelisin. İkincisi, Henry dışında, sonunda sevmiş olabileceğini düşündüğün bir tuhaf adam söyle?"

"Hayalet külot avcısı, Paul?" Yardımsever bir şekilde önerdim.

"Evet, tuhaf biriydi," diye kabul etti, "ama Bay Clara Clancy olmak için biçilmiş kaftan olduğunu hiç sanmıyorum."

Telefonu hüzünle kapattım. "Beni neşelendirecek güzel bir şey söyle, Jo."

"Balkonda oturmuş denize bakıyorum, sabah kahvemi içiyorum ve hava şimdiden parlak güneş ışığı altında ve kavurucu sıcakta. Bu yardımcı oluyor mu?"

Serin bir rüzgâr paltomu bacaklarıma doğru savururken titredim. "Hayır, pek sayılmaz."

"Tamam. Ooh! Nöronal modelleme çalışmamın geçen hafta *Nature* tarafından kabul edildiğini söylemiş miydim? Ve *New Scientist* tarafından bir röportaj için davet edildim!" diye heyecanla haykırdı.

"Hayır! Bu harika! Jo, senin adına çok mutluyum!"

"Evet, çok etkilendim ve bu kesinlikle yapmak istediğim yeni geliştirme çalışması için çok ihtiyacım olan hibeyi bana yardımcı olacak."

Rahat bir sohbete daldık, ortak bilim sevgimiz ve onun bulaşıcı coşkusu eve dönerken dikkatimin dağılmamasına yardımcı oldu.

Bölüm Otuz Bir

Jo ile yaptığım moral verici konuşmaya rağmen, eve döndükten sonra hissettiğim boktan, alçakça duygularla başa çıkmakta zorlandım. Beynimin küçük bir kısmı aşırı dramatik davrandığımı, Henry'yi bu kadar şiddetle kınamadan önce hikâyeyi bir de ondan dinlemem gerektiğini biliyordu. Ama bu sessiz bir sesti ve kafamdaki en yüksek ses olan reddedilmenin sağır edici çığlık sesi tarafından bastırılıyordu.

Ocakta biraz çorba ısıttım, mekanik bir şekilde karıştırdım, bir kaseye döktüm ve sonra bir kaşık bile içmeden turuncu kırmızı rengine bakarken soğumasına izin verdim. Benden istediği gibi e-postaları Jo'ya ilettim, sonra da artık kimseyle tartışmak istemediğim için tüm elektrikli aletlerimi kapattım. Bunun yerine kendime acımak ve pişmanlıktan oluşan yalnız bir kara deliğe girmeyi tercih ettim.

Pek sarılmayı sevmeyen Spencer (vücut ısımın peşinde olduğu geceler hariç) kederli bir şekilde kanepede yanıma kıvrıldı, tekir kürkü yumuşak lamba ışığında benek benek oldu, bacağıma bastırıldığı küçük bedeni hissedebildiğim tek sıcaklıktı. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, ağlamıyordum bile, sadece boşluğa bakıyordum, hissizleşmişim, ne yapacağımı ya da nasıl olacağımı bilmiyordum. Üzgündüm, evet, ama aynı zamanda kızgındım; kendime kızgındım

Gardımı indirdim ve Henry'ye ona söylediğim onca şeyden sonra beni hayal kırıklığına uğrattığı için kızdım.

Kapı zilinin çalması beni sersemliğimden uyandırdı zombi gibi, gözlerim görmeden kapıyı açmak için ayağa kalktım.

"Paket servis getirdim." Henry kapının eşiğinden bana bakarken gururla elindeki poşeti sallıyordu. "Ve içki siparişini asla unutmayan biri olarak Sauvignon Blanc da getirdim."

Sanırım gözlerim fincan tabağı gibi görünüyordu. Tenimin tüm renklerden yoksun olduğunu biliyorum. Üzerimdeki eski ve sallantılı penguen tulum, sahip olduğum en sönük giysiydi ve şimdi üzerine domates çorbası döktüğüm yerde turuncu bir leke vardı. Korkunç görünüyordum.

"Clara, iyi misin?" Henry sordu, daha önceki neşeli ifadesi kaybolmuştu. "Ne oldu?"

"Seni görmemem gerektiğini düşünüyorum," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, sesi karanlık ve çakıllı bir hal almış, kaşlarının arasında derin bir kırısklık oluşmuştu.

"Haklıydın, yollarımızı ayırmak muhtemelen ikimiz için de en iyisi," diye fısıldadım, ağlamaya başlamadan önce kapıyı kapatmak için hareket ettim. Ona bakmak bile kalbimi acıtıyordu.

"Clara, bekle." Henry'nin omzunu tahtaya dayaması beni olduğum yerde durdurdu. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Beni terk ediyorsun," diye mırıldandım, gözyaşlarım nihayet dökülmeye başlamıştı.

"Seni terk etmiyorum, ne demek istiyorsun? Lütfen beni içeri al ve bu konuyu konuşalım," diye yalvardı Henry, sesi duygusallıktan titriyordu. O çok iyi tanıdığım, her zamanki rahat yüzü şimdi büzülmüş ve sinirlenmişti. "Lütfen, Clara."

Geçirdiğim akşamdan sonra onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden kolu bıraktım ve mutfığa doğru yürüdüm, küçük masamda bir sandalye çekip . Henry de beni takip etmişti ve şimdi arkasına yaslanmıştı.

Tezgâha yaslandı, ceketinin düğmelerini çözdü ve yemeklerini yanındaki tezgâha yerleştirdi.

"Baştan başla ve bana her şeyi anlat."

İçimi çektim. "On dokuz Eylül'ün on ikisinde doğdum-" "Clara," diye uyardı Henry.

"Özür dilerim, sadece yumuşatmaya çalışıyordum," dedim şakayla karışık.

Az önceki çorba kasesinde soğumuş ve katılaşmıştı, içilmemiş bir fincan çay ise masanın üzerinde, Henry'nin yazdığı güzel çay fincanı notlarıyla çevrili, hüzünlü küçük yoldaşı olarak duruyordu. Getirdiği körinin kokusunu alabiliyordum, yanılmıyorsam tavuk tikka masala, eskiden beri çok sevdiğim bir yemektir ama bir şey yeme düşüncesi boğazımda safra birikmesine neden oluyordu.

Henry, "Clara, konuş benimle, lütfen," diye yalvardı.

"Bugün e-postalarımı kontrol ettin mi?" Ahşap masanın girdaplı desenlerine bakarak sordum.

"Bu sabahtan beri değil, hayır, milyonlarca sıkıcı toplantıdaydım," diye yanıtladı, "Neden?"

"Oh. Sadece Derek'ten gelen bir mesajı kopyaladım, biliyorsun, Stanford'dan?" Masanın yüzeyindeki bir düğümü karıştırmaya başladım, tırnağımla kusuru kaşıyordum. Onun binlerce kilometre uzakta olduğunu düşündükçe kalbim yeniden kırılıyor, aşk ilanımın onu burada tutmaya yetmediğini fark etmek ruhumu paramparça ediyordu. Ben yeterli olamamıştım. Bir kez daha.

"Evet, kimi kastettiğinizi biliyorum. Ne yazıyordu?"

Beynim aşırı hızdaydı, olumsuz düşünceler rüzgarda gelişigüzel uçuşan sonbahar yapraklarının kuru kabukları gibi uçuşuyordu. Ezici bir aşağılanma ve reddedilme yüzeye çıkıyordu ve kafamı kaldırıp bakamıyordum, bana gideceğini söylediğinde gözlerindeki gerçeği görmeye dayanamıyordum ve belki de işle ilgili bu şekilde olduğunda ara sıra takılabilirdik. Paylaştığımız öpücüklerin sadece bir öpücük olup olmadığını merak ediyordum.

Kendimi ortaya koyduğumda, kırılganlığımın görülmesine izin verdiğimde onun için boş ve anlamsızdı.

"Şey, Derek yeni kadrolu profesörlüğün için seni tebrik ediyor ve California'ya dönmeni dört gözle beklediğini söylüyordu. Gerçekten okumalısın, güzel bir mesaj," diye yutkundum.

"Clara, ben-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Bir an önce Kaliforniya'ya taşınabilmek için buradaki hayatınızı bir an önce sonlandırmaktan bahsettiğiniz mesajınızı da nazikçe iletti," dedim ekşiyerek, masadan aniden kalkıp ona doğru dönerek. "Sonra Simmy bana Claus'un FraserTech'i nasıl satın almayı planladığını anlattı, sanırım bu sabahki toplantınız bununla ilgiliydi. Yani şimdi her şey düzgünce sıralandı ve gitmen için hazır, seni durduran bir şey yok, değil mi?"

"Clara, bekle, açıklamama izin ver-"

"Bence gitmelisin, Henry."

"Hayır, bana bunu yapamazsın Clara," diye homurdandı, sesi alçak ve öfkeliydi, tezgâhın kenarını zorla kavrarken parmak eklemlerinin beyazları görünüyordu. "Hikayenin tamamını bilmeden beni kovamaz ve tekrar ."

Bana kızmaya nasıl hakkı olabilirdi ki? Ben de ters ters baktım.

"Sana güvendim, kendimi açtım ve sana kalbimi verdim ve sana söylediğim her şeye rağmen şimdiden üzerine damga vurdun Henry ve gitmeni istiyorum," dedim ellerimle yanaklarımı ıslatan inatçı gözyaşlarımı silerken.

"Hayır, önce benim söyleyeceklerimi dinlemeden olmaz," diye karşı çıktı öfkeyle.

Daha da büyümüş gibiydi. Süper kahramanımı yanlış mı tanımıştım, o gerçekten Bruce Banner mıydı? Yeşile dönüp tişörtünden Incredible Hulk gibi fırlamak üzere miydi? Yeni uyanan libidom bu ihtimalle canlandı.

Henry'nin giysilerini yırttığını düşündüm ve bu düşünceleri susturup onun gitmekte olduğunu ve benim de ona kızgın olduğumu hatırlamak için sert bir iç diyaloga girmem gerekti. Gerçekten Clara, onun hakkında hayal kurmanın bu noktada bir faydası yoktu.

"Peki, ne söyleyeceksen söyle ve sonra defol," dedim, bir kabadayılık gösterisiyle ona doğru yürüdüm ve göğsüne bir yumruk attım (kızgın erkekleri dürtmek bu akşamın temasıydı anlaşılan).

Henry küçük temas noktamıza baktı, sonra tekrar yüzüme baktı, tekrar geri adım atana kadar gözleri kısıldı, burada biraz mesafenin iyi olacağını ve Hulk'u dürtmenin belki de en iyi plan olmadığını fark ettim. Hakkını yemeyelim, Henry kıpırdamadı, mutfak tezgahımı ölümüne kavramaya devam etti ve emin değildim ama sanırım meşe tahtaların ellerinin altında bükülmeye başladığını gördüm.

Sonunda konuştuğunda sesi sert ve hâlâ öfkeliydi. Ama keskin bakışları, yüzeyin çok da altında olmayan incinmişliği gizleyemiyordu. "San Francisco'da bana beni sevmediğini, sadece arkadaş olmak istediğini söylediğinde yıkılmıştım Clara. Buradan uzakta, seninle karşılaşma ihtimalini ortadan kaldıracak bir yer bulmam gerekiyordu. Derek fakülte yemeğinde bana Biyomühendislik Bölümü'ndeki kadrolu pozisyondan bahsetmişti, ben de yönetim kuruluyla görüşmek için fazladan bir gün daha kaldım. Bana işi hemen teklif etmeye hazırdılar ama onlara düşünmem gerektiğini söyledim."

Durakladı ve ben de öfkeyle kaşlarımı çatarak yüzüne baktım ve devam etmesini işaret ettim.

"Stanford'daki işi kabul edersem şirketimi satacağımı ve artık kalp kapakçığı projelerinin hiçbirinde yer almayacağımı, ancak bensiz devam edeceklerini Derek'e açıkça belirtmem gerekiyordu. Bu açıklamayı ona borçluydum, bu yüzden dün ona e-posta gönderdim."

Bir adım öne çıktım ve bu kez biraz daha az inanarak onu tekrar dürttüm. "Derek'in mesajına göre görevi çoktan kabul etmişsin."

Henry şaklayan parmağıma uzandı ve elini bileğime dolayarak beni kendine doğru çekti. "O yanılıyor. Bunu kabul etmeyi planlıyordum ama bu sabah paltomun içinde saklanan bu güzel, çılgın, Wonder Woman özentisini buldum ve tüm odağım değişti."

"Ne?" İnanamayarak fısıldadım.

"Bugün kendimi FraserTech'i Claus'a satmaya ve Stanford'daki pozisyonu kabul etmeye hazırlamıştım. Ama sen tam zamanında ortaya çıktın ve beni Oxford'da kalmam için bir neden olduğuna, hem de en iyi neden olduğuna ikna ettin," diye mırıldandı, elimi tekrar çekiştirerek vücuduna yaslanmamı sağladı, diğer eliyle de kendini su üstünde tutmak cankurtaran salı gibi kullandığı tezgahı tutmaya devam ediyordu.

"Ben mi yaptım?"

"Hani süper kahraman filmlerinde hep bir geri sayım olur ve genellikle kahraman sadece saniyeler kala başarır ya? İşte siz bugün gerçek hayatta bunu başardınız. Ofisime geri döndüğümde seni gördüğümde satış koşullarını hazırlamak için avukatlarımla telefonda konuşuyordum. Stanford'a kabul e-postasını yeni yazmıştım ama henüz gönder tuşuna basmamıştım ve Claus'la buluşup hayatımın eserini satamadan önce bana ulaştığını zaten biliyorsun," dedi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yani, dengeye bakarsak, bence Wonder Woman için gerçekten iyi bir aday olabilirsin. Gerçi Kedi Kadın kesinlikle daha seksi."

"Yani beni terk etmiyor musun?" Umut etmeye cesaret edemeyerek sordum. Öğleden beri var olan keskin ağrı biraz hafiflemişti.

"Hayır, seni çılgın deli, kesinlikle değilim. Beni sevdiğini ve sonsuza dek benimle birlikte olmak istediğini yazılı olarak aldım. Aramızda çok resmi ve bağlayıcı bir yapışkan not sözleşmesi var," dedi Henry, sesi sessiz ve yoğun bir hal almıştı.

"Bu sözleşmede başka ne var?" Zorlukla duyulacak şekilde mırıldandım, dudaklarımla savaşıarak insanoğlunun bildiği en geniş gülümsemeye dönüşmemelerini sağladım. Yapabilirdim

Kaburgalarımın arkasında beliren yarığın kapanmaya başladığını, acının her nefeste azaldığını neredeyse fiziksel olarak hissediyordum.

"Bundan böyle erkek ve kız arkadaş olarak anılacak olan Dr. Henry Fraser ve Dr. Clara Clancy'nin karşılıklı olarak birbirlerini seveceklerini, birbirlerine güveneceklerini ve saygı duyacaklarını ve sonsuza kadar mümkün olduğunca sık ve ateşli seks yapacaklarını belirtiyor." Henry'nin ifadesi muhteşem derecede sevimliydi ve gülümsememeye çalışan gülümsemesiyle daha da güzelleşti.

"Urgh, aman Tanrım! Sana kim söyledi?" Kekeledim, Dominic'le ilgili zihinsel saçmalıklarımın bahsedilince yüzüm pancara döndü, o küçük kelimeler beni rahatsız etmeye devam etti.

"Eski iş arkadaşınız ve cinayete meyilli bir manyağı sizi takip etmeyi bırakması için ikna etmeye çalışırken *'ateşli maymun seksi'* imasında bulunduğunuz gerçeği hakkında mı?"

"Evet, o," diye inleyerek başımı omzuna gömdüm.

"Simmy Anand," diye cevap verdi gülerek.

"Ne? Simmy bunu sana neden söylesin ki?" Dehşete kapılmış bir halde yüzüne bakarak sordum.

"Çünkü Clara, senin için , sanırım ya öyle ya da kendi eğlencesi için bir tür gerçek hayat pembe dizisi tasarlamaya çalışıyor," diye mırıldandı, onun gerçek nedenleri konusunda açıkça kararsızdı. "Her neyse, benimle konuşmaya çok özel bazı isteklerle geldi ve burada onun terimlerini kullanacağım. *'Oyalanmayı bırakıp sana çıkma teklif etmem gerektiğini'*, çünkü *'Dominic'in ürkütücü küçük bir ahmak gibi davrandığını'* ve senin *'ona kendi başına kaybolmasını söyleyemeyecek kadar aciz olduğunu'* ve ayrıca *'bana sıırıslıklam aşık olduğunu'* söyledi."

"San Francisco'ya gitmeden önce onunla görüştün mü?" Onu gerçekten öldürecektim. Yavaş yavaş. Sadece masasının çekmecesinde bulunan kırtasiye malzemeleriyle.

"Aslında bana ilk olarak şirketin deplasman gününden önce geldi, ama sonra uçmadan önce onunla tekrar karşılaştım ve bana Dominic'le olan her şeyi anlattı ve bunu çözmezsem beni hadım etmekle tehdit etti.

yakında çıkar," diye cevap verdi. Ofisimizin erkek üyelerini kısırlaştırma konusundaki istekliliği endişe vericiydi.

"Peki, bana çıkma teklif etmeyi düşünüyor muydun?"

"Şey, ben sadece doğru fırsatı arıyordum, ama her zamanki Clara Clancy tarzında, birkaç girişimimi engellemeyi başardın, ta ki eski karım bir şekilde sana son yedi yıldır söyleyemediğim her şeyi söylemeyi başarana kadar ve sonra tüm duygularım büyük bir beyin çöplüğünde ortaya çıktı, gerçekten kötü bir zamanda, bu da seni tamamen çıldırttı." Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm."

"Beni korkuttu."

"Biliyorum ve böyle olmasını hiç istememiştim," dedi bana bakarak ve saçlarını yüzünden iterek, hâlâ akan bir damla gözyaşını düzeltti. "Sanırım beni harekete geçmeye ittiği için Dominic'e ve onun hoş karşılanmayan yaklaşımlarına biraz minnettar olmalıyım. Yine de yaptığı şeyi düşündüğümde kendimi hâlâ biraz katil gibi hissediyorum."

"Bugün iş çıkışında beni bekliyordu," diye fısıldadım.

"Ne?! İyi misin?" Vücudumdaki tutuşu sıkılaştı. "Neden beni aramadın? Sana dokundu mu? Siktir et, onu kesinlikle öldüreceğim!"

"Hayır, bana dokunmadı. İşine devam edebilmek için disiplin duruşmasını durdurmamı istiyor."

"Keşke beni arasaydın, her şeyi bırakıp seni bulurdum ve sana baktığı için bile kışına tekme basardım." Gözleri parlıyordu, çene kasları gergindi, burun delikleri genişlemişti ve nefes alış veriş düzeni düzensizdi, bir tencerede kaynayan öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

"Seni kızgın ve kırgın olduğum için aramadım, çünkü gideceğini düşündüm ve bunu kendi yöntemimle halletmek istedim, Henry," diye mırıldandım.

"Ne yaptın sen?"

"Ona duruşmayı iptal etmeyeceğimi ve yaptığının yanlış olduğunu söyledim. Ama hiç pişmanlık göstermedi, gerçekten beklendiği gibi. Duruşmaya katılmadığımdan emin oldum."

ve Richard'a saati gönderdim, böylece videoyu daha fazla kanıt olarak kullanabilecekti."

Henry bana sıkıca sarıldı, çenesi başımın üstündeydi. "Eğer benden istersen, parmak eklemlerim geçen seferkinden dolayı hâlâ biraz acıyor olsa bile onu kesinlikle tekrar yumruklayacağım."

"Benim zavallı cesur Süpermen'im, ama buna gerçekten gerek yok." Göğsüne doğru biraz daha gevşedim. "Yine de benim tarafımda olduğun için teşekkürler."

"Her zaman."

Bir süredir aklımı kurcalayan soruyu sormadan önce birkaç dakika sessizce birbirimize sarıldık. "Beni sevdiğini neden benden önce herkesin bildiğini anlamıyorum?"

"Çünkü Clara, ardında bıraktığın yıkım ve kırık kalplerden tamamen habersizsin. Seni etkilemek için yaptığım anlamsız jestlerin çokluğu utanç verici," dedi bıkkın bir sesle.

"Neden bahsediyorsun, Henry?" Şaşkınlıkla, yüzüne bakmak için geriye doğru eğilerek sordum.

"Sadece benden değil, sizin yanınızda sürekli olarak gerçekleşen maço tavırlardan bahsediyorum," diye cevap verdi.

"Böyle bir şey kesinlikle olmaz," diye homurdandım.

"Çok da tarafsız olmayan bir gözlemci olarak size bunun gerçekleştiğini söyleyebilirim. *Hepsi*

Aslında her zaman böyle ve bu gerçekten oldukça rahatsız edici," dedi kaşlarını çatarak.

Otuz İkinci Bölüm

"

Her neyse," diye mırıldandım ve ona doğru yaslandım, burnumu boynunun dibinde, yaka kemiklerinin bittiği, gömleğinin açıkta kaldığı ve en lezzetli koktuğu yere bastırdım. Çamaşır tozu, temiz, sıcak erkek teni ve tamamen Henry'ye ait olan o odunsu, açık hava kokusu.

Biraz daha sokuldum ve vücudunun değiştiğini, kollarının bizi birbirimize daha da sıkı çektiğini, aramızdaki milimetrelilik mesafeyi kapattığını hissettim, böylece her parçam onun bir parçasına dokunuyordu. Daha önce hiç bu kadar rahat, bu kadar evimde hissetmemiştim.

Ama sonra içimdeki mağara kadını kıpırdanmaya başladı, ilkel dürtüleri uyandı. Henry'nin tenini öpme arzusu düşünebildiğim tek şeydi. Direnerek bu isteğimi bastırdım, bunun yerine onu koklamakla kendimi tatmin etmeye çalıştım. Ama onu tatma ihtiyacı artık limbik sistemimde bir delik açıyordu.

Bunu yapacak mıydım? Dilim dışarı fırladı ama temas etmedi, bir sürüngen havayı test ediyordu.

Hayır, hayır, yapamam.

Ama ben istedim. Gerçekten, gerçekten istedim.

Ama biraz garip olabilir. Sadece sarılmışken, başka hiçbir şey söylemeden boynunu öpmek.

Ya da belki gerçekten hoşuna giderdi?

Henry sanki içimde sürmekte olan savaşı hissetmiş gibi başını eğdi ve mırıldandı, "Aşağıda iyi misin?"

"Mmmm, hmmm," diye mırıldandım, kendimi bu cennet gibi küçük kuytuya sıkıca gömülü tutuyordum.

Dilim kendi iradesiyle tekrar dışarı fırladı ve bu kez temas etti ve Henry tamamen hareketsiz kaldı.

Başlamıştım ve şimdi kendimi
durduramıyordum. Bunu yapıyordum,
gerçekten yapıyordum.

Teni hafıf tuzlu, ilahi bir tada sahipti ve ben yavaşca dilimle incelemeye başladığımda, dudaklarım boynunun sıkıca kasılmış kaslarına karşı nazikti, nabzı dokunuşumun altında atmaya başladı. Dilimin altında sallanan adem elmasına ulaştığımda, mağara kadını tamamen uyanmıştı. Ve alındı.

"Clara, nesin sen, Tanrım, ahhhh," diye mırıldandı Henry, kendine olan güvenim arttıkça ve uyguladığım baskıyı artırdıkça sesi biraz boğuklaştı ve sonra tutarsızlaştı.

nce nazıkçe, sakallı çene çizgisini kemirdim, kulağını ısırđım ve sonra çenesine dönerek ağzının köşesindeki küçük gamzeyi öptüm. Ve kesinlikle nefessiz kalmaya başlamıştı.

"Yatak odası, şimdi," diye homurdandı, başını yanağıma doğru eğerek. Belli ki içindeki mağara adamı da liderliği ele geçiriyordu, tam olarak oluşturulmuş cmlerler artık mümkün değildi.

"Evet, lütfen." Beni yerden kaldırıp itfaiyeci kaldırışıyla omzuna attığında ve merdivenlere doğru kararlı adımlarla yürüdüğünde kelimeleri oluşturmaya ancak fırsat bulmuştum. Kollarını sıkıca kalçalarımın arkasına dolamıştı.

Sevecen Henry gitmişti, Alfa Henry buradaydı. Ve çok seksiydi.

"Banyo." Sahanlıktaki ilk kapıya geldiğimizde elimle işaret ettim. Onaylarcasına altımda homurdandı.

"Yedek oda," diye fısıldadım ikinci kapıya. Birine evimi göstermenin tuhaf bir yoluydu bu ama tamamen nahoş da değildi diye düşündüm aşağı bakıp geniş sırtına çarparken.

"Senin odan mı?" diye sordu, sesi çakıllı, son kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

"Evet."

Daha önce dalgınlıkla başucu ışığını açık bırakmışım, yumuşak parıltısı etrafı aydınlatıyordu, San Francisco'dan gelen çantam hâlâ paketliydi, dokunulmamıştı, temiz çamaşırlar sepete yığılmıştı, henüz kaldırılmamıştı, daha önce giydiğim siyah ninja kıyafetlerim yatağın üzerine gelişigüzel serpilmişti. Spencer şimdi bu kaosun içinde, yorganın tam ortasında mutlu bir şekilde kıvrılmıştı.

"Dağınıklık için özür dilerim Henry," diye özür diledim, hâlâ baş aşağı duruyordu, bel bölgesine hitap ediyor ve Dr. Neat Freak'in bulunduğu odanın durumu karşısında soğuk terler döküyor olması gerektiğini düşünüyordum.

Buna karşılık, bedenimi yavaşça ön tarafına doğru kaydırды, gözleri iri ve karanlıktı, "Ne dağınıklığı?" diye mırıldandı.

Henry bir adım geri çekilerek ceketini çıkardı ve pencerenin yanındaki sandalyeye bıraktı, sonra yatağa dönerek dikkatle ve özenle Spencer'ı kaldırdı. "Şimdi dostum, bahse girerim kanepenin üzerinde senin adının yazılı olduğu güzel bir yer vardır. İyi bir adam ol ve oraya git."

Spencer'ın Henry'nin kollarını parçalara ayırmasını ve ardından '*Alien*' filmindeki uzaylının larva evresine benzer bir şekilde yüzüne vahşice saldırmasını bekliyordum. Ama yapmadı. Bunun yerine, ona hayranlıkla baktı ve mırlamaya başladı. Hatta Henry onu nazikçe yatak odasının kapısının önüne bırakıp arkasından kapattığında bile mırlamaya devam etti. Tanrı aşkına, benim kedim bile Ateşli Henry Etkisi'ne karşı bağışıklı değildi. Hain kedi.

Sırtı kapıya dönük olan Henry, dikkati bana odaklanmış bir şekilde gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı. Parmaklarının her kıvrılışı daha da fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Sonunda gömleğini omuzlarından silkip, düzgünce katlanmış bir şekilde paltosuyla birlikte sandalyenin üzerine koyana kadar vücudunun her tarafını inceledi. Henry şimdi karşımda belden yukarısı çıplak bir şekilde duruyordu ve en az bir metre uzakta olmasına rağmen aramızdaki hava sıcaklık ve gerilimle kaynıyordu, baş döndürücü ve sarhoş edici, neredeyse elle tutulur bir şehvet sisi vardı.

Dilsiz ve şok içinde olduğum yerde kalakalmıştım, gördüklerimi tam olarak kavrayamıyordum ama umutsuzca retina lazerle vurulan görüntüleri işlemeye çalışıyordum. Yüzü muhteşemdi, rüya gibiydi, tamamen nefes kesiciydi. Bunu ona baktığım onca zamandan beri biliyordum. Ama vücudunun üst kısmı bir sanat eseri idi. Çıkıntılar ve oluklar, düz düzlemler ve sert açılar, tamamen erkeksi olmaya yetecek kadar koyu renk saç örtüsü, ancak göğsünün vahşi doğasında yaşayan küçük yaratıklar bulabileceğinizden endişe edecek kadar tüylü değil.

Henry yatağımın yanındaki lambanın aydınlattığı kitabın üzerine gözlüklerini yerleştirirken, "Şimdi, keşke sen pamuklu bir elbise giysen, ben de kilt giysen, o büyüünün bir kısmını yeniden yaratabiliriz," diye mırıldandı.

"Hmmm, bir keresinde bana ekose giyeceğine dair söz vermiştin, şimdi benden cayma Fraser," diye cevap verdim.

"Och evet, kesinlikle bu küçük rol yapma aktivitesine hazırım," dedi şimdiye kadar duyduğum en kötü İskoç aksanıyla, yaklaşmadan önce. "Ama şimdilik, bu seksi giysinin altında ne giymiş olabileceğini merak ediyorum."

"Gözlüklerin olmadan ne yaptığını görebildiğine emin misin Clark? Rehber köpeğini getirmemi ister misin?"

"Sanırım idare edebilirim, teşekkürler," diye cevap verdi, parmağını dudaklarına sürterek eğlencesini gizlemeye çalışarak. "Sadece seni düzgün bir şekilde görebilmek için *gerçekten* yaklaşmam gerekebilir."

"Tamam." Çenemin altından uzanıp tulumumun fermuarını çekerken, bu yorumuna kattığı tonlamayla beklentiyle ürperdim ve

Yavaşça, çok dolambaçlı bir şekilde yavaşça aşağı kaydırmaya başladı ve henüz çıkarmadığım siyah ve pembe striptizci iç çamaşırını ortaya çıkardı.

Oldukça büyük bir yudum alırken boğazının çalıştığını görebiliyordum, bu da egomu yoğun bir şekilde artırdı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, "bu bilim insanının laboratuvar önlüğünün yanı sıra penguen tulumunun altında ne giydiğini asla bilmemeliyiz."

Polar kolları omuzlarımdan indirip tek parça pijama takımından çıkmama yardım ederken, onu dikkatle, neredeyse saygıyla katlayıp ceket ve gömleğiyle birlikte sandalyeye yerleştirirken yüzünde kararlı bir hayranlık ifadesi belirdi.

Vücudumun aşağısını işaret ettim. "Kapıya cevap için tercih ettiğim kıyafet bu, haberiniz olsun."

"Bu durumda, bir daha asla benden başka kimseye kapıyı açmayacaksın," dedi sırtarak ve fermuarına uzanarak pantolonunu, çoraplarını ve ayakkabılarını hızla çıkardı, sadece boxer'ıyla orada durdu. Ama bunlar sıradan bir boxer değildi. Kırmızı bağcıklı koyu maviydi ve bir bacağına köşesini büyük bir kırmızı ve sarı 'S' motifi süslüyordu.

"Süpermen iç çamaşırı mı?" Gördüğüm şeye inanamayarak güldüm.

"Evet, yeniler ve son zamanlarda en sevdiğim çift oldular." Henry kaşlarını salladı ve bana bir dönüş yaptı (ve olağanüstü dar arka tarafına kısa, kışkırtıcı bir bakış attı). "Aslında yetişkinlere uygun Superman iç çamaşırı bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Sadece hayal edebiliyorum." Ellerimi sahte bir utançla gözlerimin üzerine koyarak kıkırdadım. "Ben de bu mühendisin takım elbisesinin altında ne giydiğini asla tahmin etmemem gerektiğini çabucak öğreniyorum."

Sıcaklıktaki ani bir artış beni onun yakınlığına karşı uyardı ve gözlerimi açtığımda, önümde duruyordu, yakın ve yoğun, ellerini yavaşça yanlarımda aşağı yukarı gezdirmek için geçici olarak uzanıyordu.

"İnanılmaz derecede güzelsin ve uzun zamandır sana böyle dokunmak istiyordum." Henry'nin ses tonu şakacıdan şaşkınlığa dönüşmüştü ve ellerini tenimde hissetmek, kafasına vurmaya ve onu yatağa bağlamaya hazır olan mağara kadınıni yeniden uyandırdı.

"Sanırım ben de senin bariz fiziksel kusurlarını görmeyi başarabilirim," diye mırıldandım, parmaklarımı tereddütle onun sıkı, biçimli karın kaslarının üzerinde gezdirdim ve ellerimin altında nasıl hissettiğini görünce zevkle ürperdim. Parmak uçlarımin iç çamaşırının bel bandının altında kaybolan saç çizgisini takip etmesine izin verdikten sonra parmaklarımı lastiğin içine soktum ve hızlıca geçirdim.

"Bu çok hayırseverce," diye fısıldadı, başını bana doğru eğdi, parmak eklemi çenemin altından geçerek ağzımı onunkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Öyle değil mi? Pratikte toplum içinde bakım." Dudaklarına karşı sııttım.

"Doğru, bu," diye homurdandı ve kıvrak, emin hareketlerle Beni kaldırıp yatağa fırlattı, birkaç kez zıpladım, hâlâ gülüyordum. Hızla üstüme çıktı, vücudumda süründü, burnunu kalçalarımın birleştiği yerden orta hattıma kadar ilerletti ve göğüs kafesimde durup Wonderbra'yı daha yakından inceledi. Tenimi tatmaya başlamadan önce yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade belirdi, dudaklarını ve dilini kullanarak köprücük kemiğimi ve boynumu keşfetti, sonunda yüz yüze gelene kadar çeneme hafif öpücükler kondurdu.

"Kokunu ve yüzünü ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim Clara?" diye fısıldadı gülümseyerek ve eğilip beni dudaklarımdan öptü.

Otuz Üçüncü Bölüm

Şey... şey neydi? Doğru, evet, şey... Hayır, Henry'nin ağzını ve ellerini üzerimde hissederken şeye konsantre olmak imkansızdı.

"Tenin nasıl bu kadar yumuşak ve tadı çilek gibi olabiliyor?" ve "Her zaman inanılmaz olacağını biliyordum" ve "Clara, çıkardığın bu sesler beni gerçekten etkiliyor" ve "Bunu kesinlikle bütün gece sürdüreceğiz" gibi tuhaf yorumlarla noktalanan tutarsız inlemeleri, tüm vücudumu tamamen sıvılaştırmaya yetti. İskoçyalı Angus ve onun edepsiz konuşmaları bile beni bu kadar tahrik etmemişti.

Evet, konuya dönelim. Mesele şu ki, Oxford'un Süpermen'e cevabıyla yaptığım ön sevişme beni başka herhangi bir erkek mahvetti. O anda başka birini ya da başka bir şeyi düşünemezdim bile, beynim akın akın gelen hislerle patlamaya hazırды. Tat, koku, renkler, sesler ve dokunuşların hepsi Henry ve onun bana yaptığı lezzetli şeylerle başladı ve bitti. Ve bana ne yaptığını kesinlikle biliyordu - eğer bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey değilse, kutsal ateş topları.

Boynumdan aşağı süzülen serin, narin öpücükler, tenimde gezinen ılık bir nefes, sütyenimin dantelini ve ipeğini sıyıran sert parmak uçları

çakıllı meme uçları kumaşın içinden geçerek göğsümde sivilceler oluşturdu ve ben de buna karşılık olarak isteyerek yukarı doğru eğildim.

"Evet, işte bu," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı, göğüslerimin kıvrımına gülümsedi ve saçlarını oldukça güçlü bir şekilde kavradım, kendimi ona sabitledim, beni inlemeye ve ona karşı hareket etmeye teşvik eden ısrarcı ve şehvetli parmaklarına ilkel bir tepki verdim. Üzerime salınan zevkle ayak parmaklarım kıvrılıyor, vücudum titriyor, kalçalarım ritmik bir şekilde sallanıyor ve eğiliyor, eli iç çamaşırımın üst kısmına kayıyordu, ta ki spazmın başladığını hissedene kadar.

Oh hayır, oh kahretsin, şimdi olmaz.

"Owww, kahretsin, owww! Çekil üstümden! Çekil!" Tamamen plansız ve ruh halimi öldüren bir manevrayla, aniden haşlanmış bir kedi gibi yukarı doğru sıçradım ve yatak odasının etrafında sarsıntılı, koordinasyonsuz bir İrlanda jigiyi zıpladım, aşağı yukarı zıpladım ve acı arttıkça manyak gibi gülmeye başladım.

"Seni incittim mi? Ne yaptım ben? Çok özür dilerim! Kahretsin, Clara, sorun ne?" Henry doğrulmuştu, saçları hoş bir şekilde dağınık ve dikti, yataktan beni izlerken yüzünde korku ve şaşkınlık ifadesi vardı.

"Üzgünüm, hayır, sen değil. Owww!" Küçük esneme hareketleri yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Kramp girdi, kramp girdi! Ve çok acıyor!" Kahkahalar arasında küfrettim, şimdi acı çeken uzvumun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordum.

"Kramp mı girdi?" Henry kuşkuyla yanıtladı. "O zaman neden gülüyorsun? Gerçek bir deli gibi?"

"Çünkü acıyor," diye bağırdım, hâlâ acıdan kaynaklanan neşeyle homurdanıyor ve tek ayağımın üzerinde zıplıyordum.

"Acıdığı için mi gülüyorsun?" Şimdi gülümsemeye başlamıştı, bana acı çektiren kendisi olmadığı için rahatladığı belliydi. "Böyle olmasını beklemiyordum Clara. Kramp nerede?"

"Ayağında, bak küçük parmağım bile yapış yapış olmuş," diye ona deforme olmuş, pençeye benzeyen ayağımı gösterdim ve yeni bir kas kasılmaları dalgası başladığında ayağımı hızla halıya vurdum.

"Bir bakayım," dedi yatağın kenarına doğru kayarak ve ayaklarını yere koyarak. "Güven bana, ben bir doktorum."

"Sen bir mühendislik doktorusun Henry, bunun benim burkulmuş ayak taraklarımı tedavi etmen için yeterli olduğunu sanmıyorum," dedim dramatik bir şekilde, zıplayarak ondan uzaklaşarak.

"Her ne kadar iç çamaşırınla *Nehir Dansı*'nın striptizci versiyonunu yapmanı izlemekten zevk alsam da Clara, bebek gibi davranma ve bir bakmama izin ver. Belki daha iyi ovabilirim?" diye önerdi.

"Ayağıma dokunmuyorsun," diye karşılık verdim.

"Neden? Zaten vücudunun pek çok yerine dokundum ve *gerçekten* çok daha fazlasına dokunmak istiyorum," diye cevap verdi, şimdi sırtıyordu, gözlerindeki karanlık şehvet dolu bakış, içimin biraz sıkışmasına neden oldu.

"Evet, ben de isterim, ayaklarım dışında herhangi bir yerde."

"Neden ayaklarına dokunamıyorum? Yapış yapış olmuş ucube ayak parmağın beni biraz iğrendirse de dokunmak isterim."

Temiz çamaşır yığınınından bir çift çorap çıkardım ve intikam alırcasına kafasına doğru fırlattım. "Hey! Ayaklarım iğrenç değil!"

Çorap füzesini, eğlenen yüzüne herhangi bir zarar veremedi kolayca yakaladı, havaya fırlattı ve bir kriket topu gibi tekrar yakaladı. Sonra gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak sordu: "Gıdıklanıyor musun?"

Ona alaycı bir bakış attım ve şifonyere yaslandım, ayak parmaklarımı gösterdim ve spazmı hafifletmek için onları yukarı doğru kıvırmaya çalıştım.

"Ah, işte bu! Ayakların gıdıklanıyor," dedi muzaffer bir edayla, ben cevap vermeyince. "Ayağını gıdıklamayacağıma söz veriyorum, Scout'un onuru."

İzci çocukluğuna geri dönmüştü ve küçük, komik selamı istemeyerek de olsa yüzümde bir gülümseme yarattı. "Söz mü?"

"Söz veriyorum," dedi ciddiyetle, sonra dizini sıvazladı ve yumuşak bir mırıldanma sesiyle devam etti, "Dr. Fraser kötü durumdaki ayağına baksın ve her şeyi daha iyi hale getirsin, Clara."

Temkinli bir şekilde bacağımı kaldırdım ve hâlâ kramp giren ayağımı kucağına koydum, popom destek için tuvalet masasının kenarına dayandı.

"İşte buradayız." Henry'nin elleri ayak bileğimi sıkıca sardıktan sonra aşağı kayarak kemeri sıkıca kavrarken çok sıcaktı. İrkildim ve o da dudak büktü. "Seni gıdıklayacağım, kıkırdama."

Başımı salladım ama gerginliğim geçmedi, uzun parmaklarının altındaki ağrıyan kası yoğurmasını izledim, yüzü konsantrasyon içindeydi, dili biraz dışarı çıkmıştı. Çok sevimli ve rahatlamaya başladığımı hissettim, alt bacağımdaki gerginlik azalıyor, acı onun ustaca vuruşları altında dağılıyordu. Bu gerçekten çok güzeldi, ayak parmaklarıma kadar inip her birini nazikçe manipüle ettikten sonra tekrar yukarı çıkarken minnetle mırıldanmama neden oldu.

"Demek bundan hoşlanıyorsun, ha?" Henry bana bakarak mırıldandı, elini ısırarak dudak.

"Dr. Fraser'ın sihirli dokunuşu," diye fısıldadım ve o gülümsedi.

"Tüm dünyada ayağıma dokunmasına izin verdiğim tek kişi sensin."

"Onur duydum," diye cevap verdi, ayağımdaki kramp azaldığı için eli bacağımdan yukarı kaymaya başlamıştı.

"Yapmalısın." Parmakları baldırlarıma masaj yaparak yukarı doğru ilerlerken başım hafifçe dönmeye başladı, puslu bir şehvet dalgası oluşuyordu. "Eğer tam tersi olsaydı, seni kesinlikle gıdıklardım, biliyorsun değil mi?"

"Evet, hiç şüphesiz," dedi yumuşak bir kıkırdamayla ve bacağımı kucağından nazikçe itip ayağa kalktığı anda bir anlığına hayal kırıklığına uğradım. "Dr. Fraser'ın sihirli dokunuşuna ihtiyaç duyan başka bölgeler var mı?"

"Buraya ne dersin?" Elimi uzattım ve küçük parmağımın ucunu salladım, o da hafifçe öptü.

"Vücudumun o kısmı bana iyi görünüyor," dedi, sesi derin ve boğuk bir hal almıştı.

"Gerçekten mi? Profesyonel görüşünüze göre, dikkatinizi nereye gerektiğini düşünüyorsunuz, Dr Fraser?" Kalp atışlarım yeniden hızlanmıştı, onun açıkça baştan çıkarıcı niyetine karşı duyduğum beklenti ve heyecan içimi kasıp kavuruyordu.

Henry bir adım öne çıkıp arkamdan uzandı, ellerini sırtımdan aşağı kaydırды ve külotumun bel bandını okşadı, lastiğe hafifçe vurdu, sonra da dantelin arasından arka tarafımı sıkıca avuçlayarak beni kendisine doğru çekti. "Saatler süren çalışmalarına dayanarak, anatominizin bu kısmının alışılmadık derecede gergin olabileceğini ve kesinlikle benim bakımına ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum."

"Saatlerce çalıştın mı?" Elinde kıpırdanarak ve parmak uçlarımda yükselip ağzının kenarına bir şeyler fısıldayarak sordum.

"Çok, çok uzun saatler," diye onayladı sırtarak ve beni öptü.

Henry'yi öpmek, bir olimpiyat sporuna katılmak gibiydi; tam bir adanmışlık gerektiriyordu, her şeyi tüketiyor ve sarhoş ediyordu ve kesinlikle sizi nefes nefese bırakıyor, altın madalyayı ve güzel bir uzanmayı hak ediyordu. Beni bu şekilde öpmeye devam ederse yemek yemeden, uyumadan ya da gerçekten nefes almadan yaşayabilirmişim gibi hissediyordum.

Henry'nin elleri o kadar da nazik olmayan bir şekilde arka tarafımı avuçluyordu, pantolonumun malzemesi ona serbest erişim sağlamak için kıvrılmıştı, başparmakları, benden habersiz, oldukça titiz bir şekilde baktığı görünen bu vücut parçasının cildini okşuyordu.

Vücudunun ellerimin altındaki hissi aklımı başımdan alıyordu ve ona dokunmak, onu tatmak için açgözlülük duyuyordum. Her yerinde farklı ve yeni bir şeyler vardı; sırtının sıcak ve yumuşak derisi, karnının çıkıntılı ve sert kasları, göğsünün sert kılları bana karşı lezzetli bir şekilde kaşınıyordu.

"Hevesli bir araştırmacı olarak Henry, insan kalçalarının zevklerini tam olarak... tanımak için... kaç... saat... çalışma... gerekir?" Öpücükler arasında ellerimi şortunun arkasına kaydırıp, içinde sıkıca paketlenmiş sert ve kıvrımlı kasları sıkarak sordum.

"Bunun bir insanın bütün hayatının işi olabileceğini söyleyebilirim, Clara," diye huysuzca cevap verdi, bir eli sütyenimi ustalıkla açmak için sırtımda geziniyordu. "Ama konu çalışma alanımı incelemeye geldiğinde çok titiz davranırım ve asla sadece tek bir anatomik bölgeye odaklandığımı söylemesini istemem."

Henry geri çekildi ve sütyen askılarını saygıyla kollarımdan aşağı iterek yere düşmesine izin verdi ve utanmadan bana baktı. "O kadar güzelsin ki, her bir parçan, bunu asla hayal edemezdin," diye fısıldadı.

Sonra gülümsedi. Ama bu yeni bir gülümsemeydi, daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi, karanlık ve gizliydi ve o kadar lezzetli vaatlerle doluydu ki beynimi eritip bir su birikintisine dönüştürdü. Sadece ikimizin olduğu, tamamen savunmasız ve açıkta olduğumuz, ama birbirimize tamamen odaklandığımız, sanki dünyanın geri kalanının tamamen önemsiz olduğu bir an için ayrılmıştı.

İri elleri göğüslerimi kaplıyor, avuç içleri alt kısımları nazikçe kavıyor, başparmakları hassas etime ritmik, çıldırtıcı bir şekilde sürtünüyordu. Sırtımı eğip ellerine doğru sıkıca ittiğimde inledi, ateşli tenimi öpmek için başını eğdi ve ben de kollarını kavrayışımı artırdım, omzuna doğru inledim ve hafifçe ısırdım.

Tam olarak ne yaptığımdan emin değildim ama sanki o anda kontrolünü kaybetmiş gibiydi ve Alfa Henry tekrar kontrolü ele alarak beni kaldırdı ve arkamdaki duvara doğru itti, ciğerlerimdeki tüm havayı boynuna doğru üfledi. Vücudu ve sırtımdaki soğuk sıva arasında sıkışıp kalmıştım, ağzı ve elleri her yerdeydi, görünüşe göre hepsi aynı anda, inledim ve ona karşı kıvrandım, biraz sürtünme için çaresizdim. Dürüst olmak gerekirse bir şıfıntı gibi. Ama o da aynı şekilde karşılık verdi.

hevesle. İ amaşırının malzemesinin oldukça dayanıksız olduğunu kabul etsem de, pantolonumu tamamen mağara adamı tarzında yırttığı nokta, büyük olasılıkla şimdiye kadarki aşk hayatımın belirleyici anlarından biriydi.

"Sanırım erkekliğin o şortun içinde zorlanıyor olabilir, Henry," diye fısıldadım, dişlerimle kulağının kabuğunu sıyırdım, ama o sadece homurdanarak karşılık verdi. Beni yatağa geri bıraktı ve iç çamaşırını çıkardı, vücuduma geri sürünürken büyük çerçevesi beni hapsetti. Bu kadar sıcak ten hissi, kollarımı ve bacaklarımı bir tür primat (ya da belki bir dala tutunan bir tembel hayvan) gibi etrafına sarmamı sağladı ve beni daha yakına çekme, her santimini hissetme ihtiyacıyla tüketti, onu üstüme sürükledi, böylece sıcaklığı ve uzunluğu şimdi karnıma bastırıldı. Ve size şunu söyleyeyim, Henry Fraser'ın kesinlikle küçük bir yanı yok.

Ellerimi karnından aşağı kaydırıp iki elimle birden kavradığımda nefesi tısladı ve benim aceleci beceriksizliğime karşılık çaresiz bir sesle, "Siktir, Clara," dedi.

"Bu etkileyici, rehber olarak en sevdiğin ihtiyacımız olduğundan bile emin değilim," diye mırıldandım, istemeden yüksek sesle söyledim, onun fiziği konusunda biraz endişeliydim. Ve benim. Ve o benim içimde. "Sığacak mı ki?"

Henry kıkırdayarak, "Görüyorum ki motivasyon konuşmaların üzerinde alışmışsın," dedi. Sonra dişleriyle meme ucumu sıyırdı, eli kalamdan geçip bacaklarımın arasına indi, uzun ve sert bir hareketle beni okşadı, sonra bir parmağını içeri soktu, sonra diğerini ve hararetle, kabaca fısıldadı, "Ama endişelenme, bence bunu kesinlikle başarabiliriz."

Parmaklarının kayması ve kayması, başparmağının son derece ayarlanmış sinir uçları tomurcuğumun üzerindeki sert dairesel hareketleri, giderek artan ateşli öpücükler ve ağzıma karşı inlemelerle birleştiğinde ötesindeydi.

daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Nefes alış veriş i gözle görülür biçimde daha düzensiz, tınısı daha boğuk hale geldiğinde, onu nasıl etkilediğimin baş döndürücü farkındalığı, ısınmış beynim ve aşırı hassaslaşmış bedenim için neredeyse çok fazlaydı. Özbilinç için yer yoktu, her zamanki şüphelerim ya da tereddütlerim için zaman yoktu, seks sırasında beni sık sık rahatsız eden düşünceler, sadece anın tadını çıkarmamı engelleyen içimdeki o şeytani küçük ses, aynen böyle oldu. Sadece Henry ile birlikte olmaktan.

"Kahretsin, harika hissediyorsun Clara, çok sıcak ve yumuşak," diye devam etti, derin titreşim göğsünden gürleyerek vücudumu titretti. Sesi hipnotize edici, harika ve yankılıydı. Daha önce gerçek hayatta yatak odası sohbeti yapan biri olmamıştım, bunu deneyen erkekler berbattı. Ama bu kesinlikle iş e yarıyordu, boğuk sözleri zengin ve yumuşak sesiyle beni de içine alıyordu.

Geçmişte, yaşadığım her orgazm için genellikle oldukça sıkı çalışmam gerekirdi, umutsuzca bedensel hislere konsantre olurken aynı zamanda beynime sessiz olmasını söyledim. Yine de Dr. Fraser'ın sihirli dokunuşlarından sadece birkaçı beni uçurumun kenarından döndürdü, göz kapaklarımın ardında parlak ışıklar yanıp sönerken neredeyse yatağın üzerinden onun eline doğru havalandım. Daha ne olduğunu anlamadan, beni kendine yakın tutarken omzuna doğru adımı haykırıyordum, titremelerim arasında beni okşamaya devam ediyor, zevki uzatmak için tam olarak nereye baskı uygulayacağını biliyordu.

"Herhangi bir koruman var mı?" diye yanağıma karşı mırıldanmayı başardı.

"Doğum kontrol implantım var," diye cevap verdim, artçı şoklar hala vücudumda dolaşırken sesim çok uzaklardan geliyordu.

"Ahhh, Tanrı'ya şükür, daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum. Senin içinde olmak istiyorum, tamam mı?" diye fısıldadı saçlarıma.

"Evet, bunu istiyorum, seni istiyorum, sana güveniyorum, Henry."

Ve güvendim de. Beni incitmeyeceğine ya da kullanmayacağına güvendim, yanımda olacağına güvendim.

Ben.

Beni sevmesi için ona güvendim.

Bir asırdır bekâr olan bir adam gibi öpüşüyor, iri elleriyle arkamı kavırıyor, yavaşça içime kayıyor, artık yumuşak ve uyumlu olan bedenimi dolduruyor, ben ona uyum sağlamak için gerilirken arzumu yeniden alevlendiriyordu. İlk başta yavaş ve temkinli bir şekilde hareket etmeye başladığında nefesinin hırıltılı tıslaması tenimin üzerinde gezindi, gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmişti. Bakışları gözlemci ve meraklı, merak ve tutkuyla doluydu. Korkusuzca kararlı ve aynı zamanda savunmasızdı ve yüzünün tanıdık hatlarını izlemek için huşu içinde uzandım.

Bunu açıklayamam ama sanki bedenlerimiz birbiri için yaratılmış gibiydi. Belki klişe ama birbirimize tam olarak uyduk ve birbirimizi başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde tamamladık. Hiçbir beceriksizlik ya da özür yoktu ve sadece birazcık rahatsız edici olan birkaç gıcırtılı ses vardı. Her zamanki hayal kırıklığı hissi hiç gelmedi, bilirsiniz, diğer kişinin tamamen kendini boşaltmaya konsantre ve sizin dahil olduğunuzu bile unuttuğu o an. Hayır, bu sefer olmadı. Henry kararlı bir şekilde her tepkime odaklanmıştı. Sanki Clara Clancy'nin tatmin kullanma kılavuzunu inceliyor ve hafızasına kazıyordu.

Birlikte hareket ederken, sanki her zaman birbirimize nerede dokunacağımızı ve maksimum zevk için kalçalarımızı nasıl açacağımızı biliyormuşuz gibi, içimdeki baskının yeniden artması uzun sürmedi. Henry'nin dikkati çok büyük ve parlak bir altın yıldızı hak ediyordu çünkü işaretleri fark etti, temposunu artırdı ve benimle tam olarak buluşmak için itme gücünü artırdı, şimdi derimin altında kıvılcımlar çakıyor, tüm vücudu titriyordu. Ve bir elini belimin altına koyup beni kaldırarak kendini daha iyi hissetmemi sağladığında, ikimizi de hızla karşılıklı olarak gürültülü, hafif gıcırtılı ve son derece tatmin edici eşzamanlı bir doruğa ulaştırdı.

Yer yerinden oynadı mı? Olabilirdi de; sonuçta bu bir süper kahraman seksiydi. Görünüşe göre Ateşli Henry Etkisi genel kadın popülasyonunda östrojen seviyelerinin fırlamasına neden olabilirken, nihai

Bu fenomenin doruk noktası, bu tek bilim insanının ulaştığı orgazm sayısına göre ölçülebilir.

Her iyi araştırmacının bildiği gibi, aykırı değerlerin ve önyargıların azaltıldığından ve sonuçların anlamlı olduğundan emin olmak için deneyler çok sayıda yapılmalıdır ve eski bir Oxford akademisyeni olarak, metodik değilsem hiçbir şey değilim. Neyse ki Henry de öyleydi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Henry, Superman boxer şortu ve geniş göğsüne tam olarak oturmayan, kolları oldukça büyük pazularını sıkkan sabahlıklarından birini giymişti. Mavi çizgili gömleği ve yırtık olmayan yeni pantolonuyla çalışma yüzeyinin kenarına oturdum, bacaklarımı salladım ve köriyi mikrodalgada pişirilebilen kaselere doldururken onu seyrettim.

"Birbirimizin kıyafetlerini giymemiz komik mi?" Şaraptan bir yudum alarak sordum, benim eşyalarımın içinde kesinlikle komik görüldüğünü düşünüyordum.

"Seni kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor," diye cevap verdi, köriyi mikrodalgaya koydu ve makine sihirbazlık gösterisini başlatıp ılık yemeği ısıtmaya başlayana kadar kadransları dikkatle inceledi. "Deplasman gününde giydiğin smokin ceketini hâlâ kuru temizlemeye vermemiş olmam ürkütücü mü, çünkü hâlâ parfümün kokuyor?" dedi yüzünü buruşturarak, çalışma yüzeyine yaslanırken.

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Evet, tamamen ürkütücü ve tuhaf." "Oh."

"Ama bana her gece uyumadan önce onu nasıl kokladığını anlatarak bu durumu kurtarabilirsin, sırf sürekli beni hatırlamak için."

"Elbette. Koklamak için her zaman yanımda taşıyorum," diye kıkırdadı, "aslında bana seni hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok Clara, zaten her zaman aklımın bir köşesinde sen varsın."

Vay canına, bu işte iyiydi. A sınıfı erkek arkadaşı malzemesi.

Henry'nin yüz ifadesi hızla o utangaç gülümsemesine dönüştü, laboratuvardayken çok etkili bir şekilde kullandığı, bana her şeyi yaptırabilen gülümsemesine. Bakışlarında boğuluyormuşum gibi hissediyordum ki, kafamın üzerinden otobüs geçmiş gibi ani bir netlikle karşılaştım: Bu asla düşündüğüm gibi manipülatif ya da zorlayıcı bir bakış değildi. Aslında bu, onun derinlerde hissettiği şeyin gerçek ve kasıtsız bir tezahürüydü. Aşkın bakışıydı (ve şimdi o şarkı aklımdaydı) ve onu tanıdığım süre boyunca çok aşına olduğum ama daha önce asla çözemediğim bir şeydi.

Gerçekten bir yarasa kadar kördüm ve Henry sonsuz bir sabırla kutsandığı için şanslı yıldızlarıma sessizce şükrettim. Tezgâhtan kayarak onun durduğu yere doğru ilerledim, kötü adam komedisi oynar gibi yanına sokulup kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda eğilerek onu öptüm.

Öpüşme seansımız oldukça buharlı bir hal almaya başlamıştı ve ben neredeyse bahçedeki kuş yemliğine tırmanan bir sincap gibi onun vücuduna tırmanmışım, gerekirse onu mutfak tezgahının üzerine oturtmaya tamamen hazırdım, o sırada mikrodalga fırının sıcak yemek sinyalinin veren sesi ve Henry'nin tam zamanında gelen mide gurultusu bizi rahatsız etti.

"Vay canına, Harika Kadın, Süpermen'in bile bir noktada yakıt ikmali yapması gerekiyor," dedi Henry biraz isteksiz bir iniltiyle ve beni yere yatırıp yemeği dağıtmadan önce popomu şefkatle okşadı.

Birlikte birçok yemek yemiştik, bazen sadece ikimiz, ama küçük, sıkışık yemek masamın etrafındaki bu yeniden ısıtılmış paket servis, şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha samimi ve unutulmazdı. Yemek yerken ona bakmaktan kendimi alamadım, tamamen yeni bir duygu tarafından tüketilmişim, sanki çalkalanmış bir şampanya şişesinin tıpasını açmışım ve baloncuklar her yere fişkırıyormuş gibi içimde köpürüyor gibiydi.

"Yüzümde köri mi var?" Henry hâlâ yemeğinin son parçalarına konsantre olmuş, bana bakmadan, dudakları eğlenerek bükülerek sordu.

"Hayır, hayır. Sadece yüzüne bakmayı gerçekten seviyorum. Son zamanlarda kesinlikle büyüdün."

"Öyle mi?"

"Mmm hmm."

"Peki neden?" Henry artık yemeğini bitirmişti ve ben naan ekmeğimle tikka sosunun son parçalarını süpürürken dikkatle beni inceliyordu.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, "Çekici değilsin," diye başladım, bakışları karardığında heyecanlandım ve parmaklarımdaki köri kalıntılarını yaladığımda çenesi sıkıştı.

"Güçlü başlangıç, devam et."

"Öpüşmekte ve *diğer şeylerde* de oldukça iyisin, bu da cazibeni kesinlikle artırıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," -gülümsememek için kendini zor tutuyordu- "aynı şekilde öpüşmekte ve *diğer şeylerde* de gerçekten harikasin, bilesin diye söylüyorum."

Bu yorum karşısında içimden biraz sevindim, kim yatakta iyi olduğunun söylenmesini istemez ki?

"Ve bazen bana bakışın ve kesinlikle bana dokunuşun, şey, beni hissettiriyor..." Yüzüm kızararak ve bunu nasıl anlatacağımı bilemeyerek sözümü kestim.

Kaşlarını kaldırarak, daha önceki yapışkan notlarımda kullandığım utanç verici ifadeyi tekrarlamayı tercih ederek, "Belki biraz baygın?" diye sordu.

"Belki birazcık," diye cevap verdim, parmaklarımla küçük bir miktarı işaret ederek. "Çoğunlukla kemiklerim yokmuş gibi hissediyorum, biraz da hayatı bir kutu denizanası olarak yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum." Henry söylediklerimi düşünürken bir duraksama oldu ve ben de bu benzetmenin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek, "Bu da iyi bir şey, haberin olsun," diye ekledim.

Sonunda Henry yüzündeki savaşı kaybetti ve masanın karşısında aptalca sırttı. "Kendini dinle, nasıl hissettiğinden bahsediyorsun, neredeyse gerçek bir yetişkin gibi."

"Hmmp. Çok komik. O zaman sana baktığımda ya da dokunduğumda nasıl hissediyorsun?" Huysuzca mırıldandım.

Henry hızla ayağa kalktı ve arkasındaki karo kaplı mutfak zeminine gürültüyle çarpan sandalyeyi devirdi. Uzanıp beni ayağa kaldırdı, gelin gibi sarıldı ve mırıldandı: "Bana baktığında, özellikle de bana dokunduğunda Clara, kendimi gerçek bir süper kahraman gibi hissediyorum."

Uyandığımda Spencer yastığının üzerinde duruyordu; poposu yüzüme yakındı. Henry, "Kedin gözbebeklerimi yalamaya çalışıyor, Clara," diye homurdandı.

uykulu bir şekilde.

"Sadece aç olduğu ve seni sevdiği için," diye mırıldandım, tekrar yorganın altına daldım ve başımın üstünde gerçekleşen kedi-mühendis sevişmesinden uzaklaşarak uykunun keyifli farkındalığına geri döndüm.

Ama Henry beni yorganın altına kadar takip etti, omzuma öpücükler kondurdu, iri elleri neredeyse belimi saracaktı ve beni sıcaklığına doğru çekerek mırıldandı: "Günaydın."

Saçları büyüleyici bir şekilde karıştırılmış ve bakışları tehlikeli bir şekilde ilkel ve sıcak bir şeyle dans ederken, bana sabah nefesini düşünmem için bile bir an vermedi, sonra üzerime atladı ve tutkuyla öpüşmeye başladık. Ve Henry'den başka hiçbir şeyin tadını almıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Acaba öpüşme maratonumuz sırasında (ki gecenin büyük bir kısmı bu şekilde geçmişti) o kadar çok tükürük harcamıştık ki, tükürüğün doğasında bulunan antimikrobiyal özellikler gerçekten de

tüm bakterilerin ağızları. Bu olguya ilişkin bir doktora tezi hazırlanabilir, buna hiç şüphe yok.

Çalan bir telefonun sesi ve bir kedinin son derece hoşnutsuz miyavlaması zihnimin sisini delip geçti ve tamamen ilgisiz görünen Henry'yi isteksizce ittim. "O senin telefonun mu, Henry?"

"Mmmm?" diye mırıldandı, hâlâ boğazımı öpüyordu ki Spencer yorganın altında belirdi ve yüksek sesle miyavlayarak aramıza girdi ve bilerek kıcını tekrar bana doğru çevirdi.

"Tamam, kalkıyorum!" Kendimi Henry'den kurtardım ve bir sarsıntıyla yataktan yere kaydım. "Çalan kesinlikle benim telefonum değil, senin açman gerekmiyor mu?"

"Bekleyebilir," diye cevap verdi Henry, gözlüklerini bulmuştu ve yatağın kenarından bana bakıyordu, ben de yerde atılmış bornozumu arıyordum. "Neden senin inatçı kedine kahvaltısını hazırlamıyoruz, sonra kahve içip yatağa döneriz?"

"Çok mu doyumsuzsunuz, Dr. Fraser?" Mırıldandım ve bu kadar çok alışılmadık gece aktivitesinden dolayı biraz ağrım olsa da, kadınsı özelliklerime tamamen takıntılı olduğu için biraz zaferden daha fazlasıydım.

"Sanırım doyumsuzluk şu anda nasıl hissettiğimin adil bir yaklaşımı. Yedi yıldan fazla bekledim Dr. Clancy, bu yüzden arayı kapatmamız gereken çok şey var," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı.

"Mmmm, peki bu işte nasıl ortaya çıkacak, Dr Fraser? Kırtasiye dolabında şipşak mı? Masanızın altında oral seks mi?" Alay ettim, ama şimdi biraz vahşi görünüyordu ve beni sonsuza kadar yatak odamda kilitli tutmayı kastetmediğini merak etmeye başlamıştım. Aslında bu benim için sorun olmayabilirdi... Hayır. Hayır. Feminist olduğunu unutma, Clara.

"Bunlar kulağa mükemmel seçenekler gibi geliyor, size birkaç buluşma talebi göndereceğim." Karanlık bir şekilde sırtıttı. Telefon tekrar çalmaya başladı ve

Henry hayal kırıklığıyla arkasını döndü ve sandalyenin üzerindeki ceketinin cebinden telefonu aldı. "Kahretsin, bu benim annem."

"Annen neden Cumartesi günü ilk iş seni arıyor?" Sabahlığımı ve terliklerimi giyerken söyleniyordum.

Henry cevap vermek için ekranı kaydırarak, "Aslında saat 10'u geçti ve kardeşimin doğum günü olduğunu ve öğle yemeğinde orada olacağımı söylediğimi tamamen unutmuşum," diye cevap verdi. "Merhaba anne."

Bu garip ve rahatsız ediciydi ve günü onunla geçiremeyeceğim için biraz hayal kırıklığı yaratıyordu ama üstesinden gelebilirdim.

"Hayır, unutmadım... Hayır, sorun değil, pastayı getireceğim... Merak etme, orada olacağım." Ben kapıya doğru ilerlerken Henry dönüp beni izledi, Spencer heyecanla bacaklarımın etrafında kıvrılıyordu. "Birini getirsem sorun olur mu?"

Durdum ve ona baktım. Birini mi getirecektin? Beni mi? Bir aile partisine mi?

"Evet, o bir dişi." Gülümsedi, benimle göz temasını sürdürdü, sessizce ve sabırla hoparlörden gelen tiz konuşmaları dinledi. "Çok fazla soru soruyorsun anne, neden bunları onunla tanıştığın zamana saklamıyorsun?" Yavaşça sallanan başıyla eğlenerek başını sallıyordu.

Artık bir denizanası değildim, daha çok zehirli bir anemonun ölümcül dokunaçlarına yakalanmış paniklemiş bir sardalya gibiydim.

Yüz ifadesi yumuşak ve yoğun bir hal aldı. "Evet, durum ciddi." Aman Tanrım.

"Adı Clara ve onunla Oxford'da doktora öğrencisiyken tanışmıştım. Yakın zamanda tekrar görüştük." Şimdi gözleriyle gelmemi istiyordu. "Lütfen," diye mırıldandı bana, bir yandan da belli belirsiz annesine bakıyordu.

Beynim tüm baş hareketlerimi iptal etmem için çılgılık atsa da başımı sallamaya başladığımı hissettim.

"Onunla konuşmak istersen burada mı?" Sırıtişı muzip bir hal almıştı. "Öyle mi? Mükemmel, seni teslim edeceğim."

Şoktan uyuşmuş bir halde, onu mümkün olan en acı verici şekilde nasıl öldürebileceğimi düşünerek telefonu aldım ve kulağıma dayadım. Profesyonel Clara tam zamanında ortaya çıktı, tüm telaşımı dağıttı ve sanki etkilemesi gereken önemli bir profesöre hitap ediyormuş gibi konuştu.

"Merhaba Bayan Fraser, nasılsınız?"

"Merhaba Clara, lütfen bana Fiona de. Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım, Henry seni çok sessiz tuttu." Sesi yumuşaktı, aksanı hafif Fransız aksanıydı ve sanki oğlunun seks hayatının tüm ayrıntılarını (tabiri caizse) bilmesi gerekiyormuş gibi biraz da uyarıcıydı.

"Oh, şey, Fiona, daha çok erken, o yüzden benden sana bahsetmemesine şaşırmadım," diye cevap verdim rahatça.

"Sen öyle diyorsan öyledir, ama Henry daha önce hiç kimseyi bizimle tanışması için eve getirmedi, o Amerikalı kızı bile, bu yüzden onun için son derece özel ve önemli olmalısın," dedi Fiona, sesi 'yürü' denen hevesli bir köpek yavrusundan farksızdı. "Umarım bir centilmen gibi davranıyordur, Clara?"

Bu soru, yakın zamanda gerçekleştirdiği ve muhtemelen (kesinlikle) tam bir olarak kabul edilmeyecek bir sürü erotik aktiviteyi aklıma getirdi, beynimi X-dereceli materyalle doldurdu, böylece öfkeli bir kızarıklık tenimi kapladı. Henry eğlenen bir şaşkınlıkla beni izliyordu ve "Evet Fiona, tam bir centilmen" diye cevap verdiğimde Bir kahkaha patlattı ve sonra bana bir öpücük kondurdu.

"Yani senin de mi doktoran var? Mühendislik alanında da mı?" Fiona hâlâ beni sorguluyordu. Odaklan.

"Evet, ama mühendislikte değil. Ben bir bilim adamıyım ve bir ilaç şirketinde çalışıyorum," diye cevap verdim, tam o sırada Spencer şimdiye kadarki en büyük hırıltısını çıkardı ve pençelerini dizime geçirmek için uzandı. "Ah, ah! Gerçekten gitmeliyim!"

"Bu bir kedi mi?" Fiona şaşkınlıkla sordu.

"Evet, benim ve biraz aç. Seni Henry'ye geri vereceğim - sonra görüşürüz!"

Henry'nin cep telefonunu kafasına fırlattım ve Spencer'ın jilet gibi keskin iğnelerini bacağımdan çıkardım, Henry'nin "Evet, onun evindeyim, hayır ona henüz evlenme teklif etmedim anne..." dediğini duyduğum anda yıldırım hızıyla kapıdan .

Bölüm Otuz Beş

Henry'nin evine doğru yola çıkarken ayak parmaklarım birbirine vuruyor, Oxford'un dış mahallelerinden geçip yapraklı sokaklarında büyük, zarif evlerin sıralandığı Summertown'a dönerken sinirlerim geriliyordu. Henry'nin evi üç katlı, kırmızı tuğlalı, Edward döneminden kalma, yoldan geriye doğru uzanan, müstehcen derecede düzgün bir bahçesi ve önündeki araba yolu olan bir evdi.

"Üzerimi değiştireyim, sonra gideriz," diye mırıldandı Henry, ikimizi de eşikten geçirdi ve koridora girerken beni yanağımdan hafifçe öptü. Geç kalıyorduk, kahvaltıdan sonra yatağa geri dönmüş, ardından da son derece pornografik bir duş almıştık. Henry'nin ağzına her baktığımda kendimi tekrar tekrar yelpazelemek istiyordum, bu da beynimin Henry'nin bu sabah ağzıyla yaptığı tüm kötü şeyleri tekrar oynatmasına neden oluyordu. "Bir dakika sürmez, kendini evinde hisset."

Merdivenlerden yukarı kayboldu ve ben de büyük bir ocak ve gerçek taş zeminle tamamlanmış tertemiz modern mutfağı incelemeye başladım. Antika kristal bir sürahi, tezgâhın üzerinde özenle yerleştirilmiş çok parlak ve pahalı görünümlü aletlerin arasında, biraz da yersiz bir şekilde duruyordu. Dolabı açtığımda geçit törenindeki askerler gibi dizilmiş kahve fincanlarını görünce kendimi tutamayıp kıs kıs güldüm. El çantama uzanıp yapışkan bir not aldım ve hızlıca (pis) bir mesaj karaladım

ve ilkinin içine sokup, ters ve hizasız bir şekilde geri koydu.

Mutfağın dışında bir hizmet odası ve çamaşırhane vardı. Burada temiz giysiler kuruması için asılırdı, çamaşır tozunun kokusu göğsüne sokulup paltosuna saklandığım anıları tetikleyerek itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla iç çekmeme neden oldu.

Çamaşır kurutucusunun üzerinde duran yırtık pırtık ve eski görünümlü bir Bon Jovi tişörtü gözüme çarptı ve inanılmaz yumuşak gri kumaşı burnuma götürüp sanki uyuşturucu bağımlısıymışım gibi derin derin içime çektim. Aklıma muzip bir fikir geldi ve kendimi sinsi bir hırsız gibi hissederek tişörtü hızla çantama tıktırdım ve Henry'nin evini incelemeye devam ettim. Her odanın dekoru minimalistti, yer tahtaları sıyrılmıştı ve nötr griler kullanılmıştı, tüm mobilyalar şık ve büyüktü ve benim rahat, dağınık kulübemden çok farklıydı.

"Henry, hazır mısın?" Merdivenlerden yukarı seslendim, zemin katın tamamını dolaştıktan sonra, onun olağanüstü dağınıklık eğilimlerini doğrulamak dışında özel bir ilgi çekici şey bulamadım.

"Neredeyse, yukarı gel," diye bağırdı aşağıya.

Henry'nin yatak odası erkekliğin kartpostalı gibiydi. Büyük bir yatak, üzerinde tek renkli modern sanat eserinin asılı olduğu alana hakimdi ve seyrek döşenmiş odayı süsleyen çok az şey vardı. Tam ellerimi serin, bembeyaz yatak takımının üzerinde gezdiriyor ve tuvaldeki gri ve siyah lekelerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki Henry kapı aralığından belirdi, yeni duş almış, kareli gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve koyu mavi kot pantolonunun içine sokuyordu.

"Bir duş daha mı?" Yeni yıkanmış nefis bir oduncu gibi görünüyordu.

"Çilek kokuyordum, tıpkı senin vücut yıkaman gibi, her ne kadar hoş olsa da konsantre olmamı zorlaştırıyor ve utanç verici bir pantolon çadırı durumuyla sonuçlanmıyordu." Sırıttı. "Muhtemelen tamamen değil aileye uygun."

Yanıma yaklaşırken her zamanki odunsu taze kokusu burnuma doluyordu. Kollarını bana doladığında bir ciğer dolusu yutkundum. "Muhtemelen hayır, ama bu arada senin kokun da oldukça hoş."

"Böyle düşünmene sevindim." Saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bir süre sessiz ve rahat bir şekilde birbirimize şefkatle sarılarak durduk.

"Bu sabah erken saatlerde gelen oldukça tuhaf bir sesli mesaj aldım, acaba deşifre etmeme yardımcı olabilir misiniz?" dedi bir süre sonra sessizce.

"Tamam mı?" Şaşkınlıkla cevap verdim.

Cebinden telefonu çıkarıp ekrana bastı ve Jo'nun sesi odayı doldurdu, tonu çapraz ve biraz da gıcıktı.

"Alo, Henry? Lanet olsun, telefonu açar mısın? Kahretsin. Neredesin sen? Pekala, umarım Clara yanlış anlamıştır ve ikiniz birbirinizi öpüyorsunuzdur, eğer öyleyse bu mesajı dikkate almayabilirsin. Ama eğer onu geride bırakıp Amerika'ya geri döndüysen, gelip seni bizzat Oxford'a geri götüreceğim. duygusal açıdan ne kadar zayıf olduğunu bilmiyor olabilirsin ama öyle ve başka bir adamın onu fakülte barbeküsünde sıcak bir sosis gibi bırakmasına ihtiyacı yok. Yani, bilirsin, sadece hallet, olur mu? Tamam. Güzel. Mükemmel. Güle güle."

"Jo Harrison mıydı o?" Henry telefonu kapatarak sessizce sordu.

Başımı salladım; ona duygusal açıdan zayıf olduğumu söylediğine inanamıyordum. "Özür dilerim, seni arayacağını bilmiyordum" dediğimde kollarıyla beni daha da sıktı.

"Sorun değil, Simmy ve Jo gibi arkadaşların seni kolladığı için mutluyum."

"Evet, ikisi de sıkı bir şekilde Henry Takımı'nda," diye itiraf ettim yüzüm kızarak.

"Peki ya sen, senin de artık kesin olarak Henry Takımı'nda olduğunu umuyorum?" diye sordu, bir an için emin değilmiş gibi görünüyordu.

Tekrar başımı salladım ve yanağımı onun sert göğüs duvarına bastırdım. Gözlerim beklenmedik bir şekilde yanmaya başladı. Konuşmak için kendime gerçekten güvenemiyordum, duyguların köpüren şampanyası tekrar taşmakla tehdit ediyordu ve bu büyük duyguları yüksek sesle nasıl beceriksizce söyleyeceğimden emin değildim.

"Güzel." Henry bir an durakladı ve parmaklarıyla sırtımda tembel daireler çizdi. "Ve muhtemelen duygusal olarak biraz bodur olduğuna katılsam da-"

"Hey, ben !" Öfkeyle sözünü kestim.

"Gerçekten öylesin, Clara. Ama seni seviyorum ve umarım şimdiye kadar seni sıcak bir sosis gibi bırakmayacağımı biliyorsundur. Çünkü öyle görünüyor ki, geçmişte ne kadar kötü yanmış olursam olayım, bunu yapmaktan tamamen acizim," dedi yumuşakça ve biraz da üzgün bir şekilde saçlarıma doğru.

"San Francisco'da olanlar için ve sana yaptığım her kötü şey için çok özür dilerim." Utanç ve suçluluk, sözlerindeki incinmişlikten dolayı rahatsız edici bir şekilde yüzeye yakın bir yerde fokurduyordu.

"Sürekli özür dilemek zorunda değilsin."

"Biliyorum, Henry. Seni incittiğim için kendime çok kızgınım." Duraksadım ve düşüncelerimi tutarlı cümleler haline getirmeye çalıştım, o ise bana biraz daha sıkı sarıldı. "Sadece arkadaşlığımıza çok değer veriyordum ve kendime çok az değer verdiğim için benim hakkımda daha az şey düşünmene dayanamazdım. Sonra bana beni sevdiğini söylediğinde, bunu duymak gerçekten çok zordu, çünkü sevmeme izin verdiğim ve sonunda beni hayal kırıklığına uğratan başka bir kişi olsaydın bununla başa çıkamazdım." Tekrar durakladım ve kısık bir sesle devam ettim: "Ama artık biliyorum ki, duygusal açıdan zayıfım diye beni fakülte barbeküsündeki sıcak bir sosis gibi bırakmayacaksın." Sertçe yutkundum. "Bunu biliyorum çünkü sana güveniyorum ve seni tüm kalbimle seviyorum."

Henry hiçbir şey söylemedi. Kollarımın üstünden tutarak nazikçe uzaklaştı ve yüzündeki saygılı ve sabırlı ifadeyle bana baktı.

"Yüzümde bir şey mi var?" O anın yoğunluğu altında tenimin karıncalandığını hissederek fısıldadım.

"Evet." Farkında olmadan yanağıma süzülen tek damla gözyaşını temizlemek için uzandı. Sonra yavaşça eğildi ve dudaklarıma kelebek hafifliğinde bir öpücük . Ve tıpkı bir Richard Curtis romantik komedisinde olduğu gibi, neşelendirici bir pop şarkısı çalmaya başladı. Bon Jovi'den *Always* miydi? Olabilirdi.

"Müziği duyabiliyor musun?" Henry şaşkınlık içinde geri çekilerek sordu.

Kahretsin, bunun sadece kafamın içinde olduğunu sanıyordum ama şimdi (hiç de azımsanmayacak bir utançla) bunun aslında bilinçaltımdan değil, çantamdan geldiğini fark ettim. "Kahretsin."

Telefonumu bulana kadar etrafı karıştırdım ve zil sesi beni Jo'dan gelen bir arama konusunda uyarak hızla kapattım.

"Bu bir Bon Jovi şarkısı mıydı?" Henry'nin gözleri kısılmıştı.

"Evet. Bu Jo'nun zil sesi, yıllar önce telefonuma programlamıştı ve ben de değiştirmeye zahmet etmedim." Aslında yıllar içinde telefonuma pek çok farklı zil sesi yüklemişti ama bu, Avustralya'ya taşınmadan hemen önce, beni Heathrow'da hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakıp gittiği gün seçtiği zil sesiydi.

"Cevap vermen gerekmiyor mu?"

"Hayır, ona sonra mesaj atarım." Beni dün gece hakkında sorguya çekeceğini biliyordum ve Henry'nin kulağımdayken İspanyol seks sorgulamasının bana yöneltilmesini istemiyordum.

Bir an için düşünceli bir şekilde bana baktı. "Benim için hangi zil sesini atayacaksın?"

"Bilmiyorum."

"O zaman kendiminkini seçebilir miyim?" dedi gözlerinde muzip bir bakışla.

"Utanç verici bir şey değil,
Henry." "Utanır mıyım?"

Öfkeyle telefonumun kilidini açtım ve ona uzattım, o ise birkaç dakika boyunca ekranla oynadı ve gülünç bir şekilde sırtıttı.

"İşte." "Ne oldu?"

"Bekle, seni arayacağım."

Telefonum titremeye başladı ve tulumun rahatsız edici, sinir bozucu sesi havayı doldurdu. "Bu da ne böyle?"

"Highland Fling."

"Bunu neden telefonuma koydun ki?"

"Evet, Clara, ben Fraser klanındanım, hatırladın mı?" Memnun yüzü çok komikti.

"Tamam, Laird Fraser, ama şu aksanı bıraksanız?" Yüzümü buruşturdum. İskoç olmak konusunda gerçekten berbattı.

"Ah." Biraz ezilmiş görünüyordu.

"Kendi sesin çok daha seksi. Üst sınıf Cotswold aksanını ne kadar sevdiğimi biliyor olmalısın."

"Mmmm. O zaman kendinizi bağlasanız ve Oxfordshire'dan gelen Umutlu İskoçyalı Henry'nin barbarca ilgisine hazır olsanız iyi olur."

Kendimi , gülmeye başladım. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Beni daha iyi hissettirmek için tam olarak ne yapacağını biliyor musun? Beni güldürmek için ne söyleyeceğini biliyor musun?"

"Kulağa biraz duygusal ve muhtemelen biraz da acınası gelecek." Henry durakladı ve rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Sen benim hayatımın aşkıydın, sevebileceğim tek kadınsın. Bence biz aslında sadece birbirimiz için yaratılmışız."

Bir süre ona baktım. "Kesinlikle haklısınız, ben daha iyi ifade edemezdim..." Henry gülümsedi, kaşlarını kaldırdı, açıkça

Söyleyecek daha çok şeyim olduğunu düşünerek. Haklıydı. "Bu gerçekten çok duygusal ve acınasıydı..."

"Bu kadar yeter, Clancy, şimdi büyük silahları getiriyorum!" Beni yatağının yanındaki antika çekmeceli sandığın üstüne kaldırdı. Yavaşça elini baştan çıkarıcı bir şekilde bacağımdan aşağı kaydırđı, uzun parmakları kot pantolonlu uzvumu keşfediyor, ilerledikçe masaj yapıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Beklenti içinde kıkırdadım.

"Kıpırdamadan otur, göreceksin."

Ayak bileğimdeki botu dikkatlice çıkardı, topuğumu nazikçe kavradı, güçlü parmakları kaslardaki gerginliğı çözdü, ustaca vuruşlar vücudumu rahatlattı ve jöleye çevirdi, böylece destek için ona yaslandım, boğazımda hafifçe mırıldandım.

"Şimdi, ne diyordun sen? Ah evet, hatırladım, duygusal ve zavallı, değil mi?" diye kulağıma homurdandı, beni yerimde tutmak için boştaki kolunu sırtıma doladı, sonra aniden kahkahalarla kıvranıp çığlık atana ve durması için yalvarana kadar ayağıımı gıdıkladı.

Otuz Altıncı Bölüm

"Bırak gitsin, söz veriyorum seni sevecekler," diye mırıldandı Henry yanağıma doğru usulca, arkamdan uzanıp can havliyle tuttuğum arabanın kapı kolunu mengene gibi kavramamı engellemeye çalışırken.

"Ya , Henry?" Gözlerimin biraz vahşi olduğunu biliyordum ve çıldırdığım oldukça açıktı. Cotswolds kırsalının vahşi doğasında yaşamak için vahşi bir hayvan gibi kaçma ihtimalim vardı.

"Seni sevecekler, çünkü sen zeki, komik ve nazıksın. Ama aynı zamanda seni sevecekler çünkü ben seni seviyorum ve beni ne kadar mutlu ettiğini görecekler." Ses tonu güven vericiydi, parmakları yavaşça tutuşumu gevşetiyordu, vücudu şimdi beni kendisi ve arkamdaki arabanın soğuk kırmızı metali arasında sıkıştırıyordu. Boynumu ısırıp tenime ılık nefesler üflerken içimde lezzetli bir sıcaklık belirdi. Elimde olmadan inledim ve kendimi ona doğru bastırarak yüzümü omzuna gömdüm. "Ama eğer PDA'mızı bu kadar gereksiz bir şekilde sürdürürsek, annem hemen şimdi seninle evlenmemi talep edecek, Clara."

"Ne?" Gözlerimi açtım ve ailesinin saray gibi dairesel arabasına park etmiş olan arabasının karşısında olduğumuzu hatırladım.

Büyük bir evdi ve ben onu kuru kuru beceriyordum. Vahşi, şu anda benim için doğru kelimeydi.

"Evet, tüm ailem kapının eşiğinde ve bizi izliyor," diye mırıldandı, sonunda ellerimi serbest bıraktı ve parmak eklemlerimi hafifçe öptüğü ağzına götürdü.

"Gerçekten mi?" İnledim.

"Evet, gerçekten. Şimdi, hazır mısın?"

"Evet." Hayır, kesinlikle hazır değildim, yaklaşık elli tane alevli sambucaya ihtiyacım vardı ve o zaman belki biraz daha hazır olabilirdim. Ama Henry arabanın tavanındaki pastayı çoktan almıştı (beni uçurumun kenarından aşağı indirirken bir anlığına oraya koymuştu) ve elimi sıkıca tutarak beni arabanın etrafından dolaştırıp ailesinin yaşadığı dev Cotswold malikanesinin önüne doğru götürdü.

Beni karşılayan manzara *Hello!* dergisinde görebileceğiniz türdendi. Büyük, bal rengi bir evin merdivenlerinde dünyanın en güzel ailesi, muhteşem siyah saçlı erkekler (dördü), zahmetsizce şık iki kadın ve çok sevimli küçük bir çocuk, hepsi gülümsüyor ve dikkatle bana bakıyordu.

Henry elimi sıkarak, "Bunu yapabilirsin, Harika Kadın," diye fısıldadı.

Arabadan ön kapıya kadar beş yüz mil gibi gelen yolu yürürken ağzımın kenarından, "Şu adamlardan biri sana çok benziyor, Henry," diye cevap verdim. Yani, hepsi birbirine benziyordu ve bir keresinde bana bazı kardeşleri olduğunu söylediğini hatırladım, ama sondaki kendini beğenmiş sırtışıyla gerçekten de ona benziyordu, inanılmaz derecede benziyordu.

"Evet, o benim ikiz kardeşim Ted. Benden üç dakika büyük." Bu küçük yaş farkıyla saçma bir şekilde gurur duyuyor gibiydi.

"Bana tek yumurta ikizin olduğunu hiç söylememiştin."

"Hiç sormadın ki. Ve aslında tamamen aynı değiliz." "Daha yakışıklı olan o mu?"

"Eğer böyle düşünüyorsanız, o zaman kıskançlık krizine girip onu öldürmek zorunda kalacağım."

Güldüm ve elimi sıkmasına karşılık verdim. "Hayır, endişelenme, sanırım en çok senin güzel yüzünü seviyorum."

Henry'nin cevap gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve ailesine yaklaştığımızda annesinin sert bir iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirdim. Ama bu Henry'ye yönelik değildi, kesinlikle bana yönelikti.

"Merhaba hayatım," dedi Fiona, merdivenlerden bize doğru hızla inip Henry'yi kucaklarken, babası da (öyle olduğunu tahmin ediyordum, o da Henry'ye çok benziyordu ama şakaklarında bir tutam gri vardı) devasa pasta kutusunu ezilmekten kurtardı. "Gelebilmenize çok sevindim."

Henry onu yanağından hafifçe öptü. "Merhaba anne. Bu Clara, kız arkadaşım."

Kız arkadaşım. Bunu Henry'nin söylemesi kulağa tuhaf geliyordu ama nahoş değildi. "Dur sana bir bakayım." Fiona dikkatini bana çevirdi ve bir elini uzatarak boştaki elimi kısa bir süre için kavradı (diğer elim Henry'nin el taraklarını toz haline getirerek). "Seninle tanışmak çok güzel, Clara."

"Ben de memnun oldum. Ailenizin partisini basmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim küçük bir gülümsemeyle. Korkmayı bırak Clara, o sadece bir insan, tıpkı senin gibi. Gerçi aslında bana hiç benzemiyordu, çünkü inanılmaz derecede göz alıcıydı ve kendini oldukça toparlamıştı. Yani benim gerçek antitezim, açıkçası.

Henry parmaklarını ölümcül kavrayışıma uzatmaya çalıştı ama refleks olarak daha sıkı sarıldım ve o da irkildi. Kayıtsızca bana doğru eğilerek saç çizgimi nazikçe öptü ve fısıldayarak, "Etkileyici kavrama gücün beni aynı anda hem tahrik ediyor hem de korkutuyor," dedi.

Fiona'nın bunları duymamış olmasını içtenlikle umarak ve beynimde sıraladığım esprili cevabı dile getiremeyerek, yumuşak bir sesle karşılık verdim

Henry dudağını ısırıp gözleri yaşarınca kadar parmaklarını güçlü bir şekilde sıkarak yanağını gagaladı.

Neyse ki Fiona buğulu bir yüz ifadesiyle ve bir tür şaşkın hayranlıkla aramızdaki ilişkiye baktı, sanki gözlerinin önünde dünyadaki açlığı tedavi etmişim gibi bana odaklandı. "Oh, Clara, evimize her zaman hoş geldin. Seninle tanıştığımıza çok şaşırdık ve çok sevindik."

"Şimdi, şimdi, Froggie, zavallı kızı çok fazla bunaltmayalım, daha ön kapıdan bile girmedim." Henry'nin babası pastasız bir şekilde yeniden ortaya çıkmıştı ve kolunu karısının omuzlarına şefkatle dolamış, bana gülümsüyordu. Yuvarlak gözlükleri, kibar kırışık gözleri ve çok sıkı bir tokalaşması vardı. Aksanının New Yorklu olduğu belliydi ama İngiltere'de geçirdiği uzun yıllar nedeniyle yumuşadığı da açıktı. "Ben Henry'nin babasıyım, Jim."

"Merhaba," diye mırıldandım utangaçça.

"Ve bu da Edward," diye devam etti, Henry'nin ikizini göstererek, bana küçük bir el salladığında kibirli sırıtışı daha da genişledi. Sonra Jim diğerlerini işaret etti. "Bunlar Daniel ve karısı Rebecca ile küçük Milo. Ve bu da bugün doğum günü olan Thomas."

Herkes beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Mutlu yıllar, Thomas."

"Teşekkür ederim. Bana Tom diyebilirsin, sadece ailem bana Thomas der," diye cevap verdi ve öne doğru yürüyüp beni kucakladı. Onu Daniel, Rebecca ve sevinçle Henry'nin kollarına atlayan Milo izledi.

"Memnun oldum," dedi Rebecca parlak bir sesle, dalgalı kumral saçları ve ela gözleri ona doğal bir Kelt güzelliği veriyordu. Sarılışı narin ve zarifti; uzaklaştığında Daniel'in hayranlık dolu bakışlarını yakaladım, sonra bana başıyla küçük bir selam verip sarıldı ve Milo'yu Henry'nin boynundan kurtardı.

Doğru, kucaklaşan bir aile, bu konuda daha rahat olmalıyım, hemen.

Sonunda, ailenin geri kalanı içeri girmeye başlarken Ted de geldi.

"Merhaba Clara," dedi derin bir sesle, sonra o da kucaklaşmak için içeri girdi. Garip bir şekilde, onun tarafından kucaklanmak Henry'ye son derece tanıdık ve benzer geliyordu ama aynı zamanda tamamen yanlıştı.

"Kız arkadaşımı yere bırak, Ted," diye homurdandı Henry, kardeşinin ayı gibi sarılmasını yarıda kesip beni sıkıca yanına çekti, kolunu koruyucu bir şekilde belime doladı.

Ted göz kırparak, "Saçını açık tut Henry, eminim kız arkadaşın daha yakışıklı olan ikizini seçmediği için rahatsız bile olmayacaktır," dedi. İşte, ne kadar çekici olduğunu ve cazibesini maksimum etki için nasıl kullanacağını bilen bir adamdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ted. Daha yakışıklı olduğunu sana kim söyledi bilmiyorum ama buna inandığın ve bu da bariz fiziksel rahatsızlıklarınla baş etmene yardımcı olduğu sürece, önemli olan bu," diye cevap verdim biraz küçümseyici bir tonda ve uzlaştıracı bir tavırla kolunu okşadım.

Henry yanımda kahkahayı patlattı ve neyse ki bir süre sonra Ted de kahkahayı patlattı.

"Ondan hoşlanıyorum Henry, bunu . Aslında belki de yaparsın, o zaman gelip seni teselli eden ben ." Kaşlarını komik bir şekilde bana doğru salladı.

Henry benden uzaklaşıp ikizini önümüzden iterek ön kapıdan içeri girerken, "Geri çekil, seni şehvet düşkünü herif," diye mırıldandı.

Fraser klanının peşinden aile evlerinin görkemli salonuna girdiğimde, salondaki aynada yansımama bir an göz attım. Bana bakan kadında fark edilir derecede farklı bir şeyler vardı. Işıl ışıl (pahalı bir yüz kreminin reklamı gibi) ve garip bir şekilde memnun görünüyordu. Gözleri biraz ışıltılı, yanakları biraz pembeydi. Ve gülümsemeden duramıyordu.

"Sen sinir bozucu bir ineksin," dedim benzerliğim karşısında nefesimin altında ve o da karşılığında genişçe sırıttı.

Hayatımda ilk kez gerçek hayatta bir insana aşık olduğumu kabul etmek garipti. Açıkça ve çekincesiz bir şekilde, üstelik sevgimin nesnesi, yüzüne yapışmış bir enayi balığı gibi ona yapıştığım düşüncesiyle çığlık atarak kaçmamıştı. Hayır, o da beni öylesine harika ve absürd bir yoğunlukla seviyordu ki, bunun bundan böyle hayatımın bir parçası olma ihtimali beynimi eritiyordu.

Uzun zamandır hayatımın pek çok yönünü yöneten o acı dolu parçalarım kesinlikle hala oradaydı, ancak artık kafamdaki alanın çoğunu kaplamıyorlardı. Bazı harika arkadaşlarımın küçük (büyük) iteklemesiyle (ve yeni favori dantelli cesur pantolonumun yardımıyla), güvensizliklerimle yüzleştım ve sonunda kırılğan cam kalbimin nazık ve ısrarlı çekişlerini takip etmeme izin verdim. Ve endişelerime rağmen, tertemiz, gerçek taş zemin üzerine düşen antika bir kristal sürahi gibi paramparça olmamıştı. Bunun yerine, çatlaklar artık patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalmayana kadar iyileşmişti, böylece perikardımda sadece çatırdayan bir sır kalmıştı.

antamdaki telefonum titredi ve hemen çıkarıp ekrandaki mesaja baktım.

Hala hayatta mısın? Süpermarketteki tüm cinleri içtin mi? Yoksa bir tür Clark Kent seks yarışmasına mı katılıyorsun da beni görmezden geliyorsun?

Gölerek hemen cevap yazdım.

Süpermen seks yarışması bitti, duyduğunuza sevineceksiniz. Ama kesinlikle yedi yıl beklemeye değdi. Şimdi tüm Kent ailesiyle tanışıyoruz.

Cevap veren ding, beni gülümsetti.

Git yakala onları kaplan.

Henry'nin tanıdık, iç açıcı kahkahasının sesi mutfaktan süzüldü ve derimin altında sevgi ve mutluluk çiçekleri açtı, ruhumu yatıştırdı ve aşırı aktif beyin hücrelerimi sakinleştirdi. Aynaya tekrar baktım ve Wonder Woman bana hızlı bir 'bunu başardın' selamı verdi.

Bir grup süper kahraman suç ortağı ve seferinde bir alçak kötü adamla dünyayı ele geçirme özgüvenine sahip bir süper kahraman olmak böyle bir şey mi? Evet, sanırım muhtemelen öyle.

Ve aslında oldukça harika hissettiriyor.

Sonsöz

Henry'nin çocukluk odasına giderken banyonun kapısını açtığımda, arkamdan iri ve sıcak eller gözlerimin üzerine kondu. Bugünlerde tuvaletten dışarı adımımı atar atmaz saldırıya uğramak da neyin nesiydi?

İç çekerek, "Ted, sen olduğunu biliyorum, ne yapıyorsun?" mırıldandım.

"Nasıl? Ben olduğumu nereden biliyorsun? Gözleri açıkken ve doğrudan bize bakarken bile çoğu insan bizi ayırt edemez." Ellerini bıraktı ve etrafımda dolaşıp benimle yüzleşti.

"Tamamen aynı değilsiniz. Ayrıca, her neyse, yanlış kokuyorsunuz." Ted küçük bir kahkaha attı. "Yanlış mı kokuyorum?"

"Evet, dürüst olmam gerekirse garip." Özür dileyerek omuz silktim. "*Garip* kokuyor muyum?"

"Kesinlikle tuhaf kokuyorsun, seni ahmak, şimdi onu rahat bırak." Henry'nin sesi arkamda bir yerden gürledi.

"Tamam, tamam. Ben gidiyorum. Ama denemeye değerci." Ted bana hınzırca gülümsedi. "Garip koktuğumu düşünmene inanamıyorum, daha yeni tanıştık ve egom şimdiden büyük bir darbe aldı."

Henry aramıza girip Ted'i hafifçe iterek, "Sanırım egon hayatta kalacak," diye mırıldandı.

İkizleri maço ekişmeleriyle baş başa bırakarak Henry'nin odasına girdim ve yatmaya hazırlandım; üzerime oldukça açık saçık bir çift siyah pantolon ve günün erken saatlerinde Henry'nin evinden aldığım tişörtü giydim, tişörtün büyüklüğü beni boğuyordu, yakası bir omzumun üzerinden düşüyor ve etek ucu bacaklarımın ortasına kadar geliyordu.

Henry döndüğünde, lacivert bir pijama altı beline gevşekçe dolanmış halde, beni yatağının üzerinde bir patron gibi havalı gitar çalarken buldu.

"Ne yapıyorsun, seni manyak?" "zerindeki benim Bon Jovi tişrtm m?" diye eklemeden önce güldü.

"Evet, yle. Bu sabah evinizden gerçek bir gizli ajan tarzıyla çalındı. Ben gizli bir kadın James Bond gibiyim."

"Sende kalsın, sana çok yakışıyor," dedi Henry, yatağın ayakucunda durup ellerini tişörtünün yumuşak kumaşında gezdirmek için uzandı, kumaşın vücudumun üzerinde nasıl kayıyor gibi göründüğünden büyülenmişti.

"Henry?"

"Mmmm?" diye mırıldandı dalgınca, parmakları etek ucunu inceliyor, tenimi sıyrırıyordu, dokunuşu o kadar yakıcıydı ki dağlanmış gibiydim.

"İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Ah evet, peki bu ne?" Henry yavaşça, dikkatle gri pamuklu gömleği bacaklarımdan yukarı doğru itiyor, gmleğın alt kısmını yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı onun ateşli bakışlarına daha fazla maruz bırakıyordu.

Kollarım omuzlarında dengede dururken eğildim ve kulağına fısıldadım, "Laboratuvardayken sana yalan söyledim."

"Ne hakkında yalan söyledin?" Sağ eli diğerk bacağımın arkasına dolanmıştı ve sol eliyle aynı hareketi izliyor, kıvrımlı bir şekilde rahatlamış olarak yukarı doğru sürünüyordu.

"Jon Bon Jovi hakkında ne hissettiğim hakkında." Ellerini üzerimde hissettiğimde neredeyse inliyordum, kumaş artık neredeyse kalçalarıma kadar kıvrılmıştı.

"Jon Bon Jovi'ye karşı hislerin mi var?"

"Biliyorum. Ve başlangıçta seni inandırdığım gibi değiller, Henry."

"Kıskanç bir öfkeyle öldüreceğim insanlar listeme koymam gereken başka bir adam mı?"

Kısık sesle güldüm. "Belki."

"Bu ses hoşuma gitmedi."

Tişörtün etekleri artık kalçalarımın birleştiği yeri geçmişti ve Henry küçük bir nefes çekti. "Güzel külot, Clara."

"Peki, Jon Bon Jovi hakkında..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdandı ve başını eğerek dantelli kalça kemiğime yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ama gerçekten

yapmalıyız." "Neden?"

"İnsanlar arasında bir tanrı olduğu için mi?" Mırıldandım.

"Sonunda farkına vardın." Henry'nin dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Evet ve bilmeni isterim ki, laboratuarda yalnız kaldığımda onun en iyi şarkılar albümünü sürekli dinlerdim," diye fısıldadım dramatik bir şekilde, ellerimi yüzünün iki yanına koyarak. "Senin müzik zevkinle dalga geçerek arkadaşlığımızı suiistimal ettiğim için özür dilerim, ama en çok Jon Bon Jovi'ye karşı davranışlarım için, aslında ona büyük bir aşk beslerken onu küçümsediğim ve aşağıladığım için özür dilerim."

"Kesinlikle listeye girecek," diye mırıldandı Henry, gözleri tekrar vücudumda gezinirken.

"Bir itirafım daha var."

"Peder Henry'nin günah çıkarmasının yeri ve zamanı olduğundan emin değilim Clara, şu anda çok seksi bir kadının üzerindeki çok bir pantolona bakıyorum ve aklımda *başka şeyler* var."

"Sadece bir itiraf daha, sonra iç çamaşırlarım hakkında konuşabilir ve *başka şeyler*," diye söz verdim.

"Tamam," diye isteksizce kabul etti, sevimli bir şekilde suratını astı.

"laboratuvarda aşık olduğum başka biri daha vardı."

"Bu ölüm listesi oldukça uzayacak, bunu şimdi görebiliyorum."

"Gerçekten yakışıklıydı, belki Jon Bon Jovi'den bile daha yakışıklıydı."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim," dedi Henry, "o insanlar arasında bir tanrı, Clara."

Güldüm. "Belki de Jon Bon Jovi'ye aşık olan sensindir?" "İnkar edilemez."

"Her neyse, *neredeyse* Jon Bon Jovi kadar yakışıklı olan başka bir adam vardı. Ayrıca çok komikti, bu da çok tahrik ediciydi."

"Öyle mi?"

"Evet, Clark Kent gözlüklerinden bile daha seksi."

"Clark Kent gözlükleri seksi mi?" Henry şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Kesinlikle evet."

"Bildiğim iyi

oldu."

"Her neyse, bu adama geri
dönelim." "Yapmak zorunda
mıyız?"

"Mmm hmmm. Çünkü aynı zamanda çok tatlı ve düşünceliydi. Ve zeki, matematikte çok iyiydi. Ooh ve uzun, gerçekten uzun. Bir çeşit genetik piyangoyu kazanmış olması gereken türden bir insan."

"Tamam, anladım." Henry nefesini verdi ve başını göğüs kafesime yasladı, tişörtün pamuğunu sıyırmaya devam ederek karnımı ortaya çıkardı ve bir elini göğüs kafesimin etrafında dolaştırdı, başparmağı şimdi tembelce göğsümün altını keşfediyordu.

"Gerçi bazen biraz tuhaftı, favori bir cetveli vardı, tuhaftı ama bunu ona karşı kullanmamalıyız," diye fısıldadım, Henry'nin göğsüme doğru kıkırdadığını hissettim. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım ona laboratuvar malzemeleri dolabında teklif etmeliydim, ya da belki de sürüklemeliydim."

Tıp kütüphanesinin alt kısmındaki yığınların arkasında öpüşmek ve *başka şeyler* için."

"Bence bu muhtemelen onun çok hoşuna giderdi, Clara." Henry'nin diğer eli şimdi arka tarafımı avuçluyordu ve bir parça sıktı.

"Evet, şey, ona aşık olduğumu söylediğimde bundan biraz daha fazlası vardı. Aslında o benim hayatımın aşkı, sevebileceğim tek erkek, sadece benim için yaratılmış biri," diye ekledim sessizce. Bir parmağımı Henry'nin çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırdım, böylece gözlerinin içine bakabiliyordum, ağızlarımız artık acıyla birbirine yakındı, sıcak, dış macunu kokulu nefesi dudaklarımı okşuyordu.

"Bu doğru mu? Bunu ona hiç yüzüne karşı, yapışkan notlara ihtiyaç duymadan söylediniz mi?" Yüz hatlarını belli belirsiz bir eğlence pırıltısı aydınlatıyordu.

"Ona şimdi söyleyeceğim."

Teşekkür

Bu oldukça inişli çıkışlı bir yolculuk oldu ve aslında başından sonuna kadar çılgıncaydı. Ama kısa keseceğim, çünkü bu kısmı annemden kimsenin okuyacağından emin değilim (bu arada teşekkürler anne).

Ki Ajansından Anne Perry ve Meg Davis'e elimden tuttukları, sorularımı yanıtladıkları ve Devon'dan gelen bu orta yaşlı bilim adamına şans verdikleri için sonsuza dek minnettar kalacağım. Çoğu zaman far ışığındaki tavşan gibi davrandığım için özür dilerim. Jennie'ye ve One More Chapter'daki tüm ekibe çok teşekkür ederim, bu hikayeyi benim kadar sevmenize bayılıyorum. Hala gerçek bir kitap olduğuna inanamıyorum. İnanılmaz. Ayrıca, Twitter yazı topluluğuna (her zaman Twitter olacak, üzgünüm Elon) ve MoodPitch ekibine tavsiyeleri ve yazdıklarımı kafamdan çıkarıp insanların önüne koyma fırsatları için çok teşekkür ederim; siz olmasaydınız bu kitap burada olmazdı. Dışarıda, kitaplarının pek çok insan tarafından okunması gereken son derece yetenekli yazarlar var ve umarım her biriniz hak ettiğiniz fırsatları yakalarsınız. Yol boyunca beni destekleyen, internette tanıştığım herkese teşekkürler, bazılarınız sevimli, komik ve samimisiniz, bazılarınız ise anında anlayabileceğimiz kadar düpedüz zekisiniz (kim olduğunuzu biliyorsunuz). Değişmeyin.

Aileme, özellikle de anneme (ailedeki asıl yaratıcı deha) ve babam Stu'ya beni destekledikleri ve gurur duydukları için teşekkür ederim. Bundan bahsettiğim birkaç arkadaşına da teşekkürler (özellikle Profesör Jo için ilham kaynağım olduğu için Dr. Sarah, siz bir efsanesiniz). Şimdi öğrenenler için - sürpriz!

Tüm teşekkürler En Küçük Kadeh'e, her gün ilham kaynağımsınız ve her kitapta bir kedi olmasının sebebisiniz. Senin için teşekkür ederim

Karakter isimleri konusunda yardım ettiğim ve mutfakta Macarena denemelerimden çok utanmadığım için. Bu kitabı 35 yaşına kadar okuma izniniz yok, o yüzden rafa geri koyun. Alex'e de teşekkürler, sürekli güvensizliğine rağmen bana destek olduğu için, kişiliğimin bu tamamen yeni yönünü sana açıkladığım için üzgünüm, söz veriyorum hala kim olduğumu biliyorsun. Yine de tekne konusunda fazla umutlanma.

Kafamın içinde yaşayan, bana hikayeler anlatan, beni güldüren ve ağlatan ve onlar aracılığıyla başka bir hayat yaşamama izin veren hayali insanlar kadrosuna teşekkür ederim. Daha nice maceralara.

Son olarak, kendi kişisel hayatımdaki, akademik ve profesyonel kariyerimdeki çeşitli travmalara özel bir değinme, gerçekten çoğu zaman oldukça felaket biriyim. Artık tüm bunlara gülebildiğim için mutluyum. Çoğunlukla.

Gerçekten zeki ve özel bir insan, harika bir doktor ve hayatımda son derece etkili bir varlık olan Duncan'ın sevgi dolu anısına. Hepimiz seni her gün özledik.

ADRESİNDE DAHA FAZLA BÖLÜM

Bu Yazar öncesi Dne More Chr pter, bu hikayenin yayınlanmasında emeği geçen herkese teşekkür eder...

Analitik

Abigail Fryer
Mcirici Osci

Fionnuolci Barrett
Ciorci Briggs

Sasha Duszynska
Lewis

Tasarım
Lucy Bennett
Fiona Greenway
Liane Pc yne
Dean Russell

Digital Sales

Ha nnah Lismore
Emil y Scorer

Eklitoriol

Kathryn Cheshire
Pete Elton
Simon Fox
Arsolan Isa
Charlotte Ledger
Bonnie /\acled
LycJici McisDn
Jen nie Rothwell

Hcsrper36o
Emily Gerbner
Jean Ivorie Kelly
Emma Sullivan
SOphie Wa lker

Uluslararası Satışlar

Bethan /'v\oore

Morketine & PuDlicit
Chloe Cummings
Emma Petfield

Operasyon

Melissa Okusanyo
Hannah Stamp

Emily Chr n
Denis Manson
Simon tAoore
Frcinmescci Tuzzeo

Riphcs

ROmhel McCorro n
Hany Sheik h
ft\ohamecl
Zoe Shine

HarperCollins
Dağıtım Ekibi

The HarperCollins
Finctnce & ROyalties
TeOm

TFze **HarperCollins**
Lejgol TeOm

HarperCollins
Teknoloji Ekibi

Ticari Pazarlama
Ben H c rd

İngiltere
Tabanları Laura la
rpenzer

IsoDel C:oburn
boy Cochrane
Sabina Lewis
Holly /'v\amin
Erin Wnile

Harriet Willia ms
Leah Woods

Teslimatçılardan
kitapçılara ve
kütüphanecilere kadar
zincirin diğer tüm
halkaları da bu
konuda çok önemli!

Playlist

Satış - Taylor Swift W
En sevdiğim suç - Olivia Rodrigo W
Stay - Gracie Abrams W
Gece Geç Saatlerde Konuşma - Harry Styles W
Şehir Gümüş Astar İlk AicJ Kiti
Bana Bakmak - Sabrina Carpenter W
Fotlin F&zr Sen - CelDie Coillot
I Know Places - Taylor Swift V
Şehir Aşk1 - Florence+ The Machine
Dial Drunk - Noah Kahan
Aşkta Balık Tutmaya Engel Olamam - Haley Reinhart
Parlaklık Hekimi - BloncJie
Gtuit - Cashmere Cat, Ariana Francie
Lie Like This - Julia Michaels
Temmuz - Noah Cyrus
Sabrina Carpenter
Sadece Aşk Böyle Acıtır - Palomo Faith
You Are In Love - Taylor Swift
LOve U Like Thot - Lczuv
ceilings - Lizzy McAlpine
Öp Beni - Sixpence None The Richer
Rcscle - Lczncz Del Rey
Donclelions - Ruth B.

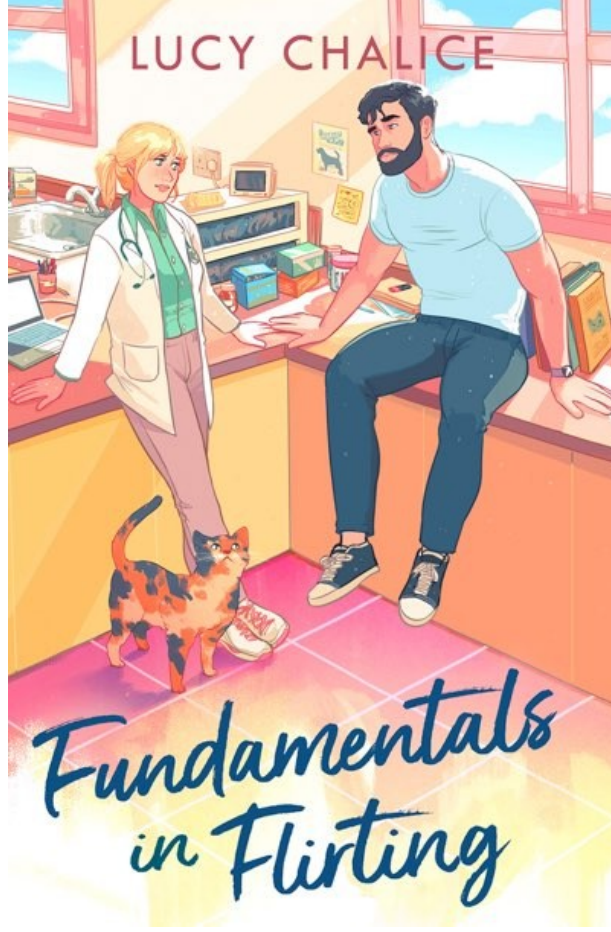
Okuduğunuz için teŖekkürler...

Umarız *The Hot Henry Effect'i* beğenmişsinizdir!

Sözcüklerin yayılmasına yardımcı olmak için tercih ettiğiniz tüm platformlarda
bir inceleme bırakın!

Lucy'nin [birFlört Etmenin Temelleri](#) sonraki kitabı 'ni kaçırmayın.

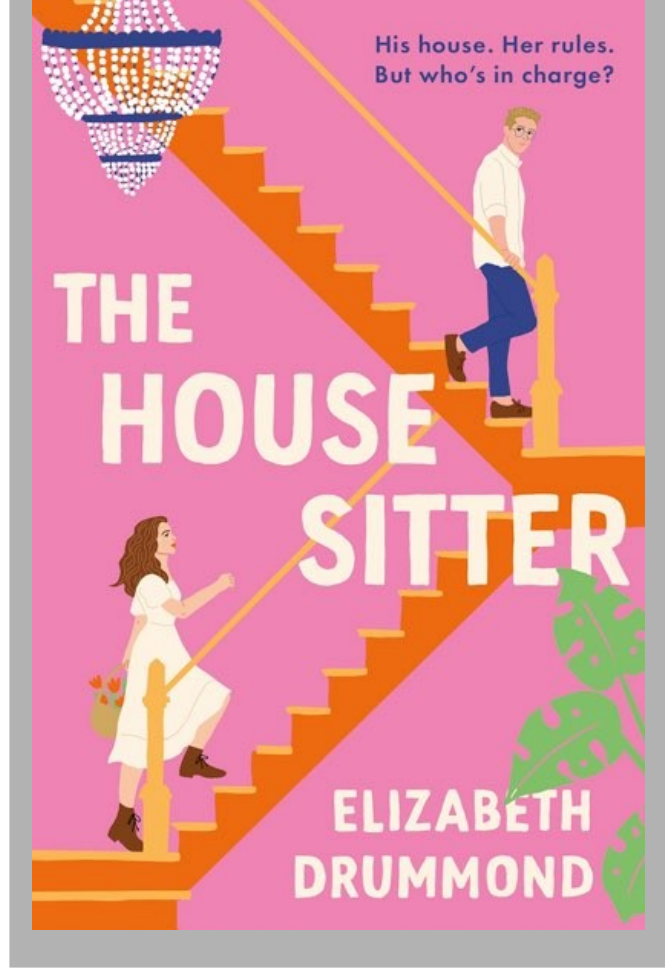

Lucy'yi son çalışmalarıyla ilgili tüm güncellemeler için [Instagram](#), [X](#) (Twitter), [Facebook](#) ve [TikTok](#)'ta takip ettiğinizden emin olun.

Sizin de seveceğinizi düşünüyoruz...

Daha fazla romantik komedi mi istiyorsunuz?

The House Sitter, 2024 yılında kaçmanız gereken tek huysuz/güneşli romantik komedi!

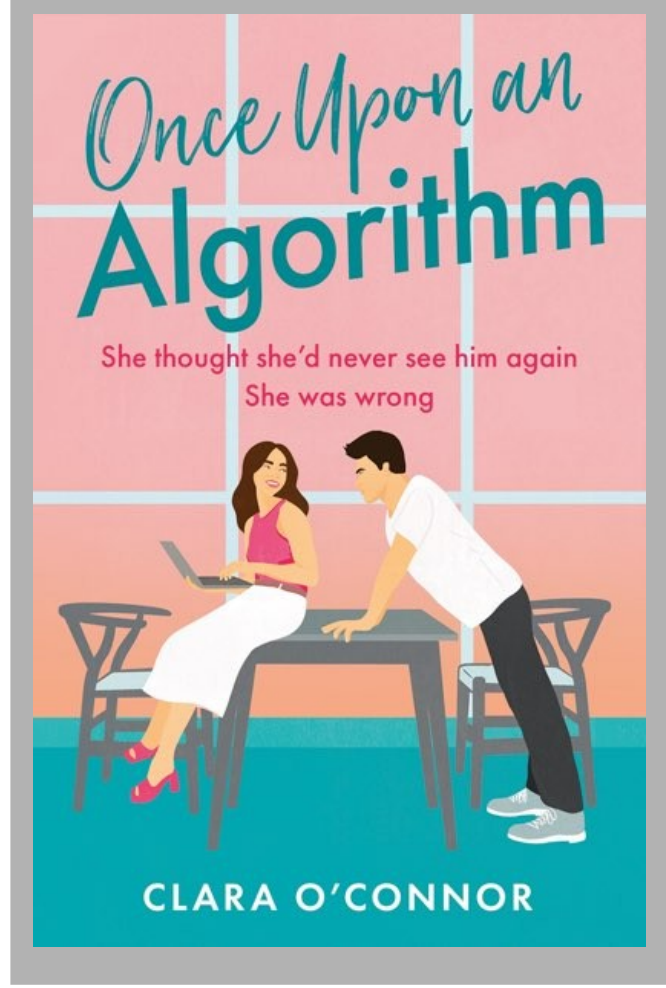
Kopyanızı [buradan](#) alın!

Once Upon an Algorithm, Ali Hazelwood ve Sally Thorne hayranları için yepyeni ve baharatlı bir STEM romantizmi!

Leonie'nin kişisel randevu algoritması:

- 1. 1 metreden uzun**
- 2. Komik ve kaygısız**
- 3. İyi yolculuklar**

Ancak bir flört uygulaması Leonie'yi Paris'te, aradığının tam tersi olan düşünceli yabancı Jack ile bir geceye yönlendirdiğinde, listesindeki en önemli şeyin eksik olduğunu fark eder: kimya. Ve Leonie ile Jack arasındaki kimya alışılmışın dışındadır!

Kopyanızı [buradan](#) alın!

İyi okumalar!

Lucy İngiltere'de yaşayan, hücre biyolojisi alanında doktora yapmış profesyonel bir tıp yazarıdır (ve soran herkese "hayır, o tür bir doktor değilim" demeye alışmıştır). Bilim ve atlar hakkında konuşmaktan, 1980'lerin soft rock müziğini (Jon Bon Jovi, beni çağırır mısın?) dinlemekten ve neşelendirici, sonsuza dek mutlu hikayeler okumaktan hoşlanıyor. *The Hot Henry Effect* Lucy'nin ilk romanı ve onu tanıyan herkes için olduğu kadar onun için de bir sürpriz oldu, ancak yaratıcı yazarlığın GCSE İngilizce'de olduğundan çok daha eğlenceli olduğu ortaya çıktı (bunun için üzgünüm, Bayan Caswell), umarım birçoğunun ilki olur.

www.lucychalice.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India

A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit

D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street Londra

SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

YOUR NUMBER ONE STOP

BİR BÖLÜM DAHA

FOR PAGeturning BOOKS

One More Chapter,
HarperCollins'in ödüllü
küresel klivizyonunda yer
almaktadır.

En son e-Kitap fırsatlarımızdan
haberdar olmak için bültenimize
kaydolun ve haftalık Kitap Kulübümüzü
takip edin!
Buradan abone olun.

www.onemorechapter.com
adresindeki ekiple tanışın

Bizi takip edin!
OneMoreChapter
Bir MoreChapter
onemorechapterhc

Tartışmasız kurgu yazıyor musunuz?

Yeni sesleri duymayı seviyoruz.

www.onemorechapter.com/submissions
Romanınızı nasıl teslim edeceğinizi öğrenmek için

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.